

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ekim | Kasım | Aralık 2021

Yasa'nın Tekrarı Kitabında Mevcut Gerçek

İçindekiler

1	Yasa'nın Tekrarı'na Giriş — 25 Eylül-1 Ekim	4
2	Musa'nın Tarih Dersi — 2-8 Ekim	12
3	Sonsuza Dek Kalıcı Antlaşma — 9-15 Ekim	20
4	Tanrınız Rab'bi Sevmek — 16-22 Ekim	28
5	Aranızdaki Yabancılar — 23-29 Ekim	36
6	Başka Bir Büyük Ulus Var mı? — 30 Ekim-5 Kasım	44
7	Yasa ve Lütuf — 6-12 Kasım	52
8	Yaşamı Seçin — 13-19 Kasım	60
9	Yüreklerini Döndür — 20-26 Kasım	68
10	Anımsayın, Hiç Unutmayın — 27 Kasım-3 Aralık	76
11	Sonraki Metinlerde Yasa'nın Tekrarı — 4-10 Aralık	84
12	Yeni Ahit'te Yasa'nın Tekrarı — 11-17 Aralık	92
13	Musa'nın Dirilişi — 18-24 Aralık	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar
Clifford Goldstein

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Şahin Kama

Redaksiyon
Suha Önder

© 2021 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemler telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2021 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyanın Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütuf Yayıncılık. ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Antlaşma Kitabı: Yasa'nın Tekrarı

Hikâye şöyle: Kral Yoşiya'nın Yerusuhalim'deki hükümdarlığı sırasında (M.Ö. 640-609), muhtemelen tapınakta çalışan bir kişi, bir kitap buldu ve bulduğu kitap Kral Yoşiya'nın huzurunda okundu. "Kral Kutsal Yasa'daki sözleri duyunca giysilerini yırttı" (2Kr. 22:11). Peki neden? Çünkü kendisinin de halkının da kitapta yazılanlara itaat etmediklerini anlamıştı.

Bunun üzerine Yoşiya "Antlaşma Kitabı" (2Kr. 23:2) olarak adlandırılan bu kitaba dayanarak büyük bir reform yapmaya başladı. Bu reformda yapılanları 2. Krallar 23. bölümde okuyabiliriz.

Kral ve ulus üzerinde böyle bir etki bırakan bu kitap neydi? Onun bu çeyrekteki çalışmamız olan Yasa'nın Tekrarı kitabı olduğuna inanılıyor.

Musa'nın Beş Kitabı'ndan beşincisi ve sonuncusu olan Yasa'nın Tekrarı kitabının adı, Latince bir sözcük olan *deuteronomium* ("ikinci yasa" manasına gelir) sözcüğünden gelmektedir. Kitabı şöyle özetleyebiliriz:

Mısır'ı terk etmiş ve Sina'da Rab ile antlaşma yapmış olan İsrailoğulları, doğrudan Kenan'a gitmek yerine 40 yıl boyunca çölde dolaştılar. 40 yıl sona erdiğinde ve İbraniler nihayet Vaat Edilmiş Ülke'ye girmek üzereyken, Musa onlara hitaben bir dizi konuşma yaptı. Konuşmalarının özü şuydu: *Artık Vaat Edilmiş Ülke'ye girmek üzeresiniz. Nibayet! Tanrı'nın sizin için ne yaptığını ve şimdi sizden ne istediğini unutmayın. Sizden O'nu bütün yüreğinizle ve canınızla sevmenizi ve bu sevgiyi yapmış olduğunuz antlaşmaya tamamen uyup, O'nun emirlerinin her birine itaat ederek göstermenizi istiyor.*

Musa antlaşmanın önemi vurgulamak için, Rab'bin ilk önce babaları ile yaptığı ve şimdi de yeniden, tam Kenan sınırlarında onlarla yapmakta olduğu antlaşma-daki yükümlülüklerinin yasal temeli olan On Emir'i halka tekrar etti.

Bu nedenle şu soruyu soruyoruz: İsraililerin Vaat Edilmiş Ülke'nin sınırında yaşadıkları ile bugün bizim, tam da (sadece daha iyi olan) Vaat Edilmiş Ülke'nin sınırında yaşadıklarımız arasında benzerlikler olabilir mi?

Bu yüzden, bu çeyreği konusu "Yasa'nın Tekrarı Kitabı'nda Mevcut Gerçektir." Bakacağımız şey de şudur: Tanrı'nın Kendi antlaşma halkına söylediği sözlerden alabileceğimiz mevcut gerçek mesajları.

Bu çeyrekte Yasa'nın Tekrarı kitabına konu konu bakacağız; sonsuza dek kalıcı antlaşma, yasa ve lütuf, Tanrı'yı ve komşunu sevmenin ne anlama geldiği ve (hepsinden önemlisi) Yasa'nın Tekrarı kitabının, İsa'nın çarmıhtaki ölümü ve dirilişiyle ortaya konmuş olan Tanrı'nın sevgisini bize en güçlü şekilde nasıl gösterdiği gibi konuları işleyeceğiz.

Elbette bugünkü kilisemizi çöldeki kiliseden ayıran çok büyük bir zaman ve kültürel uçurum bulunmaktadır. Fakat belki de, onlarla ortak sahip olduklarımız bizi onlardan ayıranlardan daha fazladır. Örneğin, aşağıdaki sözler bugün bizlere de söylenemez mi?

"İşte, Tanrım Rab'bin buyruğu uyarınca size kurallar, ilkeler verdim. Öyle ki, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede bunlara uyasınız.

Onlara sınımsız bağlanın. Çünkü ne denli bilge ve anlayışlı olduğunuzu uluslara bunlar gösterecek. Bu kuralları duyunca, uluslar, 'Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!' diyecek." (Yas. 4:5,6).

Dikkat edin, ulusların "bilge ve anlayışlı" olmalarının sebebi yasalar değildi, bu *yasaya itaat etmeleri* sayesinde gerçekleşiyordu. Kesinlikle burada bizim için bir mesaj bulunmaktadır. Yasa'nın Tekrarı kitabında göreceğimiz üzere bu birçok örnekten sadece bir tanesidir.

Clifford R. Goldstein Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın editörü ve Şeytan'ı Vaftiz Etmek: Evrim ve Hristiyanlığın Ayarılması kitabının yazarıdır.

Yasa'nın Tekrarı'na Giriş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ysa. 14:12–14, Hez. 28:12–17, Yar. 3:1–7, Yar. 12:1–3, Elç. 7:20–36, Çık. 19:4–8.*

HATIRLAMA METNİ: “Sevmeyen kişi Tanrı’yı tanımaz. Çünkü Tanrı sevgidir” (1. Yuhanna 4:8).

Yasa'nın Tekrarı kitabı elbette bir boşlukta ortaya çıkmadı. Yaşamdaki her şey gibi, Yasa'nın Tekrarı kitabı da bir bağlam içinde oluştu ve yaşamdaki her şeyde olduğu gibi, bu bağlam kitabın ne anlama geldiğinin ve amacının ne olduğunun anlaşılmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Bu kitaptan önce pek çok şey yaşandı ve bu yaşananlar o zamanın şartlarını, sadece kitabın kendisini değil, onun bağlamını meydana getiren çevreyi de açıklamaktadır. Tıpkı ön cam sileceklerinin amaç ve işlevlerini otomobil bağlamı dışında anlamanın zor olacağı gibi, Yasa'nın Tekrarı kitabını da, özellikle konumuzun (Yasa'nın Tekrarı ve mevcut gerçek) ışığında, onun ortaya çıkmasını sağlayan bağlamdan kopararak anlamak zor olurdu.

Birisi Rus yazar Leo Tolstoy'un yaklaşık 1.500 sayfalık Savaş ve Barış kitabını sadece üç günde okumuştunu. Ona kitabın ne hakkında olduğu sorulduğunda ise şöyle cevapladı: “Rusya hakkında.”

Yasa'nın Tekrarı kitabına gelmeden önce yaşanmış olan binlerce yıllık tarihi de bir haftanın dersinde işlemek aşağı yukarı aynı şey olurdu. Ancak, önemli noktalara odaklanarak “mevcut gerçek” ile dolu olan bu kitabı en iyi şekilde anlamamız için gerekli olan bağlamı görebiliriz.

**2 Ekim Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Sevilmek İçin Sev

1.Yuhanna 4:8 “Tanrı sevgidir,” diyor. İki sözcükten (Grekçe’de dört) oluşan bu ifade ne kadar basit olsa da, arkasındaki düşünce o kadar derin, o kadar engin ki anlamını kavramakta zorlanıyoruz. İfade Tanrı sever, Tanrı sevgi gösterir veya Tanrı sevginin bir dışavurumudur demiyor, *Tanrı sevgidir* diyor. *Sevgidir* demek, Tanrı’nın kişiliğinin özünün sevgi olduğu anlamına geliyor. Düşkün insanlar olarak, beyinlerimizdeki bu gerçekliği anlamamızı sağlayacak sadece 1,5 kg civarındaki doku ve kimyasallarla, “Tanrı sevgidir” sözünün tam olarak ne anlama geldiğini bütünüyle anlamaya kadir değiliz.

Ancak kesinlikle, bunun çok iyi bir haber olduğunu kavrayacak kadarını anlayabiliriz. İfade, “Tanrı sevgidir” yerine “Tanrı nefretir” veya “Tanrı kindardır” veya “Tanrı umursamazdır” deseydi, O’nun hakkındaki bu açıklama endişe edilmesi gereken bir şey olurdu.

Tanrı’nın sevgi olduğu gerçeği, Tanrı’nın hükümdarlığının, O’nun tüm yaratılışı yönetim biçiminin bu sevginin yansıması olduğu düşüncesini daha iyi anlamamıza yardımcı olmaktadır. Sevgi evrene, belki de kütle çekiminden bile daha çok nüfuz etmektedir. Tanrı bizi sever ve biz de karşılık olarak Tanrı’yı sevmeliyiz (*bkz. Yas. 6:5, Mar. 12:30*).

Yine de sevginin sevgi olması için karşılıksız olarak verilmesi gerekir. Tanrı bizi sevmeye zorlayamaz. Bunu yaptığı an o artık sevgi olmaktan çıkar. Yani, Tanrı gökte ve yerde akıllı ve düşünen varlıkları sevmeye yetisiyle yarattığında, onların karşılık olarak O’nu sevmemeleri olasılığı her zaman vardı. Bazıları sevmeyi ve böylece büyük mücadele dediğimiz şey başladı.

Sevgi ile ilgili olarak aşağıdaki ayetler neden sadece özgür irade ve risk bağlamında anlam ifade ediyorlar? (Yşa. 14:12–14, Hez. 28:12–17, Va. 12:7).

Özellikle, kusursuz Tanrı tarafından kusursuz olarak yaratılmış olmasına rağmen o meleğin, yani Lusifer’in içinde kötülük bulunduğunu gösteren Hezekiel 28:15 ayeti çok aydınlatıcıdır. Bu durumun sebebi, onun en başta o kötülük ile yaratılmış olması değildi. Aksine, sevmeye yetisi ile yaratılmış olan Lusifer gerçek ahlaki özgürlüğe sahipti ve ona verilmiş olan her şeye rağmen (“çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin”) bu melek daha fazlasını istedi. Sonrasında olaylar birbirini izledi, ta ki “gökte savaş” çıkana kadar.

Bazı yerlerde emirlerinize uyacak, asla halıyı pisletmeyecek veya mobilyaları dişlemeyecek robot köpekler satın alabilirsiniz. Fakat bu “köpek” ile herhangi bir şekilde anlamlı bir ilişkiye sahip olabilir miydiniz? Cevabınız Tanrı’nın neden O’nu gerçekten sevebilecek varlıklar yaratmak istediğini anlamanıza nasıl yardımcı olur?

Düşüş ve Tufan

Neredeyse her okul çocuğu Isaac Newton'un başına bir elma düştüğünde ve "Buldum!" diye bağırması öyküsünü duymuştur. Newton yer çekimini keşfetmişti. Önemli olan onun kafasına gerçekten bir elmanın düşüp düşmemiş olması değildir (Yer çekimini de bulan o değildi; yere düşen herkes zaten yer çekimini biliyordu). Önemli olan, Newton'un elmayı yere düşüren aynı gücün (yer çekimi) ayı dünyanın etrafında ve dünyayı da güneşin etrafında yörüngede tuttuğu konularındaki büyük kavrayışıdır.

Bu önemliydi çünkü binlerce yıldır pek çok kişi gökyüzünde geçerli olan yasaların yeryüzünde geçerli olan yasalardan farklı olduğuna inanıyordu. Newton bu inancın yanlış olduğunu gösterdi.

Newton'un katkısı doğa yasaları konusunda olsa da, aynı ilke ahlâki yasalar konusunda da geçerlidir. Lusifer'in gökte düşmesine sebep olan da, insanoğlunun yerde düşmesine sebep olan da sevginin doğasında olan aynı özgürlüktü.

Yaratılış 2:16, 17 ve Yaratılış 3:1-7 ayetlerini okuyun. Kusursuz bir ortamda, kusursuz bir Tanrı tarafından yaratılan kusursuz insanlar hakkındaki bu ayetler sevginin doğasında bulunan özgürlüğe dair güçlü hakikati ne şekilde ortaya koyuyorlar?

Düşüş'ten sonra olaylar daha da kötüye gitti, öyle ki Rab insanlar hakkında "aklı fikri hep kötülükte" (*Yar. 6:5*) deme noktasına geldi. Düşünceleri kötüyse, elbette aynı şekilde davranışları da kötüydü. İşler o kadar kötüye gitti ki Rab dünyayı bir Tufan'la imha etti. Bu, bir anlamda yeniden başlamak için bir şans, bir tür ikinci yaratılıştı. Ne var ki, Babil Kulesi öyküsünün gösterdiği üzere (*Yar. 11:1-9*), insanlık hâlâ Tanrı'ya meydan okuma niyetindeydi. "Kule kısmen tamamlandığında bir bölümü inşa edenler için bir yaşam yeri olarak ayrılmıştı. Diğer bölümleri görkemli bir şekilde döşenmiş ve süslenmiş, diğer putlara adanmıştı. İnsanlar başarıları için sevindiler ve gümüşten ve altından tanrılarını övdüler. Kendilerini göğün ve yerin Hükümdarı'na karşı konumlandılar." Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s.119. Böylece, Tanrı onların dillerini karıştırmakla kalmadı, aynı zamanda düşmüş ırkı da yeryüzüne dağıttı.

Gün boyunca düşündüklerinizi kafanızda not alın. Bu, kendi kalbinizin durumu hakkında size ne öğretiyor?

Avram'ın Çağrısı

Avram (daha sonra İbrahim oldu) ilk olarak Yaratılış 11. bölümde, Babil'in dağıtılmasından hemen sonraki soy kaydında ortaya çıkıyor.

Yaratılış 12:1–3 ayetlerindeki, Tanrı'nın Avram'a çağrısını okuyun. Bugün, çarmıhtan, İsa'nın ölümünden ve müjdenin yayılmasından sonra geriye baktığımızda Tanrı'nın Avram aracılığıyla verdiği vaatleri nasıl anlıyoruz?

Elçi Pavlus yüzyıllar sonra, Galatyalılar'ın sapkınlığıyla uğraşmaya çalışırken onlara İbrahim'in çağrısını işaret ederek, onu Tanrı'nın her zamanki niyetinin erken bir ifadesi olarak göstermişti: Dünyaya müjde. “Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, 'Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak' müjdesini önceden verdi. Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar” (*Gal. 3:7-9*).

İbrahim'in çağrısı ilk olarak Yaratılış 12. bölümde ifade edilmişti. Yaratılış kitabının buradan sonrası çoğunlukla onun kanından gelenlerin, bir işlevsiz evladın ardından diğerinin, darmadağın bir ailenin ardından öbürünün ortaya çıkışı hakkındadır. Buna rağmen vaat sonunda onlar aracılığıyla yerine getirilecek ve Musa'nın çağrısı ile çok önemli bir noktaya erişecekti.

Elçilerin İşleri 7:20–36 ayetlerinde, şehit İstefanos'un Musa ve Çıkış hakkındaki betimlemesini okuyun. Bu, Tanrı'nın İbrahim'e en başta vermiş olduğu vaade nasıl uymaktadır?

Cehalet, yanılğı ve gerçek hakkında genel bir bilgi eksikliğine batmış bir dünyada (üç bin yıldan uzun bir zamanda işler pek de değişmedi, öyle değil mi?) Rab bir halkı, Kendi halkını, İbrahim'in soyunu Mısır'dan çıkmaya çağırdı. Rab, onlarda sadece gerçeğin bilgisini, yani Kendi hakkındaki, Yahve ve kurtuluş planı hakkındaki bilgiyi korumayı amaçlamıyordu, bu bilgiyi dünyanın kalanına yaymalarını da istiyordu.

Bugün Yedinci Gün Adventistleri olarak dünyanın geri kalanıyla ilişkide kendimizi nasıl görüyoruz? Yani, bizimle eski İsrail arasında hangi benzerlikler var? Daha da önemlisi, bu benzerlik her birimizin üzerine kişisel olarak hangi sorumluluğu yükliyor?

Sina'daki Antlaşma

Mısır'da kapı sövelerindeki kandan Kızıl Deniz'deki olaya kadar Çıkış ve yol açtıkları ne büyük bir tecrübedir! Bu olayları yaşayanların üzerinde bir etki bıraktığına şüphe yok. (Mısır'da ilk doğan çocuklardan denizde can veren askerlere kadar, Tanrı onları adil bir şekilde yargılayacaktır.) Rab'bin söylediği gibi: "Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz" (*Çık. 19:4*).

Rab neden bu müthiş ve dramatik kurtuluşu gerçekleştirdi, gerçekten bir ulusu diğer bir ulustan çıkardı? Ya da Musa'nın da onlara dediği gibi: "Hiçbir tanrı Tanrınız RAB'bin Mısır'da gözlerinizin önünde sizin için yaptığı gibi denemelerle, belirtilerle, şaşılası işlerle, savaşla, güçlü ve kudretli elle, büyük ve ürkütücü olaylarla gidip başka bir ulustan kendine bir ulus almaya kalkıştı mı?" (*Yas. 4:34*).

Çıkış 19:4-8 ayetlerini okuyun. Rab neden halkı Mısır'dan çıkmaya çağırdı?

Bu kadar basitti. Tanrı onları, ataları İbrahim, İshak ve Yakup'un soyunu çıkmaya çağırıyordu. Rab bu soy ile antlaşmasını yaptı ve onlara "bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir" dedi (*Çık. 19:5*). Antlaşmanın merkezi bu ilişkiydi.

Bu "öz halk" (*segullab*) kavramı kolayca yanlış anlaşılabilir (ve öyle de oldu). Onların özel oluşları, özünde, doğaları gereği kutsal ve doğru olan bir şeyden ileri gelmiyordu. Bunun sebebi, Tanrı'nın onlara vermiş olduğu lütfu ve bahşettiği harika gerçeklerdi. Onlar bu gerçekleri takip etmeli ve bir "kâhinler krallığı" olarak dünyaya yaymalıydılar.

Tanrı ardından onlara antlaşmanın bazı şartlarını (tabiri caizse onların üzerine düşen sorumlulukları), yani On Emir'i de bildirdi ve bu antlaşma onaylanmış oldu. Yeni yapılmış bir sunağın üstüne sunuların kanını serpen Musa "antlaşma kitabını alıp halka okudu." (*Çık. 24:7*) İnsanlar itaat edebileceklerini bir kez daha ilan ettiler.

"Musa, Kutsal Yasa'nın her buyruğunu bütün halka bildirdikten sonra su, al yapağı, mercanköşkotu ile danaların ve tekelerin kanını alıp hem kitabın hem de bütün halkın üzerine serpti. 'Tanrı'nın uymanızı buyurduğu antlaşmanın kanı budur' dedi" (*İbr. 9:19, 20*). Kan neyi ifade ediyor ve neden bugün bizim için bile çok önemlidir?

Döneklik ve Cezası

“RAB’bin söylediği her Şeyi yapacağız” (*Çık. 19:8, ayrıca bkz. Çık. 24:3, 24:7*). İnsanların bu sözleri her söylediklerinde ciddi olduklarına Şüphe yok, fakat maalesef kutsal tarih davranışlarının defalarca bu sözlerle çeliştiğini göstermektedir. Seçilmiş halk olmalarına rağmen, Rab ile özgürce antlaşma yapmış olmalarına rağmen, anlaşmalarının gereğini yerine getirmediler ve bu aslında tek bir Şeye bağlıydı.

İsrail için antlaşmadaki hayati unsur neydi? (*Çık. 19:4, 5*).

O zamanlar Tanrı’ya itaat, O’nun yasasını tutma çağırısı bugün olduğundan daha fazla yasacılık değildi (*bkz. Mat. 7:24–27; Yu. 14:15; Yak. 2:20; Rom. 6:11, 12*) fakat İsraililer yine de anlaşmalarının gereklerini yerine getirmekte defalarca başarısız oldular.

Aslında, ilk zamanlarda, Sina dağının hemen yanındayken bile döneklik etmeye başlamışlardı (*bkz. Çık. 32:1-6*). Maalesef sadakatsizlik istisna olmaktan çıkıp bir standart haline geldi ve bu sebeple kolayca Vaat Edilmiş Ülke’ye girmek yerine 40 yıl boyunca çölde dolaştılar.

Çölde Sayım 14:28–35 ayetlerini okuyun. Rab’bin yapmalarını söylemiş olduğu Şeye güvenmeyi reddettikleri için ulusa kesilen ceza neydi?

O zaman da, bugün olduğu gibi itaatsizliğin sebebi genellikle doğrudan bir isyan değil (fakat bunun olduğu zamanlar da olur), Tanrı’nın bize söylediklerine güvenmemektir. İsrail için bu günahı daha çirkin hale getiren gerçek, Tanrı’nın da söylediği üzere, bu adamların hepsinin “yüceliğimi, Mısır’da ve çölde gösterdiğim belirtileri görüp de beni on kez sınanan” kişiler olmalarıydı (*Say. 14:22*). Gördükleri ve tecrübe ettikleri her Şeye ve Tanrı’nın başarılı olacaklarına dair vaatlerine rağmen, Rab’be itaat etmeyi ve ülkeyi almayı reddettiler (*Say. 13– Say. 14*).

Yukarıda söylenen, itaatsizliğin genelde Tanrı’nın bize söylediklerine güvenmemekten kaynaklandığı konusunda düşünün. Bu neden doğru ve biz gerçekten Tanrı’ya daha fazla güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Tanrı'nın sevgi olması kavramıyla ilgili, bir Yedinci Gün Adventisti tarafından yazılmış, büyük mücadele teması üzerinde daha derin ve iyi düşünülmüş bir çalışma için, John Peckham'ın *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018) kitabına bakın. Bu çalışmanın Adventist olmayan bir yayınevi tarafından basılmış olması, iyi Kutsal Kitap araştırmacılığının Kutsal Yazılar'da resmedilen büyük mücadele gerçekliğini nasıl ortaya koyabileceğini göstermektedir.

“Kısaca, (doğru şekilde anlaşıldığında) Tanrı'nın sevgisinin evrensel bir ihtilafın merkezinde yer aldığına, Tanrı'nın sevgi taahhüdünün O'nun kötülüğe izin vermesi için yeterli ahlaki sebep oluşturduğuna ve ilahi takdirin taahhüdün antlaşmaya dayanan kuralları dahilinde işlediğinin anlaşılması açısından çok önemli sonuçlar doğurduğuna inanıyorum.”—John C. Peckham, *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018), s. 4.

“İsrail'in Kenan ülkesine kırk yıl boyunca girmemesi hükmü Musa'yla Harun ve Kalev'le Yeşu için acı bir hayal kırıklığıydı; ancak ilahî kararı söylenmeden kabul ettiler. Fakat Allah'ın kendilerine davranışından şikâyetçi olan ve Mısır'a döneceklerini söyleyenler, küçümsedikleri bereketler ellerinden alındığında büyük feryatla ağlayıp yas tuttular. Boş yere şikâyet etmişlerdi, şimdi ise Allah onlara ağlamak için bir neden vermişti. Günahları tam ve doğru bir şekilde kendilerine gösterildiğinde onun için yas tutsalardı bu hüküm verilmezdi; fakat onlar yargıya ağladılar; üzüntüleri pişmanlıktan kaynaklanmıyordu ve haklarında verilen hükmün kalkmasını sağlayamazdı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*; s. 392.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Özgür irade ve sevgi konusunu tartışın. Sevginin sevgi olması için neden özgürce verilmesi gerekir? Dünyadaki tüm acılar göz önüne alındığında, bazıları sevginin buna değmediğini iddia edebilir. Bu itirazı nasıl cevapladınız?
- ❷ İtaat Kutsal Kitap'ta bu kadar merkezi bir yere sahipse, yasacılık nedir? Hangi etmenler Tanrı'ya, O'nun Sözü'ne ve emirlerine bağlılık çabasını yasacılık tuzağına çevirebilir?
- ❸ Salı gününün dersinin sonunda, İsrail ve Yedinci Gün Adventist kilisesi arasındaki benzerlikler hakkında sorulmuş olan soruyu sınıfta tartışın. Bu benzerlikler nelerdir ve neden onlarla ilgilenmiyoruz?

Dükkanında İsa ile Tanıştım

Yazan: Hong Soon-mi

Hayat daha da kötüye gidemezdi. Kocam kemik iliği kanserine yakalanmıştı. Daha sonra ise ailesi hayatını kaybetti. Kayınvalidemin cenazesinin masraflarını kendim ödemek zorunda kaldım ve daha sonra ailemin geçim sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldım. Bazen oğlumun okul araç gereçlerini ödemek için 1000 Kore wonum (1 ABD doları/7 Türk Lirası) bile olmuyordu. Maaşım, kocamın hastane masraflarını karşılamaya yetmiyordu. Her gün ailemi beslemeye yetecek kadar pirincim olmayacağından endişeleniyordum. Ağladım. Kendimi çok yalnız hissettim. Sonra Park Yeon-sook ile tanıştım. Akrabam ya da arkadaşım değildi ama beni neşelendirmeye çalıştı. Mali açıdan zorlandığımı gördü ve Güney Kore'nin başkenti Seul'ün şehir merkezinden uzak bir yerde olan Hanam'daki dükkanında bana ek iş verdi. Ekstra para, hayati masraflarımın ve hastane faturalarımın ödenmesine yardımcı oldu.

İş için çok minnettardım ama Yeon-sook ile alâkalı olağandışı bir şey fark ettim. Diğer insanlardan daha mutlu görünüyordu. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama onun neşesi beni çok etkilemişti. Onu tanıdıkça cumartesi günleri kiliseye gittiğini gördüm. Haftada bir dükkânını kapatıp kaybettiği kazanç konusunda endişelenmiyordu. Ateisttim ama onunla kiliseye gidip neden bu kadar neşe ve huzur içinde olduğunu öğrenmek istedim.

Yeon-sook beni asla Yedinci Gün Adventist kilisesine davet etmedi ama yüreğimin içinde gitmeye karar verdim. Bu yüzden Kutsal Kitap'ı kendi başıma çalışmaya başladım. Tanrı'yı öğrendikçe, cennetin huzuru hayatıma girdi. Kalbimi İsa'ya verdim ve şimdi Yeon-sook ile birlikte bir diyakones olarak hizmet ettiğim Batı Hanam Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katıldım.

Bilmediğim birçok şey var ama kalbimin derinliklerinden Tanrı'ya inanıyorum. Yeon-sook benimle İsa hakkında hiç konuşmadı ama onun hayatında İsa'yı gördüm. Onun yaşamında görüp tanıştığım aynı İsa, bugün kalbimde yaşıyor. Bu yıl eşim ve oğlum da vaftiz edildiler ve Adventist ailesine katıldılar. Hayat bundan daha iyi olmaz. Yeon-sook ve dükkanı aracılığıyla aileme ulaştığı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bu müjdecî öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 1 Numaralı Misyon Hedefini tanımlamaktadır: "Sadece pastörler değil, her kilise üyesini içeren bir yaşam biçimi olarak dünya çapında görev ve hizmet için fedakarlık kavramını yeniden canlandırmak." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin. Bu çeyrekteki, On Üçüncü Sebte Sunularınız Güney Kore'deki iki hizmet profesini destekleyecek. Önümüzdeki hafta Yeon-sook bakkında daha fazla bilgi edinin.

Musa'nın Tarih Dersi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yas. 1-3, Çık. 32:29-32, Say. 14, Ef. 3:10, Yar. 15:1-16, Yu. 14:9.*

HATIRLAMA METNİ: “Hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi; hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih’ti” (1. Korintliler 10:3, 4).

“Musa İsraililer’e şunları anlattı” (*Yas. 1:1*). Yasa’nın Tekrarı kitabı böyle başlıyor. Ve evet, bu açılış sözlerinden Moav topraklarındaki ölümüne kadar (*Yas. 34:5*) kitaba Musa ve Musa’nın kişiliği ege-men olsa da, Yasa’nın Tekrarı (Kutsal Kitap’ın tümünde olduğu gibi) gerçekte Rab İsa hakkındadır. Çünkü bizi yaratan (*Yaratılış 1, 2; Yu. 1:1-3*), *devam ettiren* (*Kol. 1:15-17, İbr. 1:3*) ve fidiye vererek kurtaran (*Yşa. 41:14, Tit. 2:14*) O’dur. Ve bu sözlerin geniş anlamıyla, Yasa’nın Tekrarı kitabı kurtuluş tarihinin bu önemli anlarında Rab’bin halkını nasıl yaratmaya, desteklemeye ve kurtarmaya devam ettiğini göstermektedir.

Temel olarak, İsrailoğulları sonunda Kenan topraklarına girerken, Musa onlara tüm Kutsal Kitap boyunca tekrarlanan bir konuda bir tarih dersi veriyor: *Rab’bin geçmişte sizin için ne yaptığını hatırlayın.*

Bu uyarı daha iyi bir Vaat Edilmiş Ülke’nin sınırlarında olan bizler için de bir anlam ifade etmelidir: “Geçmiş tarihimize baktığımda, şu anki konumu-muza ilerlemenin her adımını geçmiş biri olarak... şaşkınlık içerisindeyim ve önder olarak Mesih’e güveniyorum. Rab’bin bizi yönlendirdiği yoldan ve O’nun tarihimizdeki öğretilerinden ayrılmadığımız sürece, gelecekte korkmak için hiçbir nedenimiz bulunmamaktadır.”—Ellen G. White, *Life Sketches [Yaşam Öyküleri]*, s. 196.

*9 Ekim Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Musa'nın Hizmeti

Musa'nın varlığı tüm Kutsal Kitap boyunca hissedilir. Çıkış 2:2 ayetine kadar ondan bahsedilmese de, Yaratılış kitabını, Allah'ın kim olduğumuz, buraya nasıl geldiğimiz, işlerin neden bu kadar kötü olduğu fakat yine de umudumuz olabileceğini açıklayan yetkili ve temel öyküsünü yazmış olan odur. Yaratılış, Düşüş, kurtuluş vaadi, Tufan, İbrahim ve müjde, bunların hepsinin kökü Yaratılış kitabındadır ve onun yazarı da Musa peygamberdir. Birçok kusuru bulunan ama yine de Rab'bi sevdiği ve O'na hizmet etmek istediği için çaba gösteren bu adamın yarattığı etkiyi tam olarak ölçmek zor.

Korkunç altından buzağı günahı sonrasında Rab ile Musa arasında geçen konuşmanın yer aldığı Çıkış 32:29–32 ayetlerini okuyun. Bu hikâye bize Musa'nın karakteri hakkında ne öğretiyor ve tüm kusurlarına rağmen Allah neden onu böyle güçlü bir şekilde kullanabildi?

Musa'nın işlenen günahla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, onların yerine kendi canını kaybetme pahasına da olsa bu günahlı halk için aracılık etti. Çıkış 32:32 ayetinde Musa Allah'a "lütfen günahlarını bağışla" diye yalvardığında "bağışla" yerine kullandığı fiilin aslında "üstlenmek" anlamına geliyor olması son derece büyüleyicidir. Yani, günahın ağırlığının ve onun kefaretinin farkında olan Musa, aslında Allah'tan onların günahlarını "üstlenmeyi" istemişti. Çünkü sonuçta onların günahı, herhangi bir günah, ancak bu şekilde bağışlanabilirdi.

Böylelikle burada, Kutsal Kitap'ın ilk bölümlerinde Allah'ın Kendisi'nin İsa'nın kişiliğinde bizim günahımızın tüm ağırlığını ve cezasını yükleneyeceği kefaretin güçlü bir ifadesini görüyoruz. Allah'ın, insanlığın O'nun yönetiminin ve yasasının ilkelerine sadık kalarak kurtulması için önceden belirlemiş olduğu yol budur.

Aslında yüzlerce yıl sonra Petrus İsa hakkında şöyle yazacaktı: "Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz" (1Pe. 2:24).

Burada, Musa'nın öyküsünde ve onun halkın günahı karşısındaki tepkisinde, düşmüş olanlar, günahkârlar adına aracılık eden kişi rolünde Musa'yı görüyoruz. Bu, İsa'nın da bizim için yapacak olduğu şeyin bir habercisidir (bkz. İbr. 7:25).

Halkı için kendi canını kaybetmeye razı mıydı? Bu sözlerin ne anlama geldiği konusunda biraz daha düşünün. Gerçekten başkalarını sevmenin ne anlama geldiği konusunda bu sözlerden ne öğrenebiliriz?

Tamamlanmış Peygamberlik Sözü

Her ne kadar modern bilim bazı yanlışları gerçek gibi sunmaya çalışsa da (evrenin kendi kendine “yoktan” var olması veya dünyadaki yaşamın şans eseri basit kimyasallardan ortaya çıkması gibi) yine de bize Allah’ın yaratıcı gücü hakkında bazı şaşırtıcı bilgiler vermektedir. Doğal dünyanın bu düşmüş durumunda bile sahip olduğu uyum, denge ve pek çok unsurunda bulunan hassasiyet araştıranları hayret içinde bırakmaya devam etmektedir.

Allah fiziksel şeyler konusunda bu kadar hassassa, aynı şekilde ruhsal şeyler konusunda da hassas olacaktır. Yasa’nın Tekrarı kitabının açılış ayetlerinde Allah’ın inanılmaz hassasiyetini daha fazla görebiliriz.

Yasa’nın Tekrarı 1:1–6 ayetlerini okuyun. Yasa’nın Tekrarı 1:3 ayetinin “kırkıncı yılın” tamamlanmasından bahsetmesinin peygamberlik sözü açısından önemi nedir?

Başarısızlık sonrasında, yani Musa Kadeş-Barnea’dan ülkeyi araştırmaları için casuslar gönderdiğinde ve halk ülkeyi alma çağrısını reddettiğinde ne oldu? Onlara umut ettikleri gibi Vaat Edilmiş Ülke’ye girmeyecekleri söylendi. Peki, girmeden önce ne kadar bekleyeceklerdi? “Ülkeyi araştırdığınız günler kadar –kırk gün, her gün için bir yıldan kırk yıl– suçunuzun cezasını çekeceksiniz. Sizden yüz çevirdiğimi bileceksiniz!” (Say. 14:34).

Bu sebeple, Yasa’nın Tekrarı Allah’ın halkının öyküsünü, tam olarak Allah’ın onlara söylemiş olduğu gibi kırkıncı yılda aktarmaya başlıyor. Diğer bir deyişle, Allah’ın peygamberlik Sözü Allah’ın kendisi kadar güvenilirdir ve burada, Yasa’nın Tekrarı kitabının açılışında gördüğümüz ayetler bu güvenilirliğe dair daha fazla kanıt oluşturmaktadır. Yani, Allah söylediğini yapacaktır ve onu ne zaman yapacağını söylemişse o zaman yapacaktır.

Elbette Allah’ın önceden söylemiş olduğu gibi yerine gelmiş olan tek peygamberlik sözü süreci bu değildi. Bugün bizim bakış açımızdan geriye baktığımızda, örneğin Daniel 9:24-27 ayetlerindeki İsa’nın döneminin tam olarak Rab’bin söylediği gibi gerçekleşmiş olduğunu görebiliriz. “Üç buçuk yılın” (Dan. 7:25, ayrıca bkz. Va. 12:6, 14; Va. 13:5) ve aynı şekilde Daniel 8:14 ayetindeki 2.300 günün tarihte tamamlanmış olduğunu görebiliriz.

Kesin zaman unsurlarının yanında, Daniel 2., 7. ve 8. bölümlerdeki, dünya tarihini kesinlikle ve doğru bir şekilde öngören peygamberlik sözleri de bize Allah’ın önbilgisi, denetimi ve güvenilirliği hakkında fazlasıyla kanıt sunmaktadır.

Rab’bin sadık bir şekilde bu geçmiş peygamberlik sözlerini tam olarak öngördüğü gibi tamamlamış olduğunu görebiliriz. Neden bu O’nun olacağını söylediği, fakat henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında da O’na güvenebileceğimiz konusunda bize güven vermelidir?

Bin Kat Daha Çok

Musa çöldeki uzun yolculuktan sonra Rab adına konuşarak (o bir peygamber olsa da aslında bir peygamberden daha fazlasıydı) şöyle dedi: “Bu toprakları size verdim. Gidin, atalarınıza, İbrahim’e, İshak’a, Yakup’a ve soylarına ant içerek söz verdiğiniz toprakları mülk edinin” (Yas. 1:8).

Bununla birlikte, ardından gelene dikkat edin.

Yasa’nın Tekrarı 1:9-11 ayetlerini okuyun. Özellikle Kadeş-Barnea’daki isyanları nedeniyle gerçekten Allah tarafından cezalandırılmış oldukları gerçeğinin ışığında bu sözlerin önemi nedir?

Burada Allah’ın merhametliliğinin başka bir örneğini görüyoruz. Çölün ıssızlığının ortasında bile bereketlenmişlerdi: “Kırk yıl onları çölde besledin. Hiç eksikleri olmadı. Ne giysileri eskidi ne de ayakları şişti” (Neb. 9:21).

Musa bir kez daha halkı için sevgisini göstererek Allah’tan onları daha önce yapmış olduğundan bin kat daha çok çoğaltmasını istedi!

Yasa’nın Tekrarı 1:12-17 ayetlerini okuyun. Allah’ın onlar üzerindeki bereketinin doğrudan sonucu olarak ne oldu ve Musa durumla başa çıkmak için hangi adımları attı?

Yani, Rab çok güçlü bir şekilde aralarındayken bile, organizasyona, yapılanmaya ve bir sorumluluk düzenine ihtiyaç vardı. İsrail bir *qabal*, örgütlü bir cemaat (bkz. Yas. 31:30 KM), Yeni Ahit ekklesia’sının (kilise sözcüğünün Grekçesi) bir habercisiydi (bkz. Mat. 16:18 CAN). Farklı bir bağlamda çalışıyor olsa da Pavlus asla Yahudi köklerinden uzak değildi. 1.Korintliler 12. bölümde, aynı burada Yasa’nın Tekrarı’nda ve çöldeki *gabal*’de gördüğümüz gibi, onun da yapının düzgün işlev görmesi için çeşitli işlevleri üstlenecek nitelikli kişilerin gerekliliğini açıkça tarif ettiğini görüyoruz. Bugünkü kilise de, o zamanki *gabal* gibi, sahip oldukları armağanlara göre çeşitli işlevleri yerine getiren kişilerden oluşan birlik olmuş bir yapı olmalıdır.

Bazen insanların “örgütlü” dine karşı dil uzattıklarını duyuyor olsak da (ne tercih ederlerdi, bunun yerine “dağınık” bir din mi?), Allah’ın Sözü, özellikle Yeni Ahit’te, sadece örgütlü bir kiliseyi kabul etmektedir, başkasını değil.

Kadeş-Barnea

Yasa'nın Tekrarı kitabının ilk bölümlerine hâkim olan görüntü Kadeş-Barnea'nın görüntüsüdür. Bu üzücü hikâye, gördüğümüz üzere, Yasa'nın Tekrarı kitabı için yakın bir arka plan oluşturmaktadır bu sebeple ona yakından bakmalıyız.

Çölde Sayım 14. bölümü okuyun. Halk casusların raporuna nasıl bir tepki verdi ve tepkilerinin sonuçları ne oldu? (Ayrıca bkz. Yas. 1:20–46.)

Bu hikâyeden birçok önemli ders çıkarabiliriz, fakat kitapta tekrar ortaya çıkacak önemli bir ders Çölde Sayım 14. bölümde de bulunabilir.

Çölde Sayım 14:11-20 ayetlerini okuyun. Musa'yı tekrar arabulucu rolünde görsek de, Rab'bin neden onları yok etmemesi gerektiği konusundaki akıl yürütmesi hakkında dikkat çekici olan nedir?

Musa'nın Allah'a söyledikleri hakkında düşünün. *Bunu yaparsan Mısırlıların ve bölgedeki diğer ulusların gözünde nasıl görüneceğine bak.* Bu nokta önemli çünkü nihayetinde Allah'ın İsrail'le yapmak istemiş olduğu her şey sadece İsrail'in yararı için değildi, tüm insanlığın da yararı içindi. İsrail ulusu dünyaya bir ışık, tapındıkları değersiz putlarda bulunmayan, fakat gerçek Tanrı'da bulunan sevgi, güç ve kurtuluş hakkında eski uygarlıklara bir tanık olmalıydı.

Fakat Musa'nın da söylediği gibi, Allah bu insanları yok ederse ne olacaktı? Uluslar: "RAB ant içerek söz verdiği ülkeye bu halkı götürmediği için onları çölde yok etti, diyecekler" (*Say. 14:16*).

Başka bir deyişle, burada gördüğümüz şey tüm Kutsal Kitap'ta bulunan bir temadır: Allah'ın Kendi halkı içinde yüceltilmesi gerektiği, yani, Allah'ın halkı vasıtasıyla yapmış oldukları aracılığıyla, O'nun yüceliğinin, iyiliğinin, sevgisinin ve gücünün O'nun kilisesinde ortaya konması gerektiği düşüncesi. Elbette, halkı O'nun bunu yapmasını her zaman kolaylaştırıyor, fakat Allah nihayetinde dünyada yapmış oldukları vasıtasıyla yüceltilecektir.

Efesliler 3:10 ayetini okuyun. Pavlus burada ne diyor ve bu nasıl oluyor? Allah'ın "çok yönlü bilgeliği" evrene nasıl bildiriliyor? Eğer varsa, bireyler olarak bunu gerçekleştirmekteki işlevimiz nedir?

Amorluların Kötülükleri

Yasa'nın Tekrarı 2. ve 3. bölümlerde Musa İsraililerin hikâyesini ve Allah'ın bereketiyle düşmanlarını nasıl bozguna uğrattıklarını anlatmaya devam ediyor. Sadık oldukları zaman Allah onların "Refalıları (devleri)" bile yenmelerini sağlamıştı (*Yas. 2:11, 20; Yas. 3:13*).

Elbette, bu önümüze zor bir konuyu, bu halkların yok edilmeleri hakkındaki en azından değinmek zorunda olduğumuz konuyu getiriyor. İsrailoğulları genelde bir ulusa öncelikli olarak barış teklif etseler de (*Yas. 20:10,11*), o ulus teklifi reddettiğinde İsraililer bazen kadın ve çocuklar da dahil olmak üzere onları yok ediyorlardı. "Tanrımız RAB onu elimize teslim etti. Onu, oğullarını ve bütün halkını yok ettik. Bütün kentlerini ele geçirdik, hepsini yok ettik. Kadın, erkek, çocuk, kimseyi sağ bırakmadık" (*Yas. 2:33, 34*).

Bazıları bu hikâyelerin gerçek olmadığını söyleyerek basitçe etraftan dolaşmaya çalışıyorlar. Fakat biz, Yedinci Gün Adventistleri, "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır" (*2Ti. 3:16*) sözüne inandığımız için, bu seçenek bizim için uygulanabilir değildir. Bu nedenle bu olaylara ilişkin zorlu bir soru ile karşı karşıya kalıyoruz.

Yaratılış 15:1-16 ayetlerini okuyun. Allah Yaratılış 15:16 ayetlerinde Avram'a ne demişti ve söylediği şey bu zor konuya nasıl ışık tutuyor?

Şüphesiz ki bu putperest ulusların birçoğu çok daha önce hak ederek Allah'ın öfkesi ve cezasıyla karşılaşması gereken, fazlasıyla vahşi ve acımasız insanlardı. Allah onların yollarını değiştirmeleri için sabırla beklemiş fakat onlar değişmemiş olsa dahi, bu çocuklar da dahil herkesin öldürüldüğü acı gerçeğini değiştirmiyor. (Elbette, Tufan sırasında muhtemelen İsraililer tarafından öldürülenlerden çok daha fazla çocuk öldürülmüştür).

Gerçek şu ki, şimdilik, olayların tüm içeriği hakkında bize verilen sınırlı bilgi ile bu acı gerçeği kabul etmeli ve Allah'ın başka birçok şekilde ortaya konmuş olan iyiliğine güvenmeliyiz. İman sadece güzel bir günde, harika bir manzara ve seslerle dolu tatlı bir ormanda Allah'ı sevmek demek değildir. İman ayrıca tam olarak anlamadığımız şeylere rağmen Allah'a güvenmek demektir.

1.Korintliler 10:1-4 ve Yuhanna 14:9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ve onlar gibi olan birçoğu, Allah hakkındaki anlayışımızla uyuşması zor gözükten şeyleri gördüğümüzde bile, O'nun sevgisine, adaletine ve iyiliğine güvenmeyi öğrenmemize nasıl yardımcı olur?

EK ÇALIŞMA: Burada bir araştırmacının İsraililerin bu uluslardan bazılarına yaptıkları konusundaki zor soruya nasıl cevap aradığına bakalım:

“Her şeyin ve tüm insanlığın Yaraticısı ve her şeyin hükümdarı olarak Allah istediği kişiye istediğini yapabilir ve yapmaya hakkı vardır. . .

“Allah’ın yolları bir sırdır. O’nu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağımıza göre akıllarımızdaki sorular konusunda rahat olmalıyız. Yeşaya 55:8-9 ayetleri bazı teselli edici sözler sunmaktadır.

“Kutsal Kitap’ın aktardığı tasvire göre Kenanlılar fazlasıyla kötüydüler ve yok edilişleri Allah’ın onların günahları için uygun gördüğü hükmü temsil ediyordu. Onların yok edilişleri Allah’ın ne ilk kez yaptığı ne de son kez yapacağı bir şeydi. Kenanlıların kaderi ve Yaratılış 6-9 bölümleri arasında aktarılan (Nuh’un ailesi hariç) insanlığın kaderi arasında sadece ölçek ve aracı farkı bulunmaktadır. . .

“Allah İsraililerin *berem* [tümünden yok etme] yaklaşımını tüm diğer uluslara karşı genel bir prensip olarak kabul etmelerini asla amaçlamamıştı. Yasa’nın Tekrarı 7:1 hedef halkları açıkça tanımlamakta ve böylece onları sınırlamaktadır. İsraililer bu yaklaşımı Aramilere, Edomlulara ve Mısırlılara veya başka uluslara karşı izlemeyeceklerdi (*bkz. Yas. 20:10-18*). . .

“Kenanlılar sonunda tüm günahkârların karşılaşılabileceği akıbete uğradılar: Allah’ın yargısı. . .

“Allah’ın Kenanlıları yok etmesi kurtuluş tarihinde gerekli olan bir adımdı. . .

“Kenanlılar bütün olarak Allah’ın yargısının hedefi olsa da en az kırk yıl boyunca önceden uyarılmışlardı (Yeşu 2:8-11 ayetlerindeki Rahav’ın itirafına bakın).” —Daniel I. Block, *The NIV Application Commentary: Deuteronomy*, s. 98, 99.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Tüm sorularımıza cevap almak için bin yıl süreye sahip olacağımız milenyum anlayışımız üzerinde düşünün. Bu anlayış ne kadar zor sorularımız olsa da Allah’a güvenmeyi öğrenmemize nasıl yardımcı olabilir?
- ❷ Geçmişte Allah’ın sizi yönlendirdiği, gelecek için O’na güvenmeyi öğrenmenize yardımcı olabilecek yollardan bazıları nelerdir? Allah’ın yaşamlarımızda nasıl çalıştığını unutmamak neden önemlidir?
- ❸ Sınıfta, Pazar günününün çalışmasında yer alan, Musa’nın halkı için kendi canından vazgeçme gönüllülüğü hakkındaki sorunun üzerinden geçin. Bu davranış doğru mu? Eğer varsa, özellikle onu kurtarmanın neye mal olduğu düşünüldüğünde, birisinin canını vermesine değecek olan şey nedir?

Annemin Mirası

Yazan: *Park Yeon-sook*

Annem safra kesesi kanseri sebebiyle ölürken bana döndü ve "Kiliseye gitmelisin" dedi.

Gençliğimden beri annem beni her Şabat Günü kiliseye götürmüştü ama Güney Kore'nin başkenti Seul'ün şehir merkezinden uzak bir yeri olan Hanam'daki dükkanıyla meşgul olduğum için kiliseye gitmeyi bırakmıştım. Hem çalışmak hem de oğlum, kızımı ve üç yeğenimi yetiştirmek için mücadele ederken annemin sözleri beni sıkıntıya soktu. Kendi başıma başaramayacağımı anladım ve İsa'ya geri döndüm.

İsa'ya olan sevgim büyüdükçe, ihtiyaç sahibi komşularla ilgilenmem için bana bir yürek verdi. Bir akrabam beni Hong Soon-mi ile tanıştırdı. Tanıştıktan bir yıl sonra, Soon-mi'nin kocasına kemik iliği kanseri teşhisi kondu. Ameliyatı karşılayamayacağını öğrendiğimde, dükkanımın önündeki sokağa bir bağış kutusu koydum. Pek çok insan, "Neden akrabam olmayan biri için para topluyorsun?" Diyerek benimle alay etti. Ama bağış kutusunu yerinden kaldırmadım.

Soon-mi'nin doğum gününde ona 20 kiloluk bir paket pirinç hediye ettim. "Bu hediyeyi dükkanından al" dedim. Daha sonra bana tüm ailesinin hediyeyi görünce ağladığını söyledi.

Soon-mi kiliseye hemen gelmedi. Ama ona verdiğim Adventist dergilerini okudu ve Yedinci Gün Adventistlerinin İsa'yı ve insanları sevdiğini öğrendi. Soon-mi'yi dükkanımın başına koydum ve ona bir maaş ve yaklaşık iki yıl boyunca meyve ve pirinç gibi günlük ihtiyaçları sağladım. Ondandır onu işlettiğim küçük bir restoranın müdürü yaptım. Restoranı işlettikten bir yıl sonra, "Beni kiliseye neden davet etmiyorsun?" Diye sordu.

"Neden? Her zaman başımızın üstünde yerinin olduğunu biliyorsun" dedim.

"O zaman geliyorum" dedi.

Altı yıllık dostluğun ardından Soon-mi, Batı Hanam Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni ilk kez ziyaret etti. Üç yıl sonra, o bir diyakones oldu ve daha sonra kocası ve oğlu vaftiz edildiler.

Dükkanımı ilk açtığımda mahalledeki tek Adventist bendim. Şimdi ise yedi esnaf Adventist. Kilise bölgede iyi bir itibara sahip. Anneme bana bir inanç mirası verdiği için teşekkür ediyorum ve benim gibi Adventist esnafları O'nun iyiliği için kullandığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Bu müjdecî öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 1 Numaralı Misyon Hedefini tanımlamaktadır: "Sadece pastörler değil, her kilise üyesini içeren bir yaşam biçimi olarak dünya çapında görev ve hizmet için fedakarlık kavramını yeniden canlandırmak." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin. Bu çeyrekteki, On Üçüncü Sebte Sunularımız Güney Kore'deki iki hizmet projesini destekleyecek. Önümüzdeki hafta Yeon-sook hakkında daha fazla bilgi edinin.

Sonsuza Dek Kalıcı Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yar. 12:1-3, Rom. 4:1-5, Çık. 2:24, Yas. 5:1-21, Yas. 26:16-19, Yas. 8:5, Mat. 28:10.*

HATIRLAMA METNİ: “Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım” (*Yaratılış 17:7*).

“**B**undan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi getiriyordu” (*Va. 14:6*). Dikkat edin, “sonsuza dek kalıcı müjde,” her zaman var olduğu gibi, her zaman orada olduğu gibi, “zamanın başlangıcından önce” (*Titus 1:2*) İsa Mesih’te bize vaat edildiği gibi sonsuza dek kalıcıdır.

Bu nedenle, Kutsal Kitap’ın başka yerlerinde de “sonsuza dek sürecek antlaşmadan” (*Yar. 17:7, Yşa.24:5, Hez. 16:60, İbr. 13:20*) bahsediliyor olmasına şaşmamalı. Müjdenin özü antlaşma ve antlaşmanın özü müjde olduğu için: Tanrı kurtarıcı lütfu ve sevgisiyle sana hak etmediğin ve kazanmanın mümkün olmadığı bir kurtuluş sunuyor; sen de karşılık olarak O’nu “bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin” (*Mar. 12:30*). Bu sevgi O’nun yasalarına itaat ederek ortaya konulur: “Tanrı’yı sevmek O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir” (*1Yü 5:3*).

Bu hafta, antlaşmanın ve tüm şartlarının açıkladığı Yasa’nın Tekrarı kitabında ifade edildiği şekilde antlaşma kavramını inceleyeceğiz.

*16 Ekim Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Antlaşma ve Müjde

Antlaşma ve müjde tüm Kutsal Kitap boyunca birlikte görünürler. Antlaşma kavramı İsrail ulusundan önce var olmuş olsa da (örneğin, Nuh ile yapılan antlaşma) ve antlaşma vaadi İsrail ulusu var olmadan önce yapılmış olsa da, babalarından ve atalarından başlayarak Tanrı'nın halkıyla ilişkisi aracılığıyla belirgin bir şekilde ifade edilmişti.

Hatta başından beri antlaşmanın merkezi gerçeği müjde, yani yalnızca iman yoluyla kurtuluştu.

Yaratılış 12:1–3 Yaratılış 15:5–18 ve Romalılar 4:1–5 ayetlerini okuyun. Avram'a (daha sonra İbrahim) yapılan antlaşma vaadi neydi ve bu antlaşma vaadinde müjde nasıl açığa vurulmuştu?

İbrahim Tanrı'ya inandı, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu vaatlere inandı ve böylece Tanrı'nın huzurunda aklandı. Fakat bu açıklama ucuz lütuf değildi: İbrahim, örneğin Yaratılış 22. bölümdeki Moriya dağında görüldüğü üzere, itaat yoluyla antlaşmasına sonuna dek bağlı kalmaya çalıştı. “İmanı sayesinde aklanmış” (*Rom. 4:5*) sayılmasına rağmen tüm bunları yaptı. Pavlus bu nedenle yüzyıllar sonra İbrahim'i, Tanrı'nın halkı ile yapmış olduğu antlaşma vaatleriyle yaşamının ne demek olduğu konusunda örnek olarak kullanacaktı.

Bu tema tüm Kutsal Kitap boyunca yankılanmaktadır. Pavlus bunu yine Yaratılış 15:6 ayetinden alıntı yaptığı Galatyalılar 3:6 ayetinde dile getirmişti: “Örneğin, İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.” Ardından da İbrahim'e verilen, onun soyu aracılığıyla tüm ulusların kutsanacağı vaadine atıfta bulunmuştu (*Gal. 3:8, 9*). Antlaşma vaatleri tüm herkes, Yahudi ve Uluslardan “iman edenler” (*Gal. 3:7*) ve böylece yaşamın gerekleri olmadan imanla aklanmışlardır. Bununla birlikte, bu kişiler antlaşmadan dolayı yasaya uymakla yükümlüdürler.

Yeremya yeni antlaşmadan bahsederken bile bunu yasa bağlamında yapıyor: “Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şudur” diyor RAB, ‘Yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım. Ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak’ ” (*Yer. 31:33*) ve böylece Levililer kitabındaki ifadeyi dile getiriyor: “Aranızda yaşayacak, Tanrınız olacağım. Siz de benim halkım olacaksınız” (*Lev. 26:12*).

Yasa ve müjdenin birlikteliğine dayanan antlaşma kavramı, Tanrı'nın dünyaya son uyarı mesajını içeren Vahiy 14. bölümdeki Üç Meleğin Mesajı ile nasıl kusursuz bir biçimde uyumaktadır?

Antlaşma ve İsrail

“Onların topraklarını mülk edinmeye gitmenizin nedeni doğruluğunuz, erdeminiz değildir. Tanrınız RAB bu ulusları kötülükleri yüzünden ve atalarınız İbrahim’e, İshak’a, Yakup’a ant içerek verdiği sözü yerine getirmek için önünüzden kovacak” (Yas. 9:5; ayrıca bkz. Yas. 9:27). Bu ayette antlaşma vaatleri gerçeği nasıl ortaya konmaktadır?

Burada da lütfü antlaşması ortaya çıkıyor: Sürekli hata yapmalarına rağmen Tanrı onlar için çalışmaya devam etti. (Kesinlikle müjdenin de bugün aynı şekilde çalışması gerekmektedir.) Babalara verilen vaat sayesinde, Tanrı’nın lütfü onların gelecek kuşaklarına verilmişti.

Musa antlaşma vaatlerinin bir bütün olarak verildiği halkla ilgilenirken, atalara verilmiş olan vaatlere sıkça atıfta bulunuyordu.

Çıkış 2:24, Çıkış 6:8 ve Levililer 26:42 ayetlerini okuyun. Burada antlaşma vaatlerinin nasıl işlediğini göstermeye yardım eden ne söyleniyor?

Tanrı’nın kurtarıcı lütfunun büyük bir simgesi olan Mısır’dan Çıkış aynı zamanda Rab’bin onların babalarıyla yapmış olduğu antlaşmaya dayanmaktaydı. Yani, antlaşmadan fayda görenler daha doğmadan bile önce onlar için vaatler verilmişti. Onlar vaat edilen kurtuluşa (en hafif deyimle) kendi erdemleri sayesinde değil, Tanrı’nın Mısır’daki mucizeler ve olaylar aracılığıyla onlar için yaptıklarıyla sahip olmuşlardı.

Elbette olaylar orada bitmedi. Mısır’dan nereye gittiler? Evet, Sina’ya, antlaşmanın onlar için “resmi olarak” oluşturulduğu yere (bkz. Çıkış 20). Ve bu antlaşmanın merkezinde müjde ve yasa, onlardan itaat etmeleri istenilen On Emir bulunmaktaydı. Bu, onları halihazırda kurtarmış olan (müjde) Rab ile olan kurtarıcı ilişkinin bir göstergesiydi. Bu nedenle Yasa’nın Tekrarı kitabında defalarca Sina’da onaylanan antlaşmayla üzerlerine düşen yükümlülük olan yasaya uymaya çağırılıyorlar.

Bugün, lütfüla kurtarılmış olan bizlerin hayatında Tanrı’nın yasasının ne tür bir işlevi olmalıdır ve bu yasa Tanrı’yla tecrübemizde neden çok önemlidir?

Antlaşma Kitabı

Tanrı'nın halkıyla ilişkisini tanımlamak için kullanılan antlaşma kavramı (İbranicede *berit*) tüm Kutsal Kitap'ta bulunsa da, bu sözcük Yasa'nın Tekrarı kitabında o kadar sık yinelenmektedir ki, Yasa'nın Tekrarı'na "Antlaşma Kitabı" denmeye başlanmıştır.

Yasa'nın Tekrarı 5:1–21 ayetlerini okuyun. Burada antlaşma (*berit*) kavramının Yasa'nın Tekrarı kitabında ne kadar merkezi olduğunu göstermeye yardımcı olan ne oluyor?

İsrailoğulları Mısır'dan kurtarıldıktan az bir zaman sonra, Vaat Edilmiş Topraklara girecekleri zamandan hemen önce Sina'da Tanrı onlarla antlaşma yaptı. Ardından, kırk yıllık bir sapmadan sonra, antlaşma vaadinin merkezi bir parçası olan (*Yas. 12:7, Çık. 12:25*) Vaat Edilmiş Ülke'ye girmelerinden hemen önce, Musa'nın sözcülüğü aracılığıyla Rab onlara yeniden On Emir'i verdi. Bu, antlaşma yükümlülüklerini yenilemenin onlar için de ne kadar önemli olduğunu vurgulamanın bir yolu.

Evet, Rab onlara vermiş olduğu antlaşma vaatlerini gerçekleştirecekti. Şimdi de onlar antlaşmayı üzerlerine düşen yükümlülüğü yerine getirmek zorundaydılar: "RAB uyanızı buyurduğu antlaşmayı, yani On Buyruk'u size açıkladı. Onları iki taş levha üstüne yazdı" (*Yas. 4:13*). Rab bunu Sina'da yapmıştı ve şimdi, yüzyıllar önce atalarına verilmiş vaade dayanarak onlara söz verilen toprakları almalarından hemen önce Moav'da yeniden yapıyordu. Bu, dünyanın kuruluşundan önce dahi var olan "sonsuz dek kalıcı antlaşmanın" bir tezahürüydü.

"Dünyanın temelleri atılmadan önce Baba ve Oğul, eğer Şeytan tarafından yenilirse insanın kurtarılması için bir antlaşmada birleşmişlerdi. Ellerini sağlam bir yeminde birleştirmişlerdi, Mesih insan ırkı için güvence olmalıydı." —Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 834.

Yasanın Tekrarı 5:3 ayetini okuyun. Bu ayetten ne anlam çıkarıyoruz?

Musa onlara ne söylüyordu? Büyük ihtimalle Musa onlara babalarının artık öldüğünü ve babalara verilmiş olan harika antlaşma vaatlerinin şimdi de onlara verildiği gerçeğini vurguluyordu. Bu, Musa'nın önceki neslin yaptığı gibi işi berbat etmemeleri gerektiğini onlara bildirme yolu olmalıydı. Vaatlerin (ve yükümlülüklerin) muhatabı artık onlardı.

O'nun Özel Halkı

Bugün bizim İsrail'in çölde dolaştığı dönemin o eski dünyasının tam olarak nasıl bir yer olduğunu kavramamız zor. Bütün imparatorluklar gelip geçtiyse ve sadece yıkıntıları (o da belki) kaldıysa, İsrail ile aynı bölgede yaşamış olan birçok küçük putperest ulus hakkında ne bilebiliriz?

Her şeyi değil ama bir şeyi biliyoruz: Bu halklar putperestliğe, çoktanrıçılığa ve çocuk kurban etmek de dahil son derece yozlaşmış bazı uygulamalara batmış durumdaydılar. Kendi çocuklarına bunu yapan ve bunu sözde tanrılar adına yapan bir kültürün ve dinin ne kadar yozlaşmış ve kötü olabileceğini hayal etmeye çalışın!

Eski İsrail'in tarihi boyunca Rab'bin halkını etraflarındaki ulusların uygulamalarını takip etmemeleri konusunda sürekli olarak uyarmış olmasına şaşmamalı. "Tanrınız RAB'bin size vereceği ülkeye girdiğinizde, oradaki ulusların iğrenç törelerini öğrenip uygulamayın" (Yas. 18:9).

Bunun nedeni Tanrı'nın bu ulusu özel bir amaç için çağırmasıdır. Tanrı'yla antlaşma yaptıkları için onların özel bir halk, göğü ve yeri yaratmış olan Tanrı'nın, tek Tanrı'nın dünyasına bir tanık olmaları gerekiyordu.

Yasa'nın Tekrarı 26:16-19 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Tanrı ve İsrail arasındaki antlaşma ilişkisi nasıl özetlenmektedir? Antlaşmaya olan bağlılıkları, dönüşecekleri halkta nasıl ortaya konmalıydı? Aynı şekilde, kendimiz için buradan ne gibi dersler çıkartabiliriz?

Musa'nın bu dört ayete, Tanrı size *bemen şimdi* bunları yapmanızı emrediyor anlamında olan "bugün" sözü ile başlamış olması ne kadar hayranlık vericidir (Musa bunu 17. ayette tekrar ediyor). Musa başından beri onlara bunları yapmalarını emrediyordu. Sanki onlara sadık, kutsal ve özel bir halk olmaları için tam da şu anda yeniden söz vermeleri gerektiğini söylüyordu çünkü bu aslında onların antlaşma ulusu olarak var olmalarının esas sebebiydi. Gerçek Tanrı'ya, bu Tanrı hakkındaki gerçeği ve halkının ne şekilde yaşamasını istediğini bir ulus olarak bilen yegâne ulus onlardı. Onlar gerçek manada sadece "mevcut gerçeğe" sahip olmakla kalmamışlardı, gerçeğin Kendisi, İsa gelinceye kadar o gerçeği hayata geçireceklerdi (bkz. Yu. 14:6).

Tanrı'ya ve O'nun antlaşma şartlarına "bugün" adanma düşüncesi neden "bugün" bizimle bile ilgili?

Diğer Benzetmeler

Kutsal Kitap araştırmacıları İsrail'in Tanrı ile yaptığı antlaşma ile krallıklar arasındaki diğer antlaşma mutabakatları arasındaki benzerliklerin uzun zamandır farkındadır. Bu benzerlikler şaşırtıcı olmamalıdır. Rab basitçe hal-kiyle onların anlayabileceği bir şekilde iş görüyordu.

Öte yandan, antlaşma kavramı, iki taraf arasında kurallar, şartlar ve düzenlemelere tabi yasal bir anlaşma yapılması düşüncesi çok soğuk ve resmi görünebilir. Bu unsurun gerçekten var olması gerekse de (Tanrı yasa koyandır), Tanrı'nın halkıyla istediği türden ilişkinin derinliğini ve enginliğini kapsayacak kadar geniş değildir. Bu nedenle, Yasa'nın Tekrarı kitabında Tanrı ile İsrail arasındaki antlaşmayla aynı düşünceyi tanımlamaya yardımcı olmak için başka benzetmeler kullanılmıştır fakat bu sadece ona ek boyutlar kazandırmak için yapılmıştır.

Yasa'nın Tekrarı 8:5; Yasa'nın Tekrarı 14:1 ve Yasa'nın Tekrarı 32:6, 18–20 ayetlerini okuyun. Burada ne tür bir benzetme kullanılıyor ve bu Tanrı'nın halkıyla kurmak istediği ilişkiyi ortaya çıkarmaya nasıl yardımcı olabilir?

Yasa'nın Tekrarı 4:20 ve Yasa'nın Tekrarı 32:9 ayetlerini okuyun. Burada hangi benzetme kullanılıyor ve bu da Tanrı'nın halkıyla kurmak istediği ilişkiyi ortaya çıkarmaya nasıl yardımcı olabilir?

Her vakada, ideal olarak bağların en yakını, en sıkısı ve en sevgi dolusu olması gereken aile kavramı bulunmakta. Tanrı her zaman halkıyla bu tür ilişkiye sahip olmak istedi. Hatta çarmıh zamanında İsa'yı utanç verici şekilde reddetmelerinden sonra bile, İsa dirildikten sonra iki Meryem'e “Gidip kardeşlerime haber verin, Celile'ye gitsinler, beni orada görecekler” demişti (*Mat. 28:10*). Dirilen Mesih olarak bile, öğrencilerinden “Kardeşlerim” diye bahsediyordu. Bu, onu kesinlikle hak etmeyenler için bir sevgi ve sevgiden kaynaklanan lütuf örneğiydi. Esasen Tanrı ve insanlık arasındaki ilişki özünde hep böyle olmuştur: hak etmeyenlere verilen lütuf ve sevgi.

Tanrı'yla ne tür bir ilişkiniz var? Bir yandan O'nun yasına itaat etme konusundaki antlaşma yükümlülüğünüzü anlarken diğer yandan bu ilişkinizi nasıl derinleştirebilir ve O'nu sevmeyi nasıl öğrenebilirsiniz? Bu iki düşünce neden çelişkili değil tamamlayıcıdır?

EK ÇALIŞMA: “Esaret ruhu, kuralcı bir dine göre yaşamaya çalışmakla, yasanın isteklerini kendi gücümüzle yerine getirmeye çabalamakla ortaya çıkar. Ancak, Mesih İsa’ya iman yoluyla lütuf antlaşması olan İbrahimî antlaşma altında toplanırsak bizler için umut vardır. İbrahim’e vaaz edilen ve umuda sahip olmasını sağlayan müjde, bugün bize vaaz edilen ve sayesinde umuda sahip olduğumuz aynı müjdedir. İbrahim gözünü, aynı zamanda bizim imanımızın Yazarı ve Bağlayıcısı olan İsa’ya dikmişti.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 6. Cilt, s. 1077.

“Dünyanın temelleri atılmadan önce Baba ve Oğul, eğer Şeytan tarafından yenilirse, insanın kurtarılması için bir antlaşmada birleşmişlerdi. Ellerini sağlam bir yeminle birleştirmişlerdi, Mesih insan ırkı için güvence olmalıydı. Mesih bu vaadi yerine getirdi. Çarmıhta ‘Tamamlandı’ diye haykırdığında, Baba’ya sesleniyordu. Sözleşme tamamen yerine getirilmişti. Şimdi ise şöyle duyuruyor: Baba, antlaşma tamamlandı. Senin isteğini yerine getirdim, ey Tanrım. Kurtuluş işini tamamladım. Eğer adaletin yerine geldiyse ‘bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını... istiyorum.’ Yuhanna 19:30; 17:24.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 834.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Dünyanın kuruluşundan bile önce Baba ve Oğul’un, eğer ırk düşerse bizi kurtarmak için “bir antlaşmada birleşmiş olması” üzerinde düşünün. Bu neden bizim için son derece yüreklenendirici olmalıdır? Bu, Tanrı’nın bizi krallığına kurtarmayı ne kadar çok istediği hakkında bize ne öğretmelidir?
- ❷ Yedinci Gün Adventist Kilisesi olarak eski İsrail’in kendi zamanında yerine getirmesi gereken işlevi hangi yollarla yerine getirmelidir? Onların yaptıkları hatalardan kaçınmayı nasıl öğrenebiliriz?
- ❸ Müjde ve müjdenin vaatleri tüm Yeni Antlaşma kavramı için neden çok merkezidir? Yeni Ahit’te, Yeni Antlaşmayla yasanın ve yasaya itaat diğer Hristiyanlar tarafından çoğunlukla öğretilmediği gibi feshedilmediğini gösteren hangi metinleri bulabilirsin? Sence neden birçok Hristiyan müjdenin On Emir’i tutma gerekliliğini hükümsüz kıldığını söylüyor?

Beyrut Patlamasından Sonra Her Şey Yolunda mı?

Yazan: *Kathie Lichtenwalter*

İlk gümbürtüyü ve sarsıntıyı zar zor fark ettim.

O gün tüm öğleden sonra ön kapımızı sallayan esintiler vardı. Ancak ikincisinin alışılmadık bir sarsıcı sarsıntı olduğu barizdi. Politik olarak kırılğan bir dünyada olasılıkları iyi biliyorum: Havai fişekler? Makineli tüfek mi? Araba ile bomba saldırısı mı? Bir savaş uçağı mı? Kişisel olarak hiçbir şey beni ilgilendirmemişken, her sesin bir anlamı olduğunu, bazen trajik olduğunu öğrenmişim.

Neler olup bittiğini incelemek için ön verandaya çıkmayı düşünmemiştim. Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Orta Doğu Üniversitesi kampüsünün yukarıdaki tepeden, aşağıda, limanın yanından Akdeniz'e doğru uzanıp genişleyen Beyrut şehrine baktım. Gökyüzünün tepesinde hızlıca çiçek gibi açan bulutlar bir mantar gibi görünüyordu. Bu normal değildi, iyi görünmüyordu.

Tam da büyük bir patlama gerçekleştiğinde verandaya çıkmışım. Toz ve enkazla dolu bir rüzgâr duvarı beni kaldırdı ve eve geri fırlattı. Kapıyı tuttum ama tam kavrayamadım ve kapıyı kapatamadım. Etki duvarların arasından doğruca geçiyor gibiydi. Penceredeki perdeler etrafımda çılğınca birbirine dolandı. Dayanamıyordum.

Pencereden bakmak istedim ama ardının gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Güvende olmak istedim ama neresi güvenliydi ki? Koridorda yürüyüyordum ve ellerim titriyordu. Tekrar nefes almaya başladım. Her şey ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Dakikalar sonra Osman aradı. Patlamadan hemen önce ona online keman dersi vermişim. Beni geri aramıştı. Gözleri şok içindeydi, yüzü ter içindeydi, telefonu bana ailesinin küçücük evinin yıkılışını göstermek için tutuyordu. "Paramparça oldu, hepsi yıkıldı" dedi.

Bu onun için yeni bir şey değildi. Ailesi altı yıl önce Suriye'deyken bombalı saldırıya uğramıştı. Ona göre, en az 200 kişinin ölümüne neden olan Ağustos 2020'deki ambar patlaması yıkılan dairesini demek değildi. Bu ona yaşamının döngüsünü anımsatıyordu.

Bu, kıramayacağım bir döngü. Acıyı uyuşturamam, kayıpları geri getiremem, bir ülkeyi yeniden inşa edemem. Bunu hiçkimse yapamaz. Ama biz çaresiz değiliz; biz kurban değiliz. Tanrı'nın huzurunda dururuz, değiştirme gücümüzün ötesindeki şeylere müdahale eder ve O'nun kötülüğe karşı gelmesine izin veririz. İyilik bundan gelebilir. Hayatım boyunca, Orta Doğu Üniversitesi kampüsümüzde, güzel Lübnan için ve sendeleyeni dünyamızın en uç noktalarında Tanrı'nın adı onurlandırılınsın.

Kathie Lichtenwalter, Orta Doğu ve Kuzey Afrika Birliği'ndeki çadırılık girişimi için çalışıyor. Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 2. Görev Hedefi'ni tanımlıyor: "Erişilemeyen ve ulaşılamayan insan grupları arasında 10/40 Window boyunca büyük şehirlerde Adventistlerin ve Hristiyanlık dışı inanışları erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin.

Tanrınız Rab'bi Sevmek

SEBİ GÜN

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yas. 6:4, 5; Yas. 10:12; Ef. 2:1-10; Va. 14:6, 7; Yas. 4:37; Yas. 11:1; Mar. 12:28-30.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrınız RAB’bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz” (*Yasa’nın Tekrarı 6:5*).

Yahudi dinindeki en önemli dualardan birisi Yasa’nın Tekrarı 6.bölümden alınmıştır. Dua, ilk sözcüğüne dayanarak “Şema” diye bilinir. Bu sözcük şama kökünden gelmektedir ve “dinlemek” veya “itaat etmek” anlamına gelir. Bu sözcük sadece Yasa’nın Tekrarı kitabında değil, tüm Eski Ahit boyunca defalarca karşımıza çıkmaktadır.

Şema’nın ilk satırı şöyledir: *Şema Yisrael Adonay Eloenu Adonay ebad.*

Manası: “Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB’dir” (Yas. 6:4). Yahudiler bu duayı ederken çoğu zaman gözlerini kapatırlar. Bunun sebebi hiçbir şeyin onları Allah’ı düşünmekten alıkoymamasıdır. Şema’nın bu ilk satırı, Adonay Eloenu’nun, yani “Tanrımız RAB’bin” tek tanrılı doğasının ve İsrail’in başka “tanrılara” değil sadece O’na bağlılığının bir onayı olarak kabul edilir. Aslında bu “RAB bizim Tanrımızdır” diye de okunabilir.

Bu tek satır Musa’nın Vaat Edilmiş ülkeye girmek üzereyken İsraililere yapmış olduğu ilk konuşmanın bir parçasıdır. Fakat açılış cümlesini takip eden ifade, o zamanlar olduğu kadar günümüzde de önemli olmayı sürdüren güçlü bir gerçeğin ifadesidir.

**23 Ekim Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Allah'ı Sevmek

Musa İsraililere tarihlerini aktardıktan sonra, ülkeyi almak ve orada gelişmek için ne yapacakları konusunda onlara talimatlar vermeye başladı. Aslında Yasa'nın Tekrarı kitabının ekseriyetle, Rab'bin, onların atalarına vermiş olduğu vaadi yerine getirerek lütfkârlıkla onlarla yaptığı antlaşmayla üzerlerine düşen yükümlülüğü yerine getirmek için ne yapmaları gerektiğini halka anlatması olduğu söylenilebilir.

Yasa'nın Tekrarı 6. bölüm şöyle başlıyor: “Tanrınız RAB'bin size öğretmek için bana verdiği buyruklar, kurallar, ilkeler bunlardır. Mülk edinmek için gideceğiniz ülkede onlara uyun. Yaşamınız boyunca siz, çocuklarınız ve torunlarınız, size verdiğim bütün kurallara, buyruklara uyarak Tanrınız RAB'den korkun ki, ömrünüz uzun olsun” (Yas. 6:1, 2).

Yasa'nın Tekrarı 6:4, 5 ayetlerini okuyun. Rab 5. ayette İsrailoğullarına hangi emri veriyor? Bu ne anlama geliyor?

Tanrınız RAB'bi bütün yüreğinizle... seveceksiniz? Burada yasanın ortasında, tüm uyarıların, kuralların ve koşulların arasında halka Allah'ı sevmek çağrısının yapılması ne kadar ilginç. Ve O'nu sadece sevmekle kalmayacak, “-bütün yürekleriyle, bütün canlarıyla, bütün güçleriyle seveceklerdi.” Bu, bu sevginin mutlak doğasına işaret etmektedir.

Rab'bi bütün yüreğimizle, bütün canımızla ve bütün gücümüzle sevmek demek, O'na karşı olan sevgimizin diğer her şey ve herkese olan sevgimizden daha büyük olmasının gerekli olduğu anlamına gelir çünkü tüm varlığımızın, yaşamımızın ve diğer her şeyin temeli ve dayanağı O'dur. O'na duyduğumuz sevgi, diğer her şeye olan sevgimize uygun bir değer biçmelidir.

İbranice'de Tanrınızı yüreğinizle, gücünüzle seveceksiniz derken kullanılan “siz” sözcüğü tekildir. Evet, Allah bütün halka konuşuyordu, fakat bütün ancak onu oluşturan parçalar kadar güçlü olabilir. Daha büyük bir yapının parçaları olsak da, Rab her birimizin bireysel olarak O'na sadık kalmasını istiyor ve bu sadakatin temeli de O'nun kimliği ve O'nun bizim için yapmış olduklarından kaynaklanan O'na duyduğumuz sevgi olmalıdır.

Allah'ı bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün gücünle sevmenin senin için anlamı nedir?

Allah'tan Korkmak

Musa İsrailoğullarına Allah'ı sahip oldukları her şeyle sevmelerini söyledi. Bu bir emirdi. Bununla birlikte, birkaç ayet önce Musa onlara başka bir emir vermişti: “Tanrınız RAB’den korkun” (Yas. 6:2).

Yasanın Tekrarı 10:12 ayetini okuyun. Bu ayette sevgi ve korku hakkında ne söylüyor ve bunu nasıl anlamalıyız?

Bir ayette Allah'tan korkmaları, diğer bir ayette ise O'nu sevmeleri söyleniyor ve bu ayette de aynı zamanda hem korkmaları hem de O'nu sevmeleri söyleniyor. Genel anlayışa göre buradaki “korkmak” sözcüğü bir tezat gibi görünebilir, fakat öyle değil. Tanrı korkusu aslında (bizim özellikle günahkârlığımızın, zayıflığımızın ve O'na tümüyle bağımlı olmamızın aksine, O'nun kim olduğu, yetkisi, kudreti, adaleti ve doğruluğu karşısındaki hayranlığımız ve saygımız anlamında) doğal bir davranış olmalıdır. Bizler Allah'ın yasasını çiğnemiş, O'nun lütfu olmasa mahkûmiyeti ve ebedi ölümü hak eden düşkün varlıklarız.

Efesliler 2:1-10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Allah'ı aynı zamanda hem sevip hem de O'ndan korkmayı anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Bizler “gazap çocukları” olduğumuz halde (bu nedenle O'ndan korkmalıyız), Mesih bizim için öldü ve böylece bize Kendisi'nde günahattan ve geçmişin mahkûmiyetinden kurtulmayı içeren yeni bir yaşam verdi (bu nedenle de O'nu sevmeliyiz).

Bu ilke günümüzde bizim için geçerli olduğu gibi eski İsrail için de geçerliydi: Mısır'da esaret altındaydılar, köleliğe ve zulme mahkûmdular ve büyük kurtuluşlarını sağlayan şey sadece Allah'ın onlara duyduğu sevgi ve lütfuydu. “Mısır'da köle olduğunuzu ve Tanrının RAB'bin seni oradan güçlü ve kudretli eliyle çıkardığını anımsayacaksınız” (Yas. 5:15). Öyleyse Allah'ı aynı anda hem sevmelerine hem de O'ndan korkuyor olmalarına şaşmamalı. Ve eğer onların bunu yapması gerekli idiyse, İsa'nın bizim için çarmıhta ölmüş olması gibi büyük bir gerçeğe sahip olan bizlerin ne kadar daha fazlasını yapmamız gereklidir?

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini okuyun. Rab'bin dünyaya verdiği son zaman mesajında, “Tanrı'dan korkun” emrinin neden ilk emir olması gerektiğini ne şekilde anlamalıyız? Dünyada neler olacağına dair bildiklerimiz göz önüne alındığında, bu emir neden bu kadar anlam kazanıyor?

Önce O Bizi Sevdi

Yasa'nın Tekrarı'ndaki tüm kuralların ve düzenlemelerin, Yahudi ulusunu "RAB'bin kurallarına, buyruklarına" uymaları konusunda uyarın tüm ihtarların ortasında, ilk önce ve en başta bütün yürekleriyle, bütün canlarıyla ve bütün güçleriyle Allah'ı sevmeliydiler. Elbette bunu yapmaları için iyi sebepleri vardı.

Yasa'nın Tekrarı 4:37; Yasa'nın Tekrarı 7:7, 8, 13; Yasa'nın Tekrarı 10:15; Yasa'nın Tekrarı 23:5 ve Yasa'nın Tekrarı 33:3 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Allah'ın halkına olan sevgisi hakkında ne öğretiyorlar?

Musa Yasa'nın Tekrarı kitabında defalarca halka Allah'ın babalarına ve onlara olan sevgisinden bahsetti. Rab de bu sevgisini sadece sözlerden fazlasıyla, yaptıklarıyla göstermişti. Yani, eksikliklerine, başarısızlıklarına, günahlarına rağmen, Tanrı'nın onlara olan sevgisi sabit kaldı. Bu, onlarla ilişkisinde güçlü bir şekilde ortaya konan bir sevgiydi.

"Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1Yu. 4:19). Bu ayet Allah'ı neden sevmemiz gerektiğini anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Allah'ın bize olan sevgisi var oluşumuzdan öncesine dayanmaktadır, çünkü kurtuluş planı "dünyanın kuruluşundan" çok önce yürürlükteydi (*Ef. 1:4*).

Ellen G. White'in söylediği gibi: "Kurtuluşumuz için hazırlanmış olan plan sonradan akla gelen bir düşünce, Âdem'in düşüşünden sonra şekillendirilen bir plan değildi. O 'sonsuz çağlardan beri saklı tutulan sırrın' ortaya konmasıydı. Rom. 16:25. Bu, sonsuz çağlardan beri Allah'ın tahtının temeli olan ilkelerin gözler önüne serilmesi idi."—*Çağların Arzusu*, s. 22.

Tanrı gerçekten de bir sevgi Tanrısı olduğu için hepimiz çok şanslıyız. Bu o kadar büyük bir sevgi ki, O bizim için çarınıha gitti, özverili bir sevgiyle "insan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarınıha üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (*Flp. 2:8*). Bu nedenle, biz bugün Tanrı'nın bize olan sevgisinin İsrailoğullarının muhtemelen hayal bile edemeyecekleri bir ifşasına sahibiz.

Tanrı sevgi olmak yerine nefret tanrısı veya kayıtsız bir tanrı olsaydı ne olurdu? Bu dünya ne tür bir dünya olurdu? Tanrı'nın bize olan sevgisinin ortaya konmuş olması neden gerçekten de sevinmemiz gereken bir şeydir?

Beni Seviyorsanız, Buyruklarımı Yerine Getirirsiniz

İsrail tüm ulus olarak Allah'ı sevmeye çağrılmıştı. Fakat bu ancak şahsi olarak olabilecek bir şeydi. Özgür irade sahibi birer birey olarak her bir İsrailili Allah'ı sevmeyi seçmeliydi ve bu sevgiyi itaat yoluyla göstermeliydi.

Aşağıdaki ayetlerin sahip olduğu ortak şey nedir? Yani, aralarındaki ortak tema neydi?

Yas. 5:10 _____

Yas. 7:9 _____

Yas. 10:12, 13 _____

Yas. 11:1 _____

Yas. 19:9 _____

Allah'ın Sözü ne kadar daha açık olabilirdi? Allah'ın bizi sevdiğini sadece söylemekle kalmayıp, yaptıkları ve hala yapıyor olduklarıyla göstermesi gibi, Allah'ın halkı da Allah'a olan sevgilerini yaptıklarıyla göstermelidirler. Ve bu ayetlerde o sevginin Allah'a itaatle ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu görüyoruz.

Bu nedenle Yuhanna "Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir" (*1Yu. 5:3*), veya İsa "Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" (*Yu. 14:15*) gibi sözler söylediklerinde, bu ayetler sırf bu temel öğretiyi ifade etmekteydi. Allah sevgisi her zaman Allah'a itaat ederek ifade edilmelidir. Mesele başından beri buydu ve her zaman da bu olacaktır. Ve Allah'a itaat O'nun yasasına, dördüncü emir olan Sebt Günü'nü de içeren On Emir'e itaat etmek anlamına gelmektedir. Dördüncü emri yerine getirmek diğer dokuz emirden herhangi birini yerine getirmekten daha fazla yasacılık değildir.

Emirlerden herhangi birine itaat yasacılık olabilir fakat böyle bir itaat gerçekleşen Allah'a karşı duyulan sevgiden kaynaklanmış olamaz. Allah'ı gerçekten, özellikle de Mesih İsa'da bizim için yaptıkları için sevdiğimizizde, O'na itaat etmek isteriz, çünkü O'nun bizden yapmamızı istediği şey budur.

Musa İsrail halkına defalarca Allah'ı sevmelerini ve O'na itaat etmelerini söylediğinde bunu Mısır'dan kurtarılmalarının *ardından* yapıyordu. Yani, sevgileri ve itaatleri Allah'ın onlara vermiş olduğu kurtuluşa bir karşılıktı. Rab tarafından kurtarılmışlardı. Şimdi de sadık bir şekilde O'nun emirlerine uyarak karşılık vereceklerdi. Günümüzde farklı mı?

Sizin Allah'a itaat etmeye çalışırken yaşadığımız tecrübe nedir? Yani, sizi Allah'a itaat etmeye teşvik eden şeyler nelerdir? O'na itaat etmemiz neden O'na duyduğumuz sevgiden kaynaklanmalıdır? Eğer varsa, korkunun, Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekliyle Allah korkusunun nasıl bir işlevi olmalıdır?

İlk Emir

Her ne kadar birçok Hristiyan, çeşitli nedenlerle Eski Ahit'i Yeni Ahit'ten ayırmaya çalışsa da, bu bir derecede Yeni Ahit'in gerçek anlamını aşındırmadan yapılamaz. Yeni Ahit, İsa'nın ifşasında ve O'nun yaşamına, ölümüne, dirilişine ve Baş Rahiplik hizmetine ilişkin teolojik açıklamalarında, Eski Ahit'teki peygamberlik sözlerinin ve örneklerin çoğunun tamamlandığına işaret etmektedir. Eski Ahit birçok şekilde Yeni Ahit için arka plan, bağlam ve temel oluşturmaktadır. İki antlaşma da Allah'ın iyiliği ve sevgisini ortaya koyuyor.

Yeni Ahit boyunca Bizzat İsa'nın yaptıkları da dahil olmak üzere sürekli olarak Eski Ahit'ten alıntı yapılmasının bir sebebi budur.

Markos 12:28-30 ayetlerini okuyun. “Buyrukların en önemlisi” hakkında sorulan soru neydi? İsa'nın cevabı neydi ve bu cevabını neye dayandırıyordu?

Tüm yaşamını yasayı ve nasıl uygulanması gerektiğini anlamaya adanmış bir din bilgininin bu soruyu sormuş olması çok ilginç. İtaat etmeleri gerektiğine inandıkları birçok yasa olsa da (daha sonra Yahudi geleneği 613 yasa olduğunu söyledi), hepsinin tek bir soruya özetlenmesini istemeleri şaşırtıcı değil.

Peki, İsa ne yaptı?

Doğrudan Yasa'nın Tekrarı 6. Bölüme giderek “Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir” (Yas. 6:4) ayetiyle başladı ve ardından gelen, Allah'ı bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün gücünle sevmek ile ilgili olan ayetten alıntı yaptı. Rab bin onların Tanrısı, tek Tanrısı olduğunun en önemli onayına ve bu büyük gerçeğe dayanarak onlardan O'nu her şeyden çok sevmelerinin isteniyor olmasına dikkat çekti.

Bu emirden daha büyük “mevcut gerçek” ne olabilirdi? Son olayların gerçekleştiği ve herkesten belirgin bir şekilde taraflardan birini seçmenin isteneceği günlerde, Allah'ın emirleri (Va. 14:12) çok önemli bir işleve sahip olacaktır.

Sonuçta, zulüm görme pahasına olsa dahi seçeceğimiz taraf Allah'ı gerçekten sevip sevmediğimize dayalı olacaktır. Sonucu belirleyecek olan budur ve ancak Allah'ı kendimiz için tanımaya geldiğimizde ve O'nun iyiliğini, sevgisini ve lütfunu kendi başımıza tecrübe ettiğimizde O'nu bütün kalbimizle, bütün canımızla ve bütün gücümüzle sevebiliriz. Bu, gerekirse uğruna ölünecek bir şeydir.

Eğer biri size, insanlar asla kendileri görmedikleri Tanrı'yı nasıl sevebilirler diye sorsaydı, cevabınız ne olurdu? Cevabınız hakkında sınıfta konuşun.

EK ÇALIŞMA: “Çarmıh sonsuzlar boyunca kurtulanların ezgisi olacaktır. Yüceliğe kavuşmuş olan Mesih'te, çarmıha gerilmiş olan Mesih'i görürler. Engin uzayın derinliklerindeki sayısız dünyayı gücüyle yaratan ve gözeten Kişi'nin, Allah'ın Sevgilisi'nin, göğün Yüceliği'nin, keruvların ve parlak serafaların zevkle ibadet ettikleri Kişi'nin—düşmüş insanı kaldırmak amacıyla Kendini alçaltığı; Golgota'daki haç üzerinde kayıp dünyanın kederleri kalbini kırıp hayatını parçalayana dek, günahın suçunu ve utancının üstlendiği ve Babası'nın kendisinden yüz çevirmesine katlandığı hiçbir zaman unutulmayacaktır. Tüm dünyaları Yaratanın, insan sevgisinden ötürü yüceliğini bir kenara bırakması, evrenin hayranlığını her zaman uyandırmaya devam edecektir. Uluslar Kurtarıcıları'na bakarak, yüzünde parlayan Baba'nın ebedi yüceliğini gördüklerinde; O'nun ezelden ebede var olan tahtına bakarak, O'nun krallığının sonu olmadığını anladıklarında, coşkun bir ilahi söylemeye başlarlar: 'Layıktır, boğazlanan ve kendi çok değerli kanıyla bizi Tanrı'ya satın alan Kuzu, layıktır!'” —Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 695, 696.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Ellen G. White'in yukarıdaki açıklamasını okuyun. Allah'a karşı duyduğumuz sevgimizin neden sahip olduğumuz en büyük sevgi olması gerektiğini anlamamıza yardımcı olması gereken ne söylüyor? “Engin uzayın derinliklerindeki sayısız dünyayı gücüyle yaratan ve gözeten” Allah'ın bizim için çarmıha giden Kişi olmasının ne anlama geldiğini düşünün. Bu gerçek neden Allah'la olan ilişkimizin temeli olmalıdır?
- ❷ Aynı anda Allah'ı sevmek ve O'ndan korkmak fikri üzerinde biraz daha düşünün. İkisini birden nasıl yaparız ve neden ikisini birden yapmalıyız?
- ❸ Hayatımızda işler iyi giderken Tanrı'yı sevmek bir şeydir. Peki, işler iyi gitmediğinde, badireler kapıyı çaldığında? Neden böyle zamanlarda Allah'ı sevmek işler iyi gittiğinde sevmekten daha önemlidir?
- ❹ Perşembe gününün dersindeki son sorunun üzerinden geçin. İnançlı olmayan birine Allah'ı sevmenin ne anlama geldiğini açıklarken kullanabileceğiniz çeşitli yaklaşımlar nelerdir? Biz insanlar asla fiziksel olarak görmediğimiz birini nasıl sevebiliriz? O'nu, en azından şahsen hiç görmemiş olmamız neden önemli değildir?

Kitabın Gücü

Yazan: *Kazubiro Hiraga*

Dokuz yaşındaki Saki, Japon Okinawa adasında okumayı severdi. Özellikle de kapısını çalmış nazik bir yabancıнын ailesine sattığı kitapları okumayı severdi. Defalarca beş kitaplık set olan Arthur Amca'nın Yatma Zamanı Hikayeleri'ni okudu. En sevdiği hikaye Wilford adlı bir çocuk ve onun Sürpriz Paket Şirketi hakkındaki olandı. Wilford insanları hediyelerle şaşırtmayı severdi. Saki, hediyeleri alanların sevincini hayal etti.

Kitaplar ayrıca Saki'yi İsa ile tanıştırdı. Ailesi Hıristiyan değildi. Ailesi, Japonya'daki birçok insan gibi, İsa'ya ibadet etmedi. Kitaplarda İsa'nın çocukları sevdiğini ve onları mutlu etmek istediğini okudu.

Saki büyüdü ve Japonya'nın başkenti Tokyo'ya taşındı. Evlendi ve iki küçük çocuğun annesi oldu. Yolun bir yerlerinde en sevdiği kitaplar olan Yatma Zamanı'nı kaybetti.

En büyük oğlu yeterince büyüdüğünde, onun için bir okul aramaya başladı. Evlerinin yakınında Tokyo Saniku İlköğretim Okulu adlı özel bir okulu duydu. Merakla, internette okula baktı. Yedinci Gün Adventist okulu olduğunu öğrenince şaşırdı. Adventistleri hiç duymamıştı, bu yüzden internette onlar hakkında daha fazla bilgi aradı. Şaşırtıcı bir şekilde, Adventistlerin yalnızca çok sayıda okulu olduğunu değil ve aynı zamanda sevdiği Yatma Zamanı Hikayeleri de dahil olmak üzere çocuklar için birçok kitap yayınladıklarını okudu. Oğlunun Adventist okulunda okumasını istediğini biliyordu.

Ama önce Adventist Kilisesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi. Adventist okulunun arazisinde bir Adventist kilisesi vardı ve Şabat ibadetine katılmaya başladı. İlahiler söylerken ve vaazları dinlerken büyük bir huzur hissetti.

Saki, yeni bir Yatma Zamanı Hikayeleri setini aldı ve bunları oğullarına okumaya başladı. Çocuklar hikayeleri severdi. Saki, çocuklarına okurken, kendi başına başka bir Kitap okumaya başladı: Kutsal Kitap. Oğlu birinci sınıfa başlarken o da okuldaki bir Kutsal Kitap çalışma grubuna katıldı. Aylar sonra kalbini İsa'ya verdi ve vaftiz edildi.

Bugün 35 yaşındaki Saki Takahagi, küçük oğullarına hala Yatma Vakti Hikayeleri okuyor. Kutsal Kitap'ı onlarla paylaşıyor, ayrıca Kutsal Kitap'ı ve İsa'yı çok seviyor.

Saki, Yatma Zamanı Hikayeleri aracılığıyla ve daha sonra İnternette bilgi arayarak İsa hakkında bilgi edindi. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı, birçok Japon insanının, özellikle de gençlerin İnternet aracılığıyla İsa hakkında bilgi edinmesine yardımcı olacak bir projeye gidecek. Cömert sunularınız için teşekkür ederiz.

Aranızdaki Yabancılar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mar. 12:29–31, Yas. 10:1–19, Mez. 146:5–10, Mat. 7:12, Yas. 27:19, Yak. 1:27–2:11.

HATIRLAMA METNİ: “Siz de yabancıları seveceksiniz. Çünkü Mısır’da siz de yabancıydınız” (Yasa’nın Tekrarı 10:19).

Geçen hafta okuduğumuz üzere, din bilgini “buyrukların en önemlisi hangisidir?” (Mar. 12:28) sorusunu sorduğunda, İsa ona Tanrı’nın tek olduğunu söyleyerek cevap verdi ve ardından şöyle dedi: “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canıyla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin” (Mar. 12:30).

Ancak, İsa ardından, “ikincisi de şudur” (Mar. 12:31) diyerek din bilginin sormadığı bir şey hakkında konuşmaya devam etti. *Fakat İsa bunun ne kadar önemli olduğunu bilerek şöyle dedi: “Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Bunlardan daha büyük buyruk yoktur” (Mar. 12:31).*

Bunlardan daha önemli buyruk yok mu? İsa, Tanrı’ya duyulan sevgiyle kişinin komşusuna duyduğu sevgiyi en önemli iki buyruk olarak birbiriyile ilişkilendirdi ve bu buyruklar hepsinin en önemlileriydi.

İsa burada da yeni bir şeyden, Yahudilerin daha önce duymadığı bir şeyden bahsetmiyordu. Aslında, O’nu her şeyden çok sevme çağrısı; Tanrı’ya olan sevgimizi ifade etmenin bir yolu olarak kişinin komşusunu ve diğer insanları sevmesi düşüncesi, evet, Yasa’nın Tekrarı kitabından alınmıştır.

*30 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yüreklerinizi Sünnet Edin

Yasa'nın Tekrarı 9. bölümün devamı olan 10. bölüm temelde Tanrı'nın İsrail ile daha önce yapmış olduğu antlaşmanın tekrardan onaylanmasıdır. Aslında, bu kitabın büyük bölümü bir çeşit antlaşma yenilenmesidir. Yani, Horev'deki korkunç günahlarından, Musa'nın onları kısa bir süreliğine bırakmasının hemen ardından putperestliğe düşmelerinden sonra bile Rab'bin onlarla olan işi hâlâ bitmemiştir.

Yasa'nın Tekrarı 10:1-11 ayetlerini okuyun. Burada, Tanrı'nın halkının günahlarını bağışladığını, onlara ve babalarına verilen antlaşma sözünü yeniden tasdik ettiğini anlamamıza yardımcı olan ne oluyor?

Musa antlaşmanın bozulduğunun bir işareti olarak (*Yas. 32:19*) On Emir tabletlerini kırdı (*Yas. 9:17*). "Suçlarından ne kadar nefret ettiğini göstermek için taş levhaları yere attı, levhalar tüm halkın önünde kırıldı. Bu eylem, halk Allah'la antlaşmasını nasıl bozduysa, Allah'ın da onlarla antlaşmasını öyle bozduğunu simgeliyordu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 320.

Bu nedenle, Tanrı'nın Musa'ya "öncekiler gibi" yeni taş levhalar kesmesini söylemesi ve onların üzerine ilk tabletlerde yazan sözleri yazması, Tanrı'nın halkı bağışlamış olduğunu ve bu olaydan sonra bile onlardan vazgeçmediğini göstermektedir.

Yasa'nın Tekrarı 10:14-16 [KM] ayetlerini okuyun. Tanrı onlara ne diyor? Rab'bin burada kullandığı tasvirlerin anlamı nedir?

Burada çeşitli tasvirler yapılmış: yüreklerin gulfesi, sert ense. Yine de mesele açık. Sünnet antlaşmanın bir işaretiydi, fakat sadece dıştan bir işaretti. Tanrı onların yüreklerini, yani zihinlerini, yakınlıklarını, sevgilerini istiyordu. Kalın enseli tasviri açıkça onların Rab'be itaat etmekteki gönülsüzlüklerinde ne kadar inatçı olduklarına işaret ediyordu. Temel olarak, burada ve başka yerlerde, Rab onlara bölünmüş sadakatlerinden vazgeçmelerini, tüm yürekleriyle ve tüm canlarıyla O'na hizmet etmelerini söylüyordu.

Rab'bin sizin günahlarınızı bağışladığı tüm zamanları düşünün. Bu O'nun lütfü hakkında size ne söylemeli?

Yabancıyı Sev

Musa bu ikazların ortasında şu duyuruda bulunuyor: “Gökler de, göklerin gökleri de, yeryüzü ve içindeki her şey Tanrınız RAB’bindir” (Yas. 10:14). Kutsal Kitap’ın başka yerlerinde de bulunan bu düşünce, Rab’bin egemenliğinin ne kadar güçlü bir ifadesidir: “RAB’bindir yeryüzü ve içindeki her şey, Dünya ve üzerinde yaşayanlar” (Mez. 24:1).

Yasa’nın Tekrarı 10:17-19 ayetlerini okuyun. Musa Rab hakkında burada da başka hangi duyuruda bulunuyor? Daha da önemlisi, bu duyurunun bir sonucu olarak Tanrı halkına neyi emrediyor?

Yahve sadece göğün ve yerin hükümdarı değildir, O ayrıca “tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi’dir” (Yas. 10:17). Bu başka, daha küçük tanrıların, putperestlerin tapındığı sözde tanrıların da var olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, bu O’nun tek Tanrı olmaktan daha fazlası olduğunu söylemenin bir şeklidir. “Artık anlayın ki, ben, evet ben O’yum, Benden başka tanrı yoktur!” (Yas. 32:39) ifadesi, O’nun gökteki ya da yeryüzündeki gerçek ya da hayali tüm diğer güçler üzerindeki mutlak üstünlüğünü belirtmektedir.

Ayetler ayrıca “O kimseyi kayırmayan, rüşvet almayan, ulu, güçlü, heybetli Tanrı’dır” da diyor. Tüm bunlar büyük mesajın bir parçasıdır: Yahve sizin Tanrı’nızdır ve siz, O’nun halkı O’na itaat etmelisiniz.

Burada da ne kadar güçlü bir karşıtlık sunuluyor. Evet, Yahve tanrıların Tanrısı ve Rablerin Rabbi, yaratılışın Egemen hükümdarı ve sürdürücüsüdür (Kol. 1:16, 17), fakat O aynı zamanda yetimleri, dulları ve yabancıları da gözetmekte ve bunu onların mevcut durumdaki fiziksel ihtiyaçlarını gidererek göstermektedir. Bir serçe bile yere düşse bilen Tanrı (Mat. 10:29), toplumdan dışlanmış olanların içinde buldukları kötü durumu bilmektedir. Başka bir deyişle, Rab halka diyor ki: *Tamam, belki siz seçilmişsiniz, siz özelsiniz ve sizi seviyorum, ama aranızdaki muhtaç ve çaresizler de dabil olmak üzere başkalarını da seviyorum. Ve Ben nasıl onları seviyorsam siz de sevmelisiniz. Bu, sizin antlaşma yükümlülüklerinizden ve önemlilerinden birisidir.*

Mezmurlar 146:5-10 ayetlerini okuyun. Tanrı’nın burada söylediklerini yansıtan Mezmur’un mesajı nedir ve bu bugün Hristiyanlar olarak bizim için ne ifade etmelidir?

Çünkü Mısır'da Siz de Yabancıydınız

“Siz de yabancıları seveceksiniz. Çünkü Mısır'da siz de yabancıydınız” (Yas. 10:19). Burada eski İsrail'e verilen mesaj nedir? Aynı şekilde burada bizim için de hangi mesaj bulunmalıdır?

Yüzyıllar önce Rab İbrahim'e şöyle demişti: “Şunu iyi bil ki, senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl kölelik edip baskı görecek” (Yar. 15:13; ayrıca Yar. 17:8, Elç. 13:17). Elbette tam olarak böyle oldu ve Mısır'dan Çıkış kitabının ilk bölümlerinde, kefaretlерinin (Çık. 15:13) ve kurtarışlarının (Çık. 14:13) etkileyici öyküsü, gelecek nesiller için Mesih İsa'da bize verilmiş olan kefaret ve kurtuluşun bir simgesi, bir örneği olarak yazıya döküldü. Rab bu ayette onların daha önce nerede olduklarını ve ne durumda olduklarını, yani başka bir ülkede yabancı olduklarını hatırlamalarını istiyor.

Diğer bir deyişle, toplumda fazlalık olduğunuzu, dışlandığınızı, hatta köle olduğunuzu, bu yüzden sizden daha güçlü olan, sizi istismar edebilen ve hatta çoğu kez bunu yapanların merhametine kalmış olduğunuzu hatırlayın. İsrail seçilmiş, Tanrı'nın çağırıldığı, “kâhinler krallığı” (Çık. 19:6) bir ulus olmasına ve onlarla aralarındaki yabancılar arasında (özellikle dini hizmetler konusunda) bazı farklılıklar olmasına rağmen, iş “insan haklarına” geldiği zaman, yabancı, dul ve yetimlere, İsraililerin kendileri için bekleedikleri şekilde, aynı hakkaniyet ve adaletle davranılması gerekiyordu.

Matta 7:12 ayetini okuyun. Bu ayet Rab'bin eski İsrail'e aralarındaki zayıflara nasıl davranmaları gerektiği konusunda anlattıklarını ne şekilde özetlemektedir?

Kimsesizlere nasıl davranmaları gerektiği konusunda İsraililere yapılan bu uyarı, hiç bir anlamda, kimsesizlere bazı durumlarda hayvanlardan bile daha kötü davranılan eski dünyada bir standart değildi.

Fakat İsrail farklı olmalıydı, uluslara bir ışık olmalıydı. Ve evet, bu fark ibadet ettikleri Tanrı'da, O'na ibadet ediş biçimlerinde ve Tanrı'nın onlara vermiş olduğu bütünsel dini gerçek düzeninde bulunabilirdi.

Adil Yargıla

İmanlılar olarak, Tanrı'nın karakterini yansıtmaya çağırıyoruz. Pavlus şöyle yazmıştı, “Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum” (Gal. 4:19). Nihayetinde bizler aslında “Tanrı'nın suretinde” (Yar. 1:27) yaratıldık, fakat bu suret daha sonra günah aracılığıyla bozuldu. Gördüğümüz gibi, Musa Tanrı'nın gücü ve büyüklüğü hakkında konuşurken, Tanrı'nın rüşvet almadığını ve O'nun zayıfları ve kimsesizleri gözettiğini de söylemişti. Tanrı bunu yapıyor; o halde biz de aynısını yapmalıyız.

Yasa'nın Tekrarı kitabından aşağıdaki ayetleri okuyun. Hepsinin ortak teması nedir?

Yas. 1:16 _____

Yas. 16:19 _____

Yas. 24:17 _____

Yas. 27:19 _____

Zayıfların, fakirlerin, kimsesizlerin çoğu insan mahkemesinde parası, gücü ve bağlantıları olanlarla aynı türden bir "adaleti" elde edemediği herkesçe bilinmektedir. Hangi ülke, hangi dönem, hangi kültür olduğu, anayasalarında, kanunlarında veya herhangi bir yerinde yüceltilen adalet ve eşitlik ilkelerinin çok değerli olması fark etmeksizin, bu gerçek değişmemektedir: Fakir, zayıf ve dışlanmış olan neredeyse hiçbir zaman diğerlerinin elde ettiği adaleti elde edemiyor.

Burada Rab'bin Bizzat söyledikleriyle ilgili çok dikkate değer olan budur. Her yerde bulunan bu adaletsizlik İsrail'de, Tanrı'nın halkı arasında, O'nu dünyaya tanıtmakla görevli olanların arasında olmamalıydı. Bir anlamda, modern çağdan bir ifade kullanmak gerekirse, Rab eski İsrail'de “kanun karşısında eşit adalet” olmasını istiyordu.

Ne var ki bu sadece bir hukuk içtihadı yapmaktan daha fazlasını gerekli kılıyordu. “Kutsal olun, çünkü ben Tanrınız RAB kutsalım” (Lev. 19:2). Evet, kimin gerçek Tanrı olduğunu biliyorlardı, doğru ibadet etme biçimlerine sahiptiler ve doğru türde sunular getiriyorlardı. Bunların hepsi tamamı. Ancak sonunda, aralarındaki zayıflara ve yoksullara kötü muamele ediyorlarsa, tüm bunların ne faydası olabilir? Rab İsrail'deki yoksullara ve muhtaçlara zulüm edenleri peygamberler aracılığıyla defalarca azarlamıştı. Bir yandan başkalarına kötü davranarak nasıl “kutsal” olabilirsiniz? Doğru dini törenlere ne kadar sıkı sıkıya bağlı olursanız olun, bunu yapamazsınız.

Amos 2:6; Amos 4:1; Amos 5:11; Yşa. 3:14, 15; Yşa. 10:1, 2 ve Yer. 2:34 ayetlerini okuyun. Peygamberler Rab'bin eski İsrail'i uyardığı konuları yansıtan neler söylüyorlar? Bu sözler bugün bize ne söylüyor?

Tanrı'nın Gözünde Temiz Dindarlık

Yasa'nın Tekrarı 24:10-15 ayetlerini okuyun. Burada, denetimimiz altındakilere nasıl davranmamız gerektiği konusunda hangi önemli ilkelerden bahsedilmektedir?

Yine, Rab'bin temel insan haysiyetine gösterdiği ilgiyi görüyoruz. Evet, birinin size bir borcu var ve geri alma zamanı geldi, ama kişiye biraz saygı gösterin, biraz itibar gösterin, olur mu? Onun evine zorla girip alacağınızı talep etmeyin. Bunun yerine dışarıda bekleyin, bırakın kendisi gelip size versin. Yasa'nın Tekrarı 24:12, 13 ayetleri, yoksul bir kişi giysisini size "rehin" olarak vermişse, en azından geceleyin onun içinde uyumasına izin vermelisiniz diyor. Diğer ayetler ise başkası için çalışan yoksullara, kolay ezilebilecek kişilere nasıl davranılması gerektiğini ele alıyor. Onları ezmeyin, çünkü Tanrı'nın gözünde bu bir günahır ve elbette O'nu kederlendirir. Yine, eğer İsrail bir tanık, yanlışla, putperestliğe, kötülüğe ve günaha batmış bir dünyanın ortasında gerçek içinde yürüyen kutsal bir ulus olacaksa, elbette aralarındaki en zayıf ve en dışlanmış kişilere iyi davranmak zorunda olacaklardı. Aksi takdirde tanıklıkları hiçbir şey ifade etmezdi.

Yakup 1:27–2:11 ayetlerini okuyun. Yakup burada Rab'bin Yasa'nın Tekrarı kitabında halkına söylediklerini yansıtan ne söylüyor? Yakup'un aslında bu ayetlerde yoksullara kötü muameleyi On Emir ile ilişkilendirmesinin önemi nedir?

On Emir'deki hiçbir şey, *doğrudan* yoksul karşısında zengini üstün tutmakla ilgili olmasa da, bir yandan yasanın sözlerine sıkı sıkıya bağlı kalırken, öte yandan yoksullara veya muhtaçlara kötü muamele etmek, kişinin inanç ikrarını ve emirleri tutma iddiasını alay konusuna dönüştürür. Komşunu kendin gibi sevmek Tanrı'nın yasının en yüce ifadesidir ve bu günümüzde de Yakup'un zamanındaki veya Musa'nın Kutsal Toprakların sınırında bu sözleri İsrail'e söylediği zamandaki kadar mevcut gerçektir.

Yasayı uygulamayı ciddiye alan Yedinci Gün Adventistleri olarak, neden Yakup'un sözlerini ve Yasa'nın Tekrarı kitabının sözlerini ciddiye aldığımızdan da emin olmalıyız? Yakup kitabında okuduklarımız göz önüne alındığında, yasanın uygulanmasına olan inancımız neden aramızdaki yoksul ve muhtaçlara yardım etme kararlılığımızı güçlendirmelidir?

EK ÇALIŞMA: Davut ve Süleyman'ın hüküm sürdüğü dönemler gibi en iyi zamanlarda bile, İsrail ulusunun Tanrı tarafından bu kadar kutsanmış olmasına rağmen, aralarındaki yoksulları, çaresizleri ve dışlanmışları bu kadar ezmiş olduklarına inanmak zor.

“Yoksulu ezdiğiniz, ondan zorla buğday kopardığınız için, yaptığınız yontma taş evlerde oturmayacak, diktığınız güzel bağların şarabını içmeyeceksiniz. Çünkü isyanlarınızın çok, günahlarınızın sayısız olduğunu biliyorum, ey doğru kişiye baskı yapan, rüşvet alan, mahkemede mazlumun hakkını yiyenler!” (Amos 5:11, 12).

“RAB halkının ileri gelenleri ve önderleriyle davasını görecektir. Rab, Her Şeye Egemen RAB onlara diyor ki, ‘Bağları yiyip bitiren sizsiniz, evleriniz yoksullardan zorla aldığınız malla dolu’” (Ysa. 3:14).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İsraililerin Mısır'da “yabancı” olduklarını hatırlamaları gerekiyordu. Bu sebeple İsrail'deki yabancılara ve kimsesizlere, kendileri de kimsesizken onlara davranılmasını diledikleri gibi davranmaları gerekiyordu. Bu gerçek, müjdeyle, İsa'nın kanı aracılığıyla günahın köleliğinden kurtarıldığımız fikriyle nasıl ilişkilidir? İsa'nın bizim için yaptıkları neden ve hangi benzer yollarla başkalarına, özellikle de aramızdaki çaresizlere davranış biçimimizi etkilemelidir?
- ❷ Şunu düşünün. Doğru günde ibadet ediyor olabiliriz, ölüm, cehennem, canavarın işareti ve benzeri şeyler hakkındaki gerçeği de anlamış olabiliriz. Bu iyi. Ancak, bir değerlendirme yapmamız gerektiğinde, başkalarına kötü davranırsak, aramızdaki güçsüzleri ezip geçerse veya adaleti hakkaniyetli bir şekilde yerine getirmesek bu ne anlam ifade eder? Özellikle sahip olduğumuz gerçek nedeniyle, neden bir şekilde Tanrı'nın bizden istediği tek şeyin sadece gerçeği bilmemiz olduğunu düşünmemek için fazladan dikkatli olmalıyız? Bu neden bizim için tehlikeli bir olası tuzaktır?
- ❸ Genel anlamda "insan hakları" olarak adlandırılan şeyi anlamamıza yardımcı olmada inancımız nasıl bir işleve sahip olmalıdır?

Mesaj Alındı

Yazan: *Youngsuk Chae*

Kim Hye-sun, Güney Kore'de dindar bir Hristiyan'dır. Tanrı'yı arzuladı ve O'nun Sözü hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi. Bu yüzden arkadaşlarıyla bir Kutsal Kitap çalışmasına katıldı ama anlamadı. Sonra da derslere katılmayı bıraktı.

Hye-sun genellikle araba kullanır ama bir gün otobüse binmek istedi. Evinin önündeki otobüs durağında beklerken, iki kadının coşkuyla konuştuğuna kulak misafiri oldu. Bir kadın cep telefonunu uzatarak, "Bu mesajı okuyun, birileri bana her gün bir mesaj gönderiyor ve ben bunları çok seviyorum!"

Diğer kadın, "Gerçekten mi? Bir bakayım" dedi.

Hye-sun istemsizce kendini kadınların yanına götürdü. "Ben de görebilir miyim?" Diye sordu. Genelde yabancılarla konuşmazdı ama merak ediyordu.

Cep telefonundan, "Her açan çiçeğin, her büyüyen çimenin üstünde 'Tanrı Sevgidir' yazar. Güzelim kuşlar sevinç içinde Tanrı'nın bizim Babamız olduğunu anlatan şarkılar şakırlar. Rengarenk çiçekler havaya hoş kokularını salar ve Tanrı'nın derin sevgisini dile getirir. Ormanın ulu yeşil ağaçları bize Tanrı'nın kendi çocuklarını mutlu etmeyi arzuladığını anımsatır. (Yol, Gerçek ve Yaşam s. 5) mesajını okudu.

Hye-sun, "Vay! İhtiyacım olan şey bu" diye düşündü.

Mesajları nasıl alabileceğini sordu. Cep telefonu olan kadın yardım edeceğine söz verdi. Kısa süre sonra günlük mesajlar almaya başladı ve her birine cevap vererek minnettarlığını dile getirdi. Pazar günleri, "Mutlu Pazarlar!" Diye onlara cevap gönderdi. Bir süre sonra, mesaj yoluyla daha fazla bilgi talebinde bulunarak Büyük Mücadele'yi ve diğer kitapları posta aracılığıyla aldı. Pazar günü selam göndermeyi bıraktı ama mesajlardan duyduğu sevinci dile getirmeye hâla devam ediyor ve aldığı kitapları okuyor.

Mesajlar, Ellen White'in alıntılarını diğer mezheplerden liderler de dahil olmak üzere yaklaşık 2.500 kişiye gönderen Yedinci Gün Adventist diyakoneslerinden Lim Myung-Sook'tan geliyor. Myung-Sook, Hye-sun'un ve mesajları okuyan diğerlerinin İsa'ya yakınlaşması için dua ediyor. "Bu mesajları kaç kişinin okuduğunu ve mesajların hayatlarında nasıl bir fark yarattığını bilmiyorum. Ben sadece bir ekiciyim. Ama Tanrı'nın tohumu büyüteceğine ve meyvelerini alacağına inanıyorum." Dedi.

Bu müjdecî öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 1 Numaralı Misyon Hedefini tanımlamaktadır: "Sadece pastörler değil, her kilise üyesini içeren bir yaşam biçimi olarak dünya çapında görev ve hizmet için fedakarlık kavramını yeniden canlandırmak." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin. Bu çeyrekteki, On Üçüncü Sebt Sunularımız Güney Kore'deki iki hizmet projesini destekleyecek.

Başka Bir Büyük Ulus Var mı?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yas. 4:1-9, Mat. 15:1-9, Say. 25:1-15, 1Ko. 10:13, Yas. 4:32-35, Mat. 5:13-16.

HATIRLAMA METNİ: “Bugün size verdiğim bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri olan başka bir büyük ulus var mı?” (Yasa’nın Tekrarı 4:8).

Yasa’nın Tekrarı’nın ilk üç bölümü temelde halka o zamana kadar başlarından geçenleri hatırlatan bir tarih dersiydi. Dördüncü bölüme geldiğimizde tarih dersi daha çok bir vaaz biçimine dönüşüyor. Yaşanan olayların aktarılması sadece tarih meraklıları için değildi; bir amaca hizmet ediyor, Allah’ın gücünün ve lütfunun halkın arasında çalışmaya devam ettiğini ve onlar işleri berbat etse de Rab’bin onlarla yaptığı antlaşmaya itibar etmeyi sürdüreceğini gösteriyordu.

Dördüncü bölüm “ve şimdi” veya “peki şimdi” diye tercüme edilebilecek, İbranicedeki (bir bağlaç ve bir zarftan oluşan) *we’attab* ifadesi ile başlamaktadır. Biraz önce yakın tarihlerini dinlemişlerdi. Bu, Allah’ın onları buldukları noktaya getirirken yapmış olduklarının bir hatırlatmasıydı. Bu nedenle veya “şimdi”, karşılık olarak Allah’ın onlara söylediklerini yapmalıydılar (*ayrıca bkz. Yas. 10:12*).

Bu nedenle “şimdi”den sonra görünen ilk fiil, tüm Yasa’nın Tekrarı kitabı boyunca tekrar edilen, Şema duasının başındaki, “kulak ver”, “dinle” veya “itaat et” anlamına gelen şama fiilidir.

Yani bölüm şöyle başlamaktadır: *Ve şimdi, ey İsrail, sizin için yaptıklarım-dan sonra şunlara itaat edeceksiniz...*

*6 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hiçbir Şey Eklemeyin veya Çıkarmayın

Yasa'nın Tekrarı 4:1, 2 ayetlerini okuyun. Rab'bin "kanunlar ve hükümler" konusunda onlara yaptığı özel uyarı neydi ve bu neden onlara en başta verilmesi gereken uyarı olmalıydı? (Ayrıca bkz. Yas. 12:32.)

Rab onlara "kanunları ve hükümleri" yerine getirmelerini ve onlara ekleme ya da çıkarma yapmamalarını söylüyor. Bunu neden söylüyor? Yani, bir kişi neden Allah'ın yasanını değiştirmek istesin ki?

Elbette cevabı biliyoruz.

"Şeytan, gökte başlattığı Allah'ın yasanını değiştirme işini sürdürmekte gayretli ve yorulmak bilmiyor. Düşmeden önce cennette sunduğu kurama, Tanrı'nın yasanın hatalı olduğu ve üzerinde değişiklikler yapılması gerektiği kuramına dünyayı inandırmayı başardı. Hristiyan olduğunu iddia eden kilisenin büyük bir bölümü, sözleriyle değilse de tavırlarıyla aynı yanlışı kabul ettiklerini gösteriyorlar."—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 2. Cilt, s. 107.

Eski İsrail tarihi hakkında düşündüğünüzde, pek çok şekilde başlarını belaya sokmuş olmalarının sebebinin sadece yasanın belirli kurallarını görmezden gelmeleri değil (ki bu tüm pratik amaçlar için yasaya gölge düşürmekten başka bir şey değildi), aynı zamanda yasada belirtilmemiş olan uygulamalar sokarak ona eklemeler yapmaları olduğunu ve bunun da aslında yasayı çiğnemek anlamına geldiğini görüyorsunuz.

Matta 15:1-9 ayetlerini okuyun. Başka bir bağlamda olsa da burada Musa'nın İsrailileri dikkatli olmaları konusunda uyardığı ilkenin bir örneğini ne şekilde görüyoruz?

İbraniler nihayetinde kendilerine vaat edilen ülkeyi aldıklarında, örneğin putperestliğe batmamak gibi doğrudan uyarıları çoğu kez görmezden geldiler. Sonucunda birçok putperest uygulamayı hayata geçirdiler, hatta bazen bunu Yahve'ye sözde ibadetlerinin bir parçası olarak yaptılar. Fakat İsa'nın zamanına geldiğinde, İsa'nın da dediği gibi, tüm insani gelenekleri ekleyerek "Tanrı'nın sözünü geçersiz kılmış" durumdaydılar.

Her iki şekilde de ister ekleyerek ister çıkarak, yasa değiştirilmişti ve ulus bunun ceremesini çekiyordu.

Allah'ın yapmamızı söylediklerine ekleme veya çıkarma yapmama konusunda nasıl dikkatli olmalıyız?

Baal Peor

Yasa'nın Tekrarı 4:3, 4 ayetlerinde geçmişlerini hatırlasınlar ve ondan öğrenmeleri gereken manevi ve yaşama dair gerçekleri öğrensinler diye İsraililere biraz daha tarih dersi veriliyor.

Çölde Sayım 25:1-15 ayetlerini okuyun. Ne oldu ve halk bu hezimetten hangi manevi ve yaşama dair gerçekleri almalıydı?

İsrail'in etraflarındaki bazı putperest ulusları öldürüp yok etmesinin öykülerinden rahatsız olsa da, bu anlatı kesinlikle emrin arkasındaki mantığı açıklamaya yardımcı oluyor. İsraililer etraflarındaki putperest uluslara gerçek Tanrı, tek Tanrı hakkında bir tanık olmalıydılar. Onların, gerçek Tanrı'ya tapınmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecek bir örnek olmaları gerekiyordu. Fakat bunun yerine, çevrelerindeki putperest "tanrılara" bağlanarak, dünyaya anlatmaları gereken Tanrı'ya karşı sıklıkla açık bir isyana giriştiler.

"Zina ettiler" ifadesi genelde ruhsal bir anlam taşır ve İsraililerin putperest tanrıların ve uygulamalarının peşinden gittiğini ima eder (*bkz. Hos. 4:12-14*) fakat bu durumda (ve hikayenin geri kalanında) ifade, en azından ilk etapta cinsel günahın bahsedildiğini düşündürüyor. Burada Şeytan yine düşmüş insan doğasından faydalandı ve putperest kadınları erkekleri baştan çıkarmak için kullandı. Açıkçası erkekler de buna izin verdiler.

Hiç şüphe yok ki, fiziksel fahişelik eylemi ruhsal fahişeliğe de dönüşmüştü. Zinaya bulaşan kişiler sonunda putperest ibadetlere de kapılarak, "Baal Peor'a bağlandılar." Yani, bir şekilde bu sahte tanrıya bağlandılar ve hatta ona kurbanlar sundular. Onlara öğretilen ve anlatılan her şeye rağmen, tutku ve şehvetin ateşiyle her şeyi bir kenara atmaya istekliyidiler.

Bu nasıl olabildi? Kolayca. Fiziksel olan ilk günahla vicdanlarını katılaştırarak, ruhsal olan sonraki günaha düşmek için olgunlaştılar. Bu günah Şeytan'ın nihai hedefiydi. O kadar düşmüşlerdi ki, metne göre, bir adam Midyanlı kadını Musa'nın huzurunda ve çadırın dışında ağlayanların önünde kampın içine getirdi.

Zihinlerimiz ve bedenlerimiz birbirine çok yakından bağlıdır. Birini etkileyen şey diğerini de etkiler. Bu öyküden, düşkünlük göstermenin manevi açıdan bizim için ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda ne öğrenebiliriz?

Tanrınız Rab'be Sımsıkı Bağlı Kalın

Binlercesi Baal Peor ile günah içerisinde öldü. “Tanrınız RAB, Baal-Peor’a tapan herkesi” yok etti. Bununla birlikte, birçok kişi bu sapkınlığa bulaşmıştı.

Kimdi bunlar?

“RAB’be bağlı kalan sizler ise hâlâ yaşamaktasınız” (Yas. 4:4). Bu ayet günaha batanlarla batmayanlar arasındaki farkı nasıl açıklıyor? Burada bizim için günahla, ayartmayla ve Allah’ın yaşamlarımızdaki gücüyle ilgili hangi önemli mesaj var?

Bu ayetteki “sizler” sözcüğü ile önceki ayetteki “herkes” sözcüğü arasındaki karıştılgıya dikkat edin. Baal Peor’u takip eden “herkes” yok edildi, fakat Rab’be bağlı kalan sizler hâlâ yaşamaktasınız. Yani arada bir bölge yoktu, aynı şekilde şimdi de bulunmamaktadır. Ya İsa’dan yanayız ya da O’na karşıyız (Mat. 12:30).

İbranice “bağlandı” anlamına gelen dbq sözcüğü, genellikle bir kişinin kendisi dışındaki bir şeye güçlü bir şekilde bağlanmaya adanmasını ifade eder. Aynı İbranice sözcük, Yaratılış 2:24 ayetinde adam annesini babasını bırakıp karısına “bağlanacak” ifadesinde de kullanılıyor (ayrıca bkz. Rut 1:14). Bu sözcük, aynı bağlamda Yasa’nın Tekrarı kitabında dört kez daha görülmektedir (Yas. 10:20, Yas. 11:22, Yas. 13:4, Yas. 30:20) ve her seferinde düşünce aynıdır: Onlar, yani halk Tanrı’ya bağlanmalıydı (tutunmalıydı). Yani, kendilerini O’na vermeli ve O’ndan güç ve kuvvet almalıydılar.

Hatırlanması gereken, halkın kendisi fiilin öznesiydi: Onlar bağlanmalıydılar. Tanrı’ya “bağlanmayı” seçmeli ve O’nun gücüyle günaha düşmekten kaçınmalıydılar.

Yahuda 24 ve 1. Korintliler 10:13 ayetlerini okuyun. Burada Yeni Ahit’te, Yasa’nın Tekrarı 13:4’te de bulunan ne söyleniyor?

Allah sadıktır; Allah bizim düşmemizi engelleyecek kudrettedir. Fakat biz aynı Baal Peor’da bağlı kalanlar gibi bilinçli bir seçim yapmalı ve Allah’a bağlanmayı seçmeliyiz. Böyle olduğunda, ayartma ne olursa olsun sadık kalabileceğimizden emin olabiliriz.

Kutsal Kitap çalışması, ibadet ve kardeşlik gibi şeyler Rab’be bağlanmamıza nasıl yardımcı olur?

Başka Bir Büyük Ulus Var Mı?

Yasa'nın Tekrarı 4:4 ayetinden sonra gelen birkaç ayet tüm Kutsal Yazı'daki en engin ve en güzel ayetlerden bazılarıdır (İbrancesi muhteşem!). Özünde, Yasa'nın Tekrarı kitabının mesajının tam olarak burada bulunduğu ve geri kalan her şeyin açıklama olduğu söylenilebilir. Bu ayetleri okurken, buradaki ilkenin bugün bize de uygulanabileceği çeşitli yollar hakkında düşünün.

Yasa'nın Tekrarı 4:5-9 ayetlerini okuyun. Rab Musa aracılığıyla İsrail'e burada ne yaptığını neden söylemişti?

Rab halkın özel bir sebeple çağrıldıklarını ve seçilmiş olduklarını anlamalarını istiyor. Onlar, Tanrı'nın İbrahim'e, o daha Kildaniler'in arasındayken yapmış olduğu ilk çağrıda "seni büyük bir ulus yapacağım" ifadesiyle söylediği gibi, "büyük" bir ulus olmuşlardı (*Yar. 12:2; ayrıca bkz. Yar. 18:18*).

Onları büyük yapmanın amacı, "yeryüzündeki bütün halkların onlar aracılığıyla kutsanmasıydı" (*bkz. Yar. 12:3*). Ve esas lütuf İsa'nın, Mesih'in onların soyundan gelecek olması olsa da, o zamana kadar onlar dünyanın ışığı olacaklardı. "Seni uluslara ışık yapacağım. Öyle ki, kurtarışım yeryüzünün dört bucağına ulaşsın" (*Ysa. 49:6*). Bunun sebebi kurtuluşun onlarda olması değil, kurtarma kudretine sahip yegâne varlık olan gerçek Tanrı'nın onlar aracılığıyla açığa çıkacak olmasıydı.

İsrail, göğün ve yerin Rabbi olan, evreni yaratan Tanrı'ya tapıyor ve hizmet ediyordu; putperestler ise kayalara, taşlara, tahtaya ve cinlere tapıyorlardı (*Yas. 32:17, Mez. 106:37*).

Ne kadar kesin bir farklılık!

Musa bu ayetlerde İsrail'i özel kılan iki şeye işaret etmişti. Birincisi, tapınak sayesinde olduğu gibi benzersiz bir şekilde Rab'bin onlara yakın olmasıydı, ikincisi de, "bu yasa gibi adil kuralları, ilkeleri" olan bir ulus olmalarıydı (*Yas. 4:8*).

Yasa'nın Tekrarı 4:32-35 ayetlerini okuyun. Rab onlara, kendilerine ne kadar özel bir çağrı verildiğini anlamalarını sağlayacak başka neler söylüyordu?

Hiç şüphe yok ki, İsrail'e çok şey verilmişti. Şimdi, nasıl karşılık vereceklerdi?

Sizin Bilgelığınız ve Anlayışınız

Yasa'nın Tekrarı 4: 1-9 ayetleri, gördüğümüz gibi yalnızca ulusun özel mevsisinin değil, aynı zamanda hizmet çağrısının da güçlü bir ifadesiydi. Tüm bu ayetlerde bina edilen düşünce, Allah'a itaat etmeleri, O'nu takip etmeleri ve Rab'bin onlara emrettiklerini yapmalarıydı.

Yasanın Tekrarı 4:6 ayetini bir daha okuyun. Rab, onların bu ulusların gözündeki “bilgeligi” ve “anlayışı” hakkında özellikle ne söylüyor?

İlk bakışta bilgelik ve anlayış barındırmanın, yasalar ve hükümlerin kendileriymiş gibi görünebilir. Ancak, ayetin söylediği bu değil. Rab onlara yasa ve hükümleri öğretmişti, evet; fakat bilgelikleri ve anlayışları *onlara itaat etmelerinden, onları yerine getirmelerinden kaynaklanıyordu*. Onların bilgelikleri ve anlayışları itaatti.

İsrail dünyanın görmüş olduğu en harika kanun, yasa ve düzenlemeler sistemine sahip olabilirdi (aslında öyleydi de), fakat yasaya uymadıktan sonra tüm bunların ne faydası olabilirdi? Aslında onların bilgelikleri ve anlayışları, Tanrı'nın yasalarının yaşamlarındaki gerçek zamanlı tezahüründen geliyordu. Rab'bin onlara verdiği gerçeklere göre yaşayacaklardı ve bunu ancak onları yerine getirerek yapabilirlerdi. İsraililer bu gerçeği hayata geçirmezlerse, tüm ışık ve tüm gerçek onlara ya da etraflarındaki putperestlere bir fayda sağlamayacaktı. Bu nedenle, defalarca itaat etmeye çağrılıyorlardı, çünkü dünyaya tanıklık etmeleri için önemli olan yasa ve hükümler değil, yasa ve hükümlere itaat etmeleri idi.

“Allah'ın yasasına itaatleri onları dünyanın ulusları önünde refah harikaları haline getirecekti. Onlara tüm kurnazlık gerektiren işlerde bilgelik ve beceri verebilecek olan Kişi öğretmenleri olmaya devam edecek ve onları Kendi yasalarına itaat yoluyla asileştirerek yüceltecekti. İtaatkâr olmaları halinde diğer uluslara sıkıntı veren hastalıklardan korunacaklar ve zihin gücü ile bereketleneceklerdi. Allah'ın görkemi, O'nun yüceliği ve kudreti, onların tüm zenginliklerinde açığa vurulacaktı. Bir rahipler ve önderler krallığı olacaklardı. Allah onlara yeryüzündeki en büyük ulus olmaları için her imkânı sağladı.”—Ellen G. White, *Mesib'in Örnek Dersleri*, s. 228.

Matta 5:13-16 ayetlerini okuyun. İsa bu ayetlerde bize eski İsrail'e söylediği şeyin aynısını yansıtan ne söylüyor? Bu, özellikle Yedinci Gün Adventistleri olan bizler için nasıl geçerli olmalıdır?

EK ÇALIŞMA: “Gökteki büyük mücadelenin en başından beri, Şeytan’ın amacı Allah’ın yasasını ortadan kaldırmaktı. Bu amacı gerçekleştirmek için Yaratacısı’na karşı isyan etti ve gökten kovulmasına rağmen aynı savaşı dünyada da devam ettirmektedir. İnsanları aldatmak ve onları Allah’ın yasasını çiğnemeye yönlendirmek, onun kararlılıkla izlediği hedefi olmuştur. Bu hedefi ister yasanın tamamını bir kenara atarak, isterse emirlerinden yalnızca birini reddederek gerçekleştirsin, sonuç aynı olacaktır. Zira ‘tek konuda’ yasadın sapan kişi, yasanın tamamına saygısızlık göstermiş olur; etkisi ve örnekliği itaatsizliğin tarafında olduğundan, ‘bütün Yasa’ya karşı suçlu olur.’ Yakup 2:10.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 625.

Ellen White Baal Peor hakkında şöyle yazmıştı: “Yasak bölgede gezindiler ve Şeytan’ın tuzağına düştüler. Müziğin ve dansın cazibesine kapılarak, putperest vesta rahibelerinin güzelliğiyle büyülenerek, Yehova’ya sadakatlerini bir kenara attılar. Sevinçli şenliklerde bir araya geldiklerinde, şarap düşkünlüğü algılarını bulandırdı ve özenetim engellerini yıktı. Tutkular denetimi tamamen ele geçirmişti; vicdanlarını sefahatle lekelemiş olduklarından, putlara baş eğmeye ikna edildiler. Putperestlerin sunaklarında kurban sundular ve en aşağılayıcı ayinlere katıldılar.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 454.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Biz Yedinci Gün Adventistlerinin hangi yönlerden eski İsrail’in yerinde olduğumuzu düşünün. Çevremizdeki dünyaya ve hatta diğer kiliselere verilenlerin aksine bize verilen her şeyi düşünün. Öyleyse, bizim için soru şudur: Bize verilenlere nasıl karşılık veriyoruz? Dünyanın önünde “bilgeliğimizi ve anlayışımızı” ne kadar iyi yansıtıyoruz?
- ② “RAB’be bağlı kalan sizler ise hâlâ yaşamaktasınız” Yine, “bağlı kalanlar” fiilinin öznesi halktır. Rab zorlayıcı bir şekilde bizi kendisine bağlı tutmayacaktır. Aksine, kutsal özgür irade armağanını kullanarak biz O’na bağlı kalmayı seçmeliyiz. Bu seçimi yaptıktan sonra da, arkasını ne şekilde getirir ve O’na bağlı kalmayı sürdürebiliriz?
- ③ Pazar günü dersinin sonundaki soru üzerinde biraz daha düşünün. Allah’ın emirlerine eklemek veya onlardan çıkarmak ne anlama gelmektedir? Sebt gününün değiştirilmesi teşebbüsü gibi aşikâr olanın dışında, böyle bir şey nasıl çok ince bir şekilde gerçekleşebilir ve biz bile neler olduğunu fark edemeyiz?

Bu Ne Tür Kitap?

Yazan: *Aiki Saito*

Bir yabancı, Japonya'daki okuldan eve yürürken 12 yaşındaki kıza bir İncil verdi. Ama kız bu kitapla ilgilenmedi ve kitabı yatak odasındaki bir rafa koydu. Daha sonra odasını temizlerken İncil'i rafta gördü ve 8 yaşındaki kardeşi Ryotaro'ya vermek için güçlü bir arzu duydu.

"Bunu okumak ister misin?" Diye sordu.

Ryotaro ne tür bir kitap olduğunu merak etti. Daha yakından baktığında kapağında "İncil" kelimesini gördü. Dedesinin evinde bir İncil görmüştü ve ne tür bir kitap olabileceğini merak ediyordu.

"Evet, okumak isterim" dedi.

İncil onun olmuştu.

Kitap sadece Yeni Ahit'i içeriyordu ve başından itibaren Matta İncili'ni okumaya başladı. "Matta da kim?" Diye düşündü.

Okurken, birçok hastayı iyileştiren İsa adında bir Adamı öğrendi. İsa'nın büyük bir Kişi olduğunu anladı. Matta'yı bitirdiğinde bundan sonra neler olacağını merak etti ve bu yüzden bir sonraki kitap olan Markos'u okumaya başladı. Ancak hikaye, Matta'da okuduğu şeylere benziyordu. Bu yüzden okumayı yarı yolda bıraktı. Daha sonra kitabı orada burada okudu ama hiçbir kitabı bitirmedi. İsa hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Ailesi Hristiyan değildi ve onlara yüreğinin arzusundan bahsetmedi.

Bu arada İncil, hayatının önemli bir parçası oldu. İçinde isteyebileceği vaatlerin olduğu bir sayfa buldu. Hasta olduğu ya da kötü bir gün geçirdiği zamanlar için vaatler vardı. Huzura ihtiyacı olduğu her seferinde verilen vaatleri okudu ve rahatladı. Bir kalemle beğendiği ayetlerin altını çizdi. Evden çıktığı zaman İncil'i hep yanında taşırdı. Şimdiye kadar kimse ona dua etmeyi öğretmemiş olsa da, ailesiyle geziye çıktığı zaman hep "Tanrım, lütfen bizi koru" diye dua etti.

İlkokulu bitirdiğinde, babasının ve annesinin internette buldukları Yedinci Gün Adventist okulu olan Okinawa Saniku Ortaokuluna gitmeye karar verdi. İsa hakkında daha çok şey öğrenmeyi umuyordu ve öyle de oldu. Ryotaro bugün 12 yaşında ve okuldaki erkek öğrenci yurdunda yaşıyor. Kısa bir süre önce ailesine vaftiz edilmek istediğini bildirdi.

Ryotaro, İnternet aracılığıyla Adventist okulunu öğrendi. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt sunularımızın bir kısmı, birçok Japon insanının, özellikle de gençlerin İnternet aracılığıyla İsa hakkında bilgi edinmesine yardımcı olacak bir projeye gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Yasa ve Lütuf

SEBT GÜNÜ KONUYLA İLGİLİ METİNLER: *Hez. 28:15, 16; Yas. 4:44; Rom. 3:20; Yas. 10:1-15; Yas. 5:6-22; Yas. 9:1-6.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı’nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu” (*Galatyalılar 2:21*).

Farklı mezheplerden birçok Hristiyan yasa ve lüftan bahseder ve ikisi arasındaki ilişkiyi kavramıştır. Yasa, Allah’ın kutsallık ve doğruluk standardı, bu yasanın çiğnenmesi ise günahdır. “Günah işleyen, yasaya karşı gelmiş olur. Çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir” (*1Yu. 3:4*). Ancak hepimiz bu yasayı çiğnediğimiz için—“Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor” (*Gal. 3:22*)—bizi kurtarabilecek olan sadece Tanrı’nın lütufudur. “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı’nın armağanıdır” (*Ef. 2:8*).

(Elbette, yasanın bir parçası olarak yedinci gün Sebtî’nin "küçük bir ayrıntısı" var. Yine de, çeşitli nedenlerle, birçok Hristiyan, en azından şimdilik, yedinci gün Sebtî’ni reddetmeye karardır ve reddetmelerini haklı çıkarmak için her türlü zayıf mazeretler bulmaktadırlar. Ama bunların hepsi farklı bir konu.)

Farklı şekillerde ve çeşitli durumlarda ifade edilse de, yasa ve lütuf konusu, Yasa’nın Tekrarı kitabı da dahil olmak üzere Kutsal Kitap’ın her yerinde kesinlikle bulunur. Evet, Yasa’nın Tekrarı kitabı da yasa ve lütuf arasındaki ilişkiyi, fakat benzersiz bir bağlam içerisinde göstermektedir.

*13 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gökteki Yasa

Allah bir sevgi Tanrısı'dır. Sevgi, O'nun karakterinin kapsayıcı ilkesi ve O'nun yönetiminin temelidir. Ve Allah karşılığında O'nu sevmemizi istediği için, bizi sevginin doğasında bulunan ahlaki özgürlüğe sahip ahlaki varlıklar olarak yarattı.

Ahlaki özgürlük kavramının merkezinde ahlaki yasa bulunmaktadır. Atom altı parçacıklar, okyanus dalgaları, kangurular, bir dereceye kadar doğa yasasına uysalar da ahlaki yasaya uymaz veya ona ihtiyaç duymazlar. Yalnızca ahlaki varlıkların ona ihtiyacı vardır, bu sebeple gökte bile Tanrı'nın melekler için bir ahlaki yasası bulunmaktadır.

Lusifer'in gökten düşüşünden bahseden Hezekiel 28:15, 16 ayetlerini okuyun. Onda "kötülük" bulunmuştu ve ayrıca "günah" işlemişti. Bu sözlerin burada cennet ortamı için kullanılmış olması, gökteki ahlaki yasanın varlığına ilişkin neyi ortaya koymaktadır?

Hem "kötülük" hem de "günah işledin" burada biz insanlar arasında kullanılan sözcüklerdir. Ancak Kutsal Yazı, gökte gerçekleşmiş olaylar, yaratılışın başka bir bölümünde olanlar için aynı ifadeleri kullanıyor. Bu bize bir şeylerin yeryüzünde olduğu gibi gökte de bulunduğu dair bir şeyler söylemelidir.

"Öyleyse ne diyelim? Kutsal Yasa günah mı oldu? Kesinlikle hayır! Ama Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, 'Göz dikmeyeceksin' demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim" (Rom. 7:7). Aynı kavram, en azından prensip olarak, ahlaki varlıkların (meleklerin) var olduğu gökte de nasıl var olabilir?

Ellen G. White'in açıkladığı gibi: "Allah'ın iradesi, O'nun kutsal yasanın hükümlerinde ifade edilmiştir, ve bu yasanın ilkeleri göğün ilkeleridir. Göğün melekleri Allah'ın iradesini bilmekten daha yüksek bir bilgi seviyesine erişemezler, ve O'nun isteğini yapmak güçlerini kullanabilecekleri en yüce hizmettir."—*Bereket Dağından Düşünceler*, s. 104.

Gök veya yeryüzü fark etmez: Allah'ın ahlaki varlıkları varsa, onları yönetecek bir ahlaki yasası da olacaktır ve bu yasanın gökte veya yerde çiğnenmesi günahtır.

Ahlaki yasa kavramı neden ahlaki varlıklar kavramından ayrılamaz? Bu yasa olmadan neyin ahlaki olduğunu, neyin olmadığını ne belirleyebilirdi?

Yasa'nın Tekrarı Kitabında Yasa

Kenan sınırındaki İbrani ulusu, Tanrı'nın seçilmiş halkı nihayet Tanrı'nın kendilerine vaat ettiği toprakları miras almak üzereydi. Ve daha önce gördüğümüz gibi, Yasa'nın Tekrarı İbraniler ülkeyi ele geçirmeden önce Musa'nın onlara verdiği son talimatlardır. Bu talimatlar arasında itaat edilecek emirler de bulunmaktadır.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Hangi konu defalarca, tekrar tekrar ifade ediliyor ve bu konu halk için neden bu kadar önemli? (Yas. 4:44, Yas. 17:19, Yas. 28:58, Yas. 30:10, Yas. 31:12, Yas. 32:46, Yas. 33:2).

Yasa'nın Tekrarı kitabı en üstünkörü biçimde okunduğunda dahi, yasaya itaat etmenin İsrail ulusu için ne kadar elzem olduğunu göstermektedir. Gerçek anlamda o halkın antlaşma yükümlülüğüydü. Allah onlar için çok şey yapmıştı ve onlar için çok şey yapmaya devam edecekti. Bunlar İsraililerin kendileri için yapamayacakları ve hatta hak etmedikleri şeylerdi (lütf işte budur: Allah'ın hak etmediklerimizi bize vermesi). Ve bunun karşılığında istediği şey, Yasası'na itaat edilmesinden başka bir şey değildi.

Bugün de durum farklı değil. Yasanın işleri bir yana, bizi kurtaran Allah'ın lütfudur “çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız” (Rom. 3:28) fakat bizim üzerimize düşen yasaya itaat etmektir. Biz yasaya onun sayesinde kurtulalım diye beyhude bir çabayla itaat etmiyoruz, “yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır” (Rom 3:20). İtaat etmemizin sebebi bize lütufla verilmiş olan kurtuluştur. “Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz” (Yu. 14:15).

Yasa'nın Tekrarı kitabı lütf ve yasa konusunda büyük bir örnek ders olarak görülebilir. Allah bizim kendimiz için yapamayacağımız şeyi (İsraililerin Mısır'dan kaçmak için kendi başlarına yapabileceklerinden daha fazlasını) yaparak, bizi lütufla kurtarır ve biz de buna karşılık imanla O'na ve O'nun yasasına itaatle dolu bir hayat yaşarız. Âdem'in düşüşünden büyük sıkıntı ve canavarın işareti zamanında yaşayanlara kadar, “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren[ler]” (Vahiy 14:12) diye tasvir edilen bir halk yaşamaktadır. Allah'ın bu antlaşma halkıyla olan ilişkisi bir yasa ve lütf ilişkisidir. Allah'ın lütfü, O'nun yasasını ihlal ettiğimiz için bizi bağışlar ve ayrıca O'nun yasasına itaat etmemizi sağlayan da Allah'ın lütfudur. Bu itaat O'nunla olan antlaşma ilişkimizden kaynaklanmaktadır.

Yasaya itaat ederken yasacı olma tuzağından nasıl kaçınabiliriz?

Letov Lak

Kutsal Kitap'ı reddetmek için sebepler arayan şüpheciler, genellikle Eski Ahit'te geçen Tanrı'nın bazı sert sözlerine işaret ederler. Eski Ahit'in Tanrısı'nın, özellikle İsa'nın aksine, kaba, kindar ve kötü niyetli olduğunu savunurlar. Bu yeni bir iddia değil, ancak günümüzde de yüzyıllar önce ilk dillendirildiği zaman olduğu kadar kusurludur.

Rab'bin kadim halkı İsrail'i seviyor olduğu ve onlar için en iyisini istediği Eski Ahit'te defalarca ortaya konmaktadır. Bu sevgi Yasa'nın Tekrarı kitabında güçlü bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Yasa'nın Tekrarı 10:1-15 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerin o günkü bağlamı nedir ve Tanrı'nın, günahlarından sonra bile halkına karşı nasıl hissettiği konusunda bize ne öğretirler? Aslında bize lütf hakkında ne öğretirler?

Tanrı'nın İsrail'e karşı duyduğu sevgi ve lütf bu ayetlerden yayılıyor. Özellikle 12 ve 13. ayetlere dikkat edin. Bunların ikisi aslında tek bir uzun cümle, bir soru cümlesidir ve soru çok basittir: *"Tanrınız RAB sizden ne istiyor? Yalnız şunu istiyor: O'nun yollarında yürüyün, O'nu sevin; bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na kulluk edin; üzerinize iyilik gelsin diye bugün size bildirdiğim buyruklarına, kurallarına uyun."*

Bu ayetin İbranicesinde baştan sona "sizin" ve "siz" ifadeleri tekildir. Tanrı elbette bir bütün olarak ulusa hitap ediyor olsa da, insanların her biri bireysel olarak buyruklara itaat etmediğinde Tanrı'nın sözleri ne işe yarar? Bütün, ancak onu oluşturan parçaların toplamı kadar iyidir. Rab, bir ulus olarak İsrail'e bire bir konuşuyordu.

13. ayetin sonunu da unutamayız: letov lak, yani "üzerinize iyilik gelsin diye" buyruklara uyun. Başka bir deyişle, Tanrı insanlara itaat etmelerini emrediyor çünkü onların iyiliği için en iyi olan budur. Onları Tanrı yarattı, Tanrı ayakta tutuyor, Tanrı onlar için neyin en iyi olduğunu biliyor ve onlar için en iyi olanı istiyor. O'nun yasasına, On Emri'ne itaat, ancak onların yararına olabilir.

Yasa genellikle bir çite, bir koruma duvarına benzetilir. O'nu takip edenler duvarın içinde kalarak, aksi takdirde onlara ulaşip onları yok edecek bir dizi kötülükten korunurlar. Kısacası, Allah halkına olan sevgisinden onlara yasasını verdi ve O'nun yasasına itaat sizin faydanıza olacaktır.

Tanrı'nın yasasına itaatin aslında nasıl bizim "kendi iyiliğimiz için" olduğunu hangi yollarla görebiliriz?

Mısır'da Bir Köle

Yasa'nın Tekrarı kitabında tekrar tekrar ortaya çıkan bir konu vardır: Rab'bin halkı İsrail'i Mısır topraklarından kurtarması. Defalarca İsraililere Allah'ın onlar için yaptıkları hatırlatılır: “Bunun üzerine güçlü elle, kudretle, büyük ve ürkütücü olaylarla, belirtilerle, şaşılası işlerle bizi Mısır'dan çıkardı” (*Yas. 26:8; Ayrıca bkz. Yas. 16:1–6*).

Aslında, Eski Ahit boyunca Allah'ın lütfuyla onları Mısır'ın köleliğinden ve zulmünden kurtarmasının bir örneği olarak Mısır'dan Çıkış öyküsüne gönderme yapılmaktadır. “Seni Mısır'dan ben çıkardım, Ben kurtardım seni kölelik diyarından.” (*Mika 6:4*).

Bu inanç, yani Allah'ın büyük gücüyle Mısır'dan çıkmalarının Mesih'e iman yoluyla kurtuluşun bir simgesi olması, Yeni Ahit'te bile karşımıza çıkmaktadır: “İman sayesinde İsraililer karadan geçer gibi Kamış Denizi'nden geçtiler. Mısırlılar bunu deneyince boğuldular” (*İbr. 11:29; ayrıca bkz. 1Ko. 10:1–4*).

Yasa'nın Tekrarı 5:6–22 ayetlerinde Musa'nın yasayı, Yahve ile yaptıkları antlaşmanın temel koşulu olan On Emir'i tekrar edişini okuyun. Dördüncü emre ve burada belirtilen sebebine dikkat edin. Burada yasa ve lütuf gerçekliğini ortaya koyan ne söyleniyor?

Musa, temel olan yedinci gün Sebt'i'nde dinlenme emrini tekrarlıyor, ancak ona ek bir vurgu yapıyor. Yani, Mısır'dan Çıkış'ta taşa yazılmış olmasına rağmen, Musa burada daha önce verilmiş olanı genişletiyor. Sebt Günü'nü yalnızca yaratılışın bir anması olarak değil, aynı zamanda Mısır'dan kurtuluşun bir anması olarak da tutun. Onları Mısır'dan kurtaran ve onlara işlerinden dinlenme fırsatı sunan Allah'ın lütfuydu (*İbr. 4:1-5*). Şimdiyse, Allah'ın onlara vermiş olduğu lütfun karşılığında onlar da lütfu başkalarına yaymalıydılar.

Öyleyse bu durumda, yedinci gün Sebt'i sadece yaratılışın güçlü bir simgesi olmakla kalmıyor, aynı zamanda güçlü bir kurtuluş ve lütuf simgesine de dönüşüyor. Evdeki herkes, sadece çocuklar değil, hizmetçiler, hayvanlar ve hatta aralarındaki yabancılar da dinlenebilirler. Sebt günü, Yahudilere verilmiş olan lütfu başkalarına ve hatta antlaşma halkının dışında kalanlara bile yaymaktadır. Ve o Allah'ın yasasının tam kalbinde bulunmaktadır. Allah'ın lütfuyla onlar için yaptığını, onların da başkaları için yapmaları gerekmektedir. Bu kadar basit.

Matta 18:21-35 ayetlerini okuyun. Bu benzetmedeki ilke Sebt günü emrinde, özellikle Yasa'nın Tekrarı'nda vurgulandığı şekliyle hangi biçimde ortaya konmuştur?

Nedeni Doğruluğunuz Değildir

Hristiyan dininin, tüm Kutsal Kitap inancının merkezinde, aslında büyük yalnızca imanla aklanma konusu bulunmaktadır. “Kutsal Yazı ne diyor? “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı” (Rom. 4:3).

Ellen G. White bu konuyu şu meşhur sözlerle ifade etmişti: “İmanla aklanma nedir? Bu, insanın yüceliğini yere çalan ve onun için kendisinin kendi gücüyle yapamadığını yapan Allah'ın işidir. İnsanlar kendi hiçliklerinin farkına vardıklarında, Mesih'in doğruluğuna bürünmeye hazırlanırlar”—*The Faith I Live By [Yaşadığım İman]*, s. 111.

Kuşkusuz, Tanrı'nın kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzun aksine O'nun ne kadar kutsal olduğunu ve O'nun aksine bizim ne kadar kirli olduğumuzu düşündüğünüzde, bizi kurtarmak için inanılmaz bir lütf eylemi yapılması zaruridir. Ve bu yapıldı: Bu lütf eylemi, suçluların günahları için ölen günahsız Mesih aracılığıyla çarımhta gerçekleşti.

Bu gerçeği aklınızda tutarak Yasa'nın Tekrarı 9:1-6 ayetlerini okuyun. Musa'nın burada halka söylediği hangi şey Allah'ın hak etmeyenlere gösterdiği lütf gerçeğini çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır? Burada olan şey imanla aklanma ilkesini nasıl yansıtıyor?

Pavlus'un müjde hakkındaki öğretisi özetlenebilecek olsa, belki de Yasa'nın Tekrarı 9:5 ayetinde bulunabilir: Allah'ın sizi kurtaracak olmasının “nedeni doğruluğunuz, erdeminiz değildir.” Tersine bunu yapacak olmasının sebebi, “işlerimize göre değil, ama zaman çağla-rından önce, Mesih İsa'da... kendi amaç ve inayetine göre” (2Ti 1:9 CAN) bize verilmiş bir vaat olan “sonsuz dek kalıcı olan müjde” vaadidir (Va. 14:6). Eğer bu vaat bize “zamanın çağla-rından önce” verilmişse, bu kesinlikle bizim kendi işlerimizden dolayı olamazdı çünkü “zamanın çağla-rından önce” var bile değildik dolayısıyla hiçbir işimiz yoktu.

Kısacası, hatalarınıza, kusurlarınıza, inatçılığımıza rağmen, Rab sizin için ve sizde bu harika işi yapacak. Yani, sonuç olarak, Rab size O'na ve O'nun yasalarına itaat etmenizi emrediyor. Vaat çoktan verilmiş ve yerine getirilmiştir: İşleriniz, itaatiniz, yeterince iyi olsalar bile (ki değiller), kurtuluşunuzun araçları değiller. Aksine onlar sonuçtur.

Rab seni lütufla kurtardı. Şimdiyse senin yüreğinde yazılı olan yasasıyla ve Ruhu'yla seni güçlendiriyor, git ve O'nun yasasına itaat et.

EK ÇALIŞMA: “Gökte Allah’ın yasasına isyan eden Mesih’in düşmanı, günahın tek şaşmaz saptayıcısı ve doğruluğun standardı olan Allah’ın yasasını etkisiz kılmak için aldatmacalarla dolu hile üzerine hile yaparak becerikli ve eğitimli bir komutan gibi tüm gücüyle çalıştı.”—Ellen G. White, *Review and Herald*, 18 Kasım 1890.

Evrende parlayan iki trilyon galaksi bulunuyor. Her bir galaksiyi yüz milyar yıldızdan oluşuyor. Yani, 100,000,000,000. Her biri 100 milyar yıldızdan oluşan iki trilyon galaksi, 200,000,000,000,000,000,000 yıldız yapar.

Şimdi, bu bir var oluş ilkesidir: Bir şeyi tasarlayan ve yaratan şey, tasarladığı ve yarattığı şeyden daha büyük ve üstün olmalıdır. Picasso, Picasso'nun bir sanat eserinden daha büyüktür ve üstündür. Evrenimizi tasarlayan ve yaratan Tanrı da evrenden daha büyük olmalı ve aynı zamanda ondan üstün olmalıdır.

Bunu aklınızda tutarak aşağıdaki ayet üzerine düşünün: “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O, Tanrı’yla birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı” (*Yu. 1:1–3*). Yani, var olan her şeyi, 200,000,000,000,000,000,000 yıldızı ve diğer her şeyi yaratan Tanrı ne yaptı? Biz sonsuz yaşam vaadine sahip olalım diye, günahlarımızın ve kötülüğümüzün cezasını Bizzat üstlenerek “küçüldü”, bir insan bebeği oldu, günahsız bir hayat yaşadı, sonra çarmıhta öldü.

Önümüzde bu büyük gerçek durmaktadır: Çarmıhta İsa Mesih’te bize verilmiş olan lütuf. Peki, Tanrı buna karşılık bizden ne istiyor? “Her şey duyuldu, sonuç şu: Tanrı’ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, Çünkü her insanın görevi budur” (*Vaiz 12:13*).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Pazartesi gününün dersinin sonundaki, Tanrı’nın Yasası olan (dördüncüsü dahil) On Emir’i tutmaya inanan kişilerin yasacılığın ince tuzaklarından nasıl kaçınabilecekleriyle ilgili soruyu sınıfta gözden geçirin. İtaat, hatta katı ve sarsılmaz itaat, yasacılıktan ne şekilde farklıdır ve ikisi arasındaki farkı nasıl anlayabiliriz?
- ❷ On Emir’i ihlal edenlerin bu ihlal dolayısıyla nasıl korkunç sonuçlara maruz kaldığına dair duyduğunuz (veya ilk elden bildiğiniz) öykülerden bazıları nelerdir? Bu, yasanın Tanrı’nın bize olan sevgisinin gerçek olduğunu yansıtmaya biçimi konusunda bize ne öğretmelidir?
- ❸ Çarmıh neden bize cennete giden yolumuzu kazanmaya çalışmanın beyhude olduğunu göstermelidir?

Melekler Oğlumu Korudu

Yazan: *Joelle Akiki Barkanian*

4 Ağustos 2020, Lübnan'ın Beyrut kentinde eşi benzeri olmayan bir gündü.

COVID-19 salgını nedeniyle bir süredir görmediğimiz arkadaşlarımızı misafir etmeye hazırlanmak için evimizi temizlemeyi yeni bitirmiştik.

7 yaşındaki en büyük oğlum James o kadar heyecanlıydı ki, işletme hocası olarak çalıştığım Yedinci Gün Adventist Kilisesi Orta Doğu Üniversitesi kampüsüne misafirlerin gelişi için "Hoş geldiniz" yazan, çizilmiş üç el ve yüz ve üç kalp içeren karşılama resmi hazırlayıp kapıya astı.

Çöplerin atılması gerektiğini fark ettim ve odalar arasında dolaşım. Çöp torbasını atmak için ön kapıya vardığımda ev aniden sallandı. Neler olduğunu görmek için gözlerimi pencereye çevirdim ve James'in sürgülü cam kapıdan merakla neler olduğunu görmek için balkona baktığını gördüm. "Camdan uzaklaş!" diye bağırdım.

İkinci bir patlama çift camlı kapının kırılmasına ve James'in üzerine düşmesine neden olunca kelimeler boğazımda düğümlendi. Diğer iki çocuğum olan 4 yaşındaki Peter ve 2 yaşındaki Katelyn çığlık atmaya başladı. Kırık camın altına erişen kocam James'i omzundan tutup kaldırdı ve onunla evin dışına koştu. O an gördüğüm kadarıyla James'in hayatta kalamayacağını biliyordum. Dışarıya koştum ve öldüğünü sanarak James'i kollarımda sıkıca tuttum. Şok içindeydim, ağlıyordum ve tiz bir sestem başka bir şey duymuyordum. Sonra kocamın sesi duyuldu. "James iyi" diye defalarca tekrarladı.

4 Ağustos 18: 08'de Tanrı, oğlumu camın hasarından koruması için melekleri gönderdi. James yalınayaktı ve şort ve tişört giyiyordu ancak tek bir sıyrığı bile olmamıştı. Melekler onu korudu. "Çünkü Tanrı meleklerine buyruk verecek, Gideceğin her yerde seni korusunlar diye." (Mezmurlar 91:11).

O gece James yatmadan önce, "Sevgili İsa, lütfen bu günü ve her günü bereketle ve lütfen bir daha cam olayındaki gibi bir şeyin olmasına izin verme. Güvende olmamıza yardım et. Bizimle kal. Amin" diye dua etti.

Oğlumun duası, İsa'nın yakında geri dönecek olması konusunda yüreğimi sızlattı.

Ertesi gün kapıdan 'hoşgeldiniz' resmini kaldırdım. Buna her zaman değer vereceğim. Bazen büyük şeylere odaklanır ve planlarımızın saniyeler içinde nasıl değişebileceğini, hayallerimizin parçalanabileceğini ve sevdiklerimizi kaybedebileceğimizi unuturuz. İsa'nın dönüşüne her zaman hazır olmamız gerekiyor.

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 5 Numaralı Rubsal Büyüme Hedefini göstermektedir: "Bireyleri ve aileleri rubla dolu yaşamlara yönlendirmek." IwillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin.

Yaşamı Seçin

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 2:8, 9; Rom. 6:23; 1Yu. 5:12; Yas. 30:1-20; Rom. 10:6-10; Yas. 4:19; Va. 14:6-12.

HATIRLAMA METNİ: “Önünüze yaşamla ölümü, kutsamayla laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum. Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız” (Yasa’nın Tekrarı 30:19).

Bu her zaman üzücü bir hikâyledir: Genç bir kişiye, bu durumda 22 yaşında bir kadına ölümcül bir hastalık tanısı kondu. Beyin tümörü. Modern tıbbın tüm mucizelerine rağmen, kaçınılmaz olan gerçekleşmeye kadar yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Fakat bu genç kadını, “Sandy” ölmek istemiyordu.

Bu yüzden bir plan yaptı. Öldükten sonra, beyin hücrelerinin korunacağı umuduyla kafası derin dondurucuda, sıvı nitrojen dolu bir fiçinin içine konulacaktı. Orada, elli yıl, yüz yıl, bin yıl, gelecekteki bir zamana kadar bekleyecekti. Daha sonra, teknoloji yeterince geliştiğinde sinir bağlantılarından oluşan beyni bir bilgisayara yüklenebilecekti. Evet, böylece Sandy belki sonsuza dek “yaşayabilecekti.”

Bu sadece bir gencin ölecek olması yüzünden değil, onun yaşam umudunu bağladığı şey yüzünden de üzücü bir öyküdür. Çoğu insan gibi, Sandy yaşamak istiyordu, yaşamak istiyordu. Fakat ne yazık ki kesinlikle işe yaramayacak bir yol seçmişti.

Bu hafta, Yasa’nın Tekrarı kitabına devam ederken, yaşam seçimine ve bize verilen yaşamı seçme fırsatına, onu yaşamın Vericisi ve Sürdürücüsü olan Allah’ın lütfuyla sunduğu şartlara göre seçme fırsatına bakacağız.

**20 Kasım Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Yaşam Ağacı

Hiçbirimiz burada olmayı istemedik, öyle değil mi? Nerede ve ne zaman doğacağımızı, ebeveynlerimizin kim olacağını seçmediğimiz gibi, var olmayı da seçmedik.

Âdem ve Havva için de aynı durum geçerliydi. Onlar da Allah tarafından yaratılmayı bir yaprakтан, bir kayadan, bir dağdan daha çok seçmediler. İnsanlar olarak bize sadece var oluş (bir kayanın da varlığı vardır) ve sadece yaşam (bir amibin de yaşamı vardır) değil, Allah'ın suretinde yaratılmış, akıl sahibi özgür varlıklar olarak yaşam verilmiştir.

Bununla birlikte, bizler Allah'ın suretinde yaratılmış, akıl sahibi özgür bireyler olarak var olmayı da seçmedik. Ne var ki Allah bize var olmaya devam etme seçimini; yani, yaşamı, sonsuz yaşamı, İsa ve O'nun çarmıhtaki ölümü sayesinde sahip olabileceğimiz, O'ndaki yaşamı seçme özgürlüğünü sunmaktadır.

Yaratılış 2:8, 9, 15–17 ve Yaratılış 3:22, 23 ayetlerini okuyun. Allah, Âdem'in varlığı ile ilgili olarak ona hangi iki seçeneği sundu?

“Âden bahçesinin orta yerinde, meyvesinde sonsuz yaşam gücü olan yaşam ağacı bulunuyordu. Âdem Allah'a itaatkâr kalsaydı, istediği zaman bu ağaca ulaşabilir ve sonsuza dek yaşayabilirdi. Ancak günah işledikten sonra yaşam ağacından yemesi yasaklandı ve ölüme tabi oldu. ‘Toprakтан yaratıldın ve yine toprağa döneceksin’ şeklindeki ilahi ifade, yaşamın sonunda tükenmesine işaret ediyor.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 574, 575.

Böylece, başlangıçtan itibaren Kutsal Kitap bize iki seçenektен sadece birini sunuyor: Aslında sahip olmamız gereken sonsuz yaşam ya da bir anlamda en başta içinden çıktığımız hiçliğe geri dönüş yani sonsuz ölüm.

Kutsal Yazı'nın ölümsüzlük verdiğini söylediği, ilk olarak Kutsal Kitap'ın ilk kitabında karşımıza çıkan “yaşam ağacının” son kitapta yeniden ortaya çıkıyor olması da ilginçtir. Vahiy 2:7 ve Vahiy 22:2, 14 ayetlerini okuyun. Belki de verilmek istenen mesaj şudur: Aslında yaşam ağacına erişimimiz olması gerekirken, günah yüzünden bu erişimden mahrum kaldık; sonra, sona gelindiğinde İsa ve kurtuluş tasarısı sayesinde günah sorunu ilebet ve tamamen sona erdiğinde, kurtarılanlar, yani yaşamı seçmiş olanlar en baştan beri olması gerektiği gibi yaşam ağacına erişebilecekler.

Bir düşünün: Günlük seçimlerimizle aslında nasıl da yaşamı ya da ölümü seçiyoruz?

Orta Yol Yoktur

Tüm Kutsal Kitap boyunca bize iki seçenektan biri sunulmaktadır. Burada bize iki seçenek gösteriliyor.

Aşağıdaki ayetleri okuyun. Bu metinlerde hangi iki seçenek, hangi iki seçim açıkça belirtilmekte veya ima edilmektedir ve bu seçenekler nasıl gösterilmektedir?

Yu. 3:16 _____

Yar. 7:22, 23 _____

Rom. 6:23 _____

Rom. 8:6 _____

1Yu 5:12 _____

Mat. 7:24-27 _____

Sonuçta, biz insanlar için orta yol bulunmamaktadır. Büyük mücadele tamamen sona ermeden önce günah, Şeytan, kötülük, itaatsizlik ve isyan ortadan kaldırılacaktır. Bu gerçekleşikten sonra, her birimiz bireysel olarak, ya Allah'ın hepimiz için dünyanın yaratılışından önce sahip olmanızı planladığı hayata, yani sonsuz yaşama sahip olacağız ya da sonsuz ölümlle yüzleşeceğiz, yani "Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına" çarptırılacağız (2Se. 1:9). Kutsal Kitap bizim için başka bir seçenek sunmuyor gibi gözüküyor.

Bizim sonumuz hangisi olacak? Bu cevap nihayetinde kendimizde saklıdır. Seçim önümüzdedir, yaşam veya ölüm.

Sonsuz yaşam ya da ebedi ölüm bağlamında, Kutsal Kitap'taki cehennem insanları sonsuza dek yakmadığı ve işkence etmediği gerçeği neden bu kadar rahatlatıcıdır. Kaybolanların kaderi gerçekten bilinçli sonsuz işkence olsaydı, bu Allah'ın karakteri hakkında bize ne söylerdi?

Yaşam ve İyilik, Ölüm ve Kötülük, Bereketler ve Lanetler

Yasa'nın Tekrarı kitabının sonlarına doğru, Rab'be itaatsizlik etmeleri ve anlaşma vaatlerini ihlal etmeleri durumunda halka ne olacağını anlatan uzun bir söylevden sonra, Yasa'nın Tekrarı 30. bölüm, itaatsizliğe kapılırsalar ve sürgünle cezalandırılırsalar bile, Tanrı'nın yine de onları ülkeye geri getireceği vaadi ile başlar.

Yani, elbette tövbe ettikleri ve kötü yollarından döndükleri takdirde.

Yasa'nın Tekrarı 30:15-20 ayetlerini okuyun. Burada eski İsrail'e sunulan seçenekler nelerdir ve bu seçenekler Kutsal Kitap boyunca gördüklerimizi nasıl yansıtıyor?

Rab çok açıklı: O, yani Yahve, temelde cennette Âdem ve Havva'ya yaptığını yaparak, onların önlerine iki seçenekten birini koydu. Aslında, Yasa'nın Tekrarı 30:15 ayetindeki İbranice iyi” (tov) ve “kötü” (ra) sözcükleri, Yaratılış kitabında “iyiyi” (tov) ve “kötüyü” (ra) bilme ağacı için kullanılan İbranice sözcüklerin aynıdır. Kutsal Kitap'ın her yerinde olduğu gibi burada da, ortada bir yol, tarafsız bir yer bulunmamaktadır. Onlar ya Rab'be hizmet edecekler ve yaşayacaklar ya da ölümü seçeceklerdi. Bizim için de aynı geçerlidir.

Yaşamın, iyiliğin, bereketin karşısında ne var? Ölüm, kötülük ve lanet. Sonunda, yine de haklı olarak Tanrı'nın onlara aslında yalnızca iyiyi, yalnızca yaşamı ve yalnızca bereketleri sunduğu iddia edilebilir. Ancak, O'ndan yüz çevirirlerse bu kötü şeyler doğal bir sonuç olacaktır, çünkü artık O'nun özel korumasına sahip olmayacaklardır.

Biz ne şekilde anlarsak anlayalım, insanlara sunulmuş olan seçenekler bunlardır. Onların özgür iradeye, özgür seçme hakkına sahip oldukları da ortadadır. Kutsal Kitap'ta, Eski ve Yeni Ahit'in pek çok yerinde bulunan bu ayetler kutsal özgür irade ve özgür seçim armağanı olmadan hiçbir anlam ifade etmiyor.

Gerçek anlamda Rab onlara şunu söylemişti: *Bu nedenle, size verdiğim özgür irade ile ölümü, kötülüğü ve lanetleri değil, yaşamı seçin, bereketi seçin, iyiliği seçin.*

Doğru seçimin ne olduğu çok açık görünüyor, öyle değil mi? Yine de, neler yaşandığını biliyoruz. Büyük mücadele o zaman da bugün olduğu kadar gerçektir ve kendimizi tamamen Rab'be vererek yaşamı ve bu seçimin gerektirdiği her şeyi seçmezsek neler olabileceğini İsrail örneğinden öğrenmeliyiz.

Yasanın Tekrarı 30:20 ayetini okuyun. Burada bulunan sevgi ve itaat arasındaki bağlantıya dikkat edin. İsrail Tanrı'ya sadık kalmak için ne yapmalıydı? Aynı ilkeler bugün nasıl bizim için de geçerlidir?

Tutamayacağınız Kadar Zor Değil

Yasa'nın Tekrarı 30. bölüm, Rab'bin, günahlarından tövbe eder ve günahlarından dönerlerse ne olacağını halka açıkladığı sözlerle başlıyor. Onlara verilenler de ne kadar harika vaatlerdi!

Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetlerini okuyun. Aslında burada itaat etmezlerse başlarına ne geleceğinden bahsediliyor olsa da, Tanrı'nın onlara verdiği vaatler nelerdi? Bu, Tanrı'nın lütfu hakkında bize ne öğretiyor?

Bunu duymak kesinlikle rahatlatıcı olmuş olmalı. Ancak mesele, Tanrı'nın buyruklarından ayrılıp ayrılmamalarının önemli olmaması değildi. Rab hiç kimseye değersiz lütfunmaz. En azından, bu onlara Tanrı'nın sevgisini gösterecekti, onlar da karşılık olarak O'nu sevecekler ve bu sevgilerini, O'nun yapmalarını söylediklerine itaat ederek göstereceklerdi.

Yasa'nın Tekrarı 30:11-14 ayetlerini okuyun. Rab burada onlara ne diyor? Bu ayetlerdeki ana vaat nedir ve Yeni Ahit'te aynı vaadi yansıtan hangi ayetler aklınıza geliyor?

Burada, güzel sözcükler ve sağlam mantıkla yapılan çağrıya bakın. Rab onlardan yapması çok zor olan hiçbir şey istemiyordu. Tanrı'nın emri, gerçekleştirmesi çok "zor" veya anlayamayacakları kadar "gizemli" değildi. Ayrıca, ulaşamayacakları kadar "uzak" da değildi. Başka birinin onlar için alıp getirmesini gerektirecek kadar uzakta, göklerde ya da denizlerin ötesinde de değildi. Tersine, Rab şöyle diyor: "Tanrı sözü size çok yakındır; uymanız için ağzınızda ve yüreğinizdedir" (*Yas. 30:14*). Yani, onu söyleyebilecek kadar iyi biliyorsunuz ve onu yapmanız gerektiğini bilin diye o sizin yüreğinizdedir. Dolayısıyla itaat etmemenin hiçbir mazereti yoktur. "O'nun tüm emirleri yerine getirilebilir emirlerdir"—Ellen G. White, *Mesib'in Örnek Dersleri*, s. 263.

Aslına elçi Pavlus İsa'da olan kurtuluş konusundan bahsederken bu ayetlerin bazılarını alıntı yapıyor; yani, Pavlus onların imanla doğruluğunun birer örneği olduğunu söylüyor. (*Bkz. Rom. 10:6-10.*)

Ardından, Yasa'nın Tekrarı'ndaki bu ayetlerden sonra, İsraililere yaşamı veya ölümü, bereketi veya lanetlenmeyi seçmeleri söyleniyor. Ve eğer lütufla ve imanla yaşamı seçerlerse ona sahip olacaklar.

Bugün de farklı değil, öyle değil mi?

Bir İbadet Meselesi

Rab ve İsrail arasındaki antlaşmanın merkezinde ibadet bulunuyordu. İsrailileri çevrelerindeki tüm dünyadan farklı kılan şey, bir ulus olarak, putpe-rest dünyasının aslında ilah bile olmayan sahte tanrı ve tanrıçalarının aksine, gerçek Tanrı'ya ibadet eden yegâne ulus olmalarıydı. "Artık anlayın ki, ben, evet ben O'yum, Benden başka tanrı yoktur" (Yas. 32:39).

Yasa'nın Tekrarı 4:19, 8:19, 11:16 ve 30:17 ayetlerini okuyun. Bu tüm ayetlerdeki ortak uyarı nedir? Bu uyarılar neden İsrail ulusu için çok önemliydi?

Tıpkı bugün olduğu gibi binlerce yıl önce de, Tanrı'nın halkı, çoğu durumda inançlarıyla çelişen standartları, gelenekleri ve kavramları yayan bir kültür ve ortam içinde var oldu. Bu nedenle, dünyanın yolları, putları ve "tanrıları" ibadetlerinin odağı haline gelmesin diye, Tanrı'nın halkı her zaman tetikte olmalıdır.

Tanrımız "kıskaç bir Tanrı'dır" (Yas. 4:24, Yas. 5: 9, Yas. 6:15) ve ibadetimize layık olan, Yaratıcımız ve Kurtarıcımız olarak sadece O'dur. Burada da, orta bir yol bulunmamaktadır: Ya yaşam, iyilik ve bereket getiren Rab'be taparız ya da kötülük, lanet ve ölüm getiren başka herhangi bir tanrıya taparız.

Yaratılış 13:1–15 ayetlerini okuyun ve ibadet meselesinin oradaki sunulma biçimine odaklanın. Sonra bu ayetleri Vahiy 14:6–12 ayetleri ile karşılaştırın. Burada, Vahiy kitabında, Yasa'nın Tekrarı'nda (ve aslında tüm Kutsal Yazılar boyunca) sahte ibadet hakkında verilen uyarıyı yansıtan neler oluyor?

Bağlam farklı olsa da mesele aynıdır: İnsanlar gerçek Tanrı'ya ibadet edip yaşama mı sahip olacaklar, yoksa baskılara boyun eğip, açık veya gizli şekilde ya da ikisini birden yaparak O'na bağlılıklarını bırakacak ve ölümler mi yüzleşecekler? Bu sorunun cevabı nihayetinde her kişinin kendi yüreğinde yatmaktadır. Tanrı İsrail'i O'nu izlemeleri için zorlamadı ve bizi de zorlamayacaktır. Vahiy 13. bölümde gördüğümüz üzere güce başvuracak olan canavar ve onun heykelidir. Tanrı, aksine, sevgiyle çalışır.

Fark etmeden de olsa, başka tanrılar için İsa'ya olan bağlılığımızı yavaş yavaş kaybetmediğimizden nasıl emin olabiliriz?

EK ÇALIŞMA: O zaman da, bugün de hepimize bir seçenek verilmektedir. Buradaki mühim söz seçimdir. Bazı Hristiyan inançlarında bulunan, bazı insanların kaybolacaklarının hatta sonsuza dek cehennemde yanacaklarının onlar daha doğmadan önce Tanrı tarafından belirlendiği anlayışının aksine, Kutsal Yazılar özgürce yaptığımız yaşam ya da ölüm seçimimizin, iyiyi ya da kötüyü, kutsamayı ya da lanetlemeyi, yani nihayetinde yüzleşeceğimiz üçlüyü (yaşam, iyilik, bereket veya ölüm, kötülük, lanetlenme) belirlediğini öğretmektedir. Yanlış seçim yapılması halinde sonucun hiç sönmeyen ateş gölünde sonsuza dek yanmak değil de, ölüm, yani ebedi ölüm olduğunu bilmek çok daha iyi değil mi?

“Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.” Romalılar 6:23. Yaşam doğruların mirasıdır, kötülerin payına ise ölüm düşer. Musa İsrail'e şöyle bildirdi: 'İşte bugün önünüze yaşamla iyiliği, ölümle kötülüğü koyuyorum.' Yasanın Tekrarı 30:15. Bu metinlerde bahsedilen ölüm, Âdem'e verilen hüküm değildir, zira onun suçunun cezasını tüm insanlık çekmektedir. Bu, sonsuz yaşamın karşıtı olan 'ikinci ölümdür.’” Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 586.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Salı gününün dersinde açıklanan, itaatsizliği hemen burada doğrudan cezalandıran Tanrı mı yoksa ceza, itaatsizlik davranışlarının neticesinde bir yasa olarak mı gerçekleşiyor konusu üzerinde sınıfta tartışın. Yoksa ikisi birden mi? Ya da duruma göre biri veya diğeri mi? Bu meseleyi nasıl anlıyoruz?
- ❷ Bugünün dersinde Ellen White alıntısında gördüğümüz metinler, günahın üstesinden gelmemiz için bize sunulmuş olan Tanrı'nın gücü hakkında ne öğretiyor?
- ❸ Pavlus'un, Yasa'nın Tekrarı 30: 11-14 ayetlerinden alıntı yaparak, yasa yoluyla kurtuluş ve doğruluk arayışının aksine İsa'ya imanla kurtuluşu açıkladığı, Romalılar 10: 1–10 ayetlerini okuyun. Sizce neden Pavlus Yasa'nın Tekrarı kitabındaki bu ayetlerden yararlanıyor? Romalılar 10:10 ayetine özellikle dikkat edin: “Çünkü insan yürekte iman ederek aklanır, imanını ağızla açıklayarak kurtulur.” Pavlus burada neyi vurguluyor?
- ❹ Eğer dikkatli olmazsanız kendi kültürünüzün, kendi toplumunuzun, kendi insan topluluğunuzun sizi sahte ibadete yönlendirecek görüşlere tutunacağı yollar nelerdir?

Dallas'ta İman Duası

Yazan: *Ruber Leal*

Teşvik edilmeye ihtiyacım vardı ve Tanrı bunu beklenmedik bir şekilde verdi.

Son iki yıldır ABD'nin Teksas eyaletindeki Dallas'taki bir halk kütüphanesine doktora tezim üzerinde çalışmak için haftada bir kez geliyorum. Kütüphane lobisinde sık sık kitap okuyan evsiz bir adam, beni her gördüğünde para ister. Para vermek yerine yiyecek getirmeyi ve onunla paylaşmayı önerirdim. Dostça davranma ve konuşma çabalarımın rağmen o her zaman kızgın gözükür. Belki de na asla para vermediğim içindir.

Bir gün beni kütüphane merdivenlerinde buldu ve çok üzgündü.

"Neler oluyor Gerald?" Diye sordum.

Bana Tanrı'ya ihtiyacı olduğunu söyledi.

İlk başta Gerald'ın samimiyeti konusunda kararsızdım. Ama kurtuluş planı hakkında konuştuğum ve İsa'yı hayatına Rab ve Kurtarıcı olarak kabul etmek isteyip istemediğini sordum.

Gerald, "Evet!" Diye haykırdı.

İsa'yı kabul etmesi için dua ettim.

O günden sonra altı ay boyunca onu görmedim.

Ardından, Kasım ayının sonundaki Şükran Günü tatilinden kısa bir süre önce kütüphaneye geldim ve evsiz arkadaşımı gördüm.

Gerald'ın benden para istemesini bekledim ama istemedi.

Bunun yerine bu zamana kadar bana verilen en büyük gülümsemeyi bahsetti.

Bana, Tanrı'nın son altı aydır yüreğinde nasıl çalıştığını anlatmaya devam etti.

Bir kiliseye katıldığını ve her hafta ibadet toplantılarına gittiğini söyledi.

Son altı ayda ezbere öğrendiği tüm Kutsal Kitap ayetlerini okudu.

Bana Kutsal Kitap'ını bile gösterdi.

Buna çok sevinmiştim! Birlikte dua ettik ve o benim için çok güzel bir dua ile sohbetimizi bitirdi.

Hoşça kal derken cebimden para çıkardım ve "Gerald, Şükran Günü'nün kutlu olsun!" Dedim.

Ruber Leal, Teksas Yedinci Gün Adventist Konferansı'nda aile hizmetleri müdürü olarak çalışıyor. Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 2. Görev Hedefini gösteriyor: "Büyük şehirlerde Adventistlerin erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin.

Yüreklerini Döndür

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yas. 5:22–29; Yas. 4:25–31; Yas. 30:1–10; Mat. 3:1–8; Mar. 1:15; Elç. 2:37, 38.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama Tanrınız RAB’bi arayacaksınız. Bütün yüreğinizle, bütün canınızla ararsanız, O’nu bulacaksınız” (*Yasa’nın Tekrarı 4:29*).

Hayatın basit bir gerçeği sürekli peşimizdedir: Hepimiz günahkârız. Sıklıkla bir “uzmanın” bir Hristiyan kavramı olan, insanın temelde yozlaşmış olduğu fikrinden şikâyet ettiğini duyuyoruz, ancak bir iki gün haberlere bakıldığında veya insanlık tarihi hızlı bir şekilde incelendiğinde, bu Hristiyan doktrininin doğruluğu ortaya çıkacaktır.

Ya da daha kolayı var, tek yapılması gereken aynaya bakmaktır; aslında o kadar da uzak değil. Kendi yüreğinin derinliklerine uzun süre bakacak cesareti olan kişi (ki bu gitmek için korkutucu bir yer olabilir) şu sözlerin yazılı olduğu Romalılar 3:9-23 ayetinin doğruluğunu bilir: “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı” (*Rom. 3:23*).

Elbette, iyi haber bir sonraki ayette bulunmaktadır: “İnsanlar İsa Mesih’te olan kurtuluşla, Tanrı’nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar” (*Rom. 3:24*). Bu büyük haber için gerekli olan şey tövbe etmek, yani günahımızı kabul etmek, onlar için pişmanlık duymak, Allah’tan bağışlama dilemek ve niha-yetinde günahı yüz çevirmektir. Günahkâr olduğumuz için tövbe etmek Hristiyan varlığımızın merkezi bir parçası olmalıdır. Bu hafta, Yasa’nın Tekrarı kitabında ifade edildiği şekliyle tövbe kavramını işleyeceğiz.

*27 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mi-Yitten

Kutsal Kitap'taki İbranice, çoğu dilde olduğu gibi belirli sözcüklerin gerçekte ifade ettiklerinden farklı anlamda kullanılmalarıyla oluşan deyimlerle doludur. Eski Ahit'teki deyimlerden biri de “Mi-yitten'dir.” “Mi,” “kim?” anlamına gelen bir sorudur ve “yiten,” de “verecek” anlamına gelir. Yani, “Mi-yitten” kelime karşılığıyla “Kim verecek?” anlamına gelir.

Fakat Eski Ahit'te bu ifade birinin bir şeyi çok istemesini, bir arzuyu, bir isteği ifade eder.

Örneğin, Mısır'dan kaçtıktan sonra çölde zorluklarla karşılaşan İsraililer şöyle haykırmışlardı: “Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi” (*Çıkış 16:3*). “Keşke” sözcüğü “mi-yitten” ifadesinden gelmektedir.

Mezmun 14:7 ayetinde Davut şöyle diyor: “Keşke İsrail'in kurtuluşu Siyon'dan gelse!” İbranicede “keşke” denmez, “mi-yitten” denir.

Eyüp 6:8 ayetinde “Keşke dileğim yerine gelse” diye haykırdığında, “keşke” sözcüğü yine “mi-yitten” den gelmektedir.

Yasa'nın Tekrarı 5:22–29 ayetlerini özellikle 29. ayete odaklanarak okuyun. “Keşke” diye tercüme edilmiş olan sözcüğün kökeninin “mi-yitten” olması ne anlama gelmektedir?

İşte Rab, Yaratıcı Allah, mekânı, zamanı ve maddeyi yaratan Tanrı, dünyamızı var eden, Âdem'e yaşam nefesini üfleyen Kişi, burada genellikle insanlığın zayıflıkları ve sınırlılığı ile bağdaştırılan bir ifade kullanıyor. Özgür irade gerçeğine ne örnek ama! Burada, büyük mücadelenin ortasında Allah'ın yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu görüyoruz. “Mi-yitten” ifadesinin bu kullanımı, Allah'ın bile özgür iradeyi çığneyemeyeceğini ortaya koymaktadır çünkü bunu yaptığında o artık özgür irade olmaktan çıkar.

Biz insanlar günah işlemekte özgür olduğumuz gibi, Rab'bi seçmekte, O'nun önderliğine açık olmayı seçmekte, O'nun Ruh'u'na cevap vererek günahlarımızdan tövbe etmekte ve O'nun izinden gitmekte de özgürüz. Nihayetinde seçim bizim ve sadece bizim seçimidir ve bu her an, her gün yapmak zorunda olduğumuz bir seçimdir.

Önümüzdeki birkaç saat veya birkaç gün içinde karşılaşacağımız seçimlerden bazıları nelerdir? O'nun gücüyle doğru seçimleri yapabilmeniz için iradenizi Allah'a teslim etmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

Beni Arayınca Bulacaksınız

Tüm Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın yaşanacak olayları önceden bildiği gerçeğine dair kanıtlar bulabiliriz. Yani, O her şeyi daha gerçekleşmeden önce bilmektedir. İster dünya imparatorluklarının yükselişi ve düşüşü olsun (*Daniel 7*), ister gerçekleşmesinden saatler önce bilinen bireysel davranışlar olsun—“sana doğrusunu söyleyeyim”, dedi İsa, ‘Bu gece horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin’” (*Mat. 26:34*)—, Rab sonu daha başından bilmektedir. O'nun bizim kendi irademizle yaptığımız seçimleri dahi önceden biliyor olması, bu seçimlerin özgür iradeyle yapılmış olduğu gerçeğini hiçbir şekilde değiştirmez.

Yani, Rab İsrailileri daha ülkeye getirmeden önce, oraya yerleştiklerinde neler yapacaklarını biliyordu.

Yasa'nın Tekrarı 4:25-28 ayetlerini okuyun. Rab vaat edilmiş ülkeye yerleştikten sonra insanların ne yapacaklarını söylemişti?

Daha önceki ayetlerde, Rab onlara özellikle put yapmamalarını ve onlara tapmamalarını söylüyor (*Yas. 4: 15–20*). Ancak sonraki ayetler büyük ölçüde, tüm uyarılara rağmen tam olarak yapacakları şeyin put yapmak ve onlara tapmak olduğunu söylüyor.

Yasa'nın Tekrarı 4:25 ayetine dikkat edin, Musa bunun hemen gerçekleşmeyeceğini söylüyor. Yaşadıkları onca şeyden sonra hemen putperestliğe gömülecek değillerdi. Ancak zamanla, yaklaşık bir nesil sonra, Rab'bin onlar için yaptıklarını ve hakkında uyarıda bulunduğu şeyleri "unutma" (*Yas. 4: 9*) eğilimi, onları tam olarak Rab'bin uyardığı şeyi yapmaya yönlendirecekti.

Yasa'nın Tekrarı 4:29-31 ayetlerini okuyun. Rab, bu özel durumda onlar için ne yapacağını söylüyor?

Allah'ın lütfü harikadır. Korkunç bir kötülük olan putperestliğe batmaları sonrasında dahi, günahlarının semeresini çektikten sonra Rab'be dönerlerse, Rab onları affedecek ve onları geri getirecekti. Kısacası, özgür iradeleriyle tövbe seçerlerse Allah tövbelerini kabul edecekti.

Yasa'nın Tekrarı 4:30 ayetinde gördüğümüz, genellikle “dönüş” diye tercüme edilen sözcük aslında “geri dönmek” anlamına gelir. Yani, başından beri olmaları gereken yere, Rab'be geri *döneceklerdi*. İbranicede “geri dönmek” ile aynı kökten gelen *teşvab* sözcüğü, “tövbe etmek” anlamına gelmektedir.

Yani, tövbe özünde her ne yaşanmış olursa olsun günahlarımız yüzünden Allah'tan ayrıldıktan sonra O'na geri dönmemizdir.

Teşuvah

Yasa'nın Tekrarı kitabının tamamında çok önemli bir vurgu karşımıza çıkıyor: Allah'a itaat ederseniz bereketlenirsiniz, itaatsizlik ederseniz sonuçlarına katlanırsınız. Yeni Ahit'te de durum farklı değildir. "Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer. Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir" (Gal. 6:7, 8).

Ne yazık ki, en azından Düşüş'ten sonra, günahın nefes almak kadar kolay ve doğal olduğu görünüyor. Tüm uyarılar ve vaatlere rağmen—"Bugün size ilettiğim bu buyruk ne tutamayacağınız kadar zor ne de ulaşamayacağınız kadar uzaktır" (Yas. 30:11)—halkın çoğu tam olarak Allah'ın onları hakkında uyarılmış olduğu günahları işledi.

Yine de o zaman bile, özgür iradelerini, özgür seçimlerini kullanarak tövbe edip O'na dönerlerse, Allah onları geri almaya razıydı.

Yasa'nın Tekrarı 30:1–10 ayetlerini tekrar okuyun. Rab, yaptıkları tüm hatalara rağmen halkı için ne yapacağını söylüyor? Peki bu harika vaatlerin bağlı olduğu koşul neydi?

Niyet basit ve açıktır: Eğer başarısız olursanız, bu sizin için ve aileniz için korkunç sonuçlar doğuracaktır. Günahın yaptığı şey budur. Bununla birlikte, sonrasında bile tövbe edebilirsiniz, Rab size geri alacak ve sizi bereketleyecektir.

İbranicede *teşuvab* sözcüğünün kökü olan aynı sözcük bu ayetlerde defalarca karşımıza çıkıyor. Yasa'nın Tekrarı 30:2 ayeti şöyle diyor: "siz ve çocuklarınız Tanrınız RAB'be döner[seniz]." Yasa'nın Tekrarı 30:8 ayetinde ise çeviri şu şekilde yapılmıştır: "Siz yine RAB'bin sözüne kulak verecek, bugün size ilettiğim buyrukların hepsine uyacaksınız." Oysa kelime kelime tercüme edildiğinde şu şekilde olmalıdır: "Rab'be geri dönecek ve O'nun sesine kulak vereceksiniz." Son olarak, Yasa'nın Tekrarı 30:10 ayetinde "buyruklarına, kurallarına uyun ve bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na dönün" ifadesinde, "dönün" sözcüğü aslında "geri dönün" olmalıdır.

Başka bir deyişle, başlarına gelen her şeye rağmen, kesin ihlallerine ve antlaşmayı bozmalarına rağmen, Rab bu halkla işini bitirmemişti ve onları terk etmesini istemiyorlarsa, bu isteklerini tövbe ederek gösterebilirlerdi.

Bu metinler bir bütün olarak halkı muhatap alıyor olsalar da, bugün bizim içinde bulunduğumuz durum çok farklı olmasına rağmen, gerçek tövbenin hâlâ zaman zaman Allah ile yaptığımız antlaşmayı ihlal eden biz imanlılar için ne kadar önemli olduğunu ne şekilde yansıtmaktadır?

Bütün Yüreğinle

Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetleri, geçmişte benzersiz yollarla Allah tarafından bereketlenmiş olmalarına rağmen günaha düşen ve imandan dönenler için Allah'ın lütfunu ve iyiliğini göstermektedir: “Tanrımız RAB her çağırdığımızda bize yakın olur. Tanrısı kendisine böylesine yakın olan başka bir büyük ulus var mı?” (Yas. 4:7). Allah'ın onlar için tüm yaptıklarına ve günahları için gerçek bir mazeretleri veya gerekçeleri olmamasına rağmen, yine de günah işlediler (bağlantı kurabiliyor musunuz?).

Buna rağmen ardından ne oldu?

Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetlerinde insanların tövbe etmelerinin, Allah'a dönmelerinin (*teşuvah*) neleri gerekli kıldığını düşünün. Onlardan ne talep edildi ve bu, gerçek tövbenin neyi gerektirdiği konusunda bugün bize ne öğretmeli?

Nihayetinde O'na dönmeyi seçmeli ve *tüm yürekleriyle* O'na itaat etmeliydiler. Bir bakıma asıl mesele yürekleriydi, çünkü yürekleri Allah'la birlikteyse, eylemleri onu takip ederdi: Yani, itaatkâr olurlardı.

Bu nedenle, onlara Rab'be “geri dönerlerse”, içtenlikle O'na dönerlerse, Rab'bin onlarda çalışıp yüreklerini “sünnet edeceğine” dair harika bir vaat verilmişti. Tutsaklıklarının ortasında Allah'a geri dönme seçimini yapmak zorundaydılar ve ardından Allah onları Kendisi'ne ve ülkeye geri getirecekti. Daha sonra da orada, ülkede, onları bereketleyecekti. Bereketin bir parçası da şuydu: onların yüreklerini daha da Kendisi'ne döndürmek için çalışacak, böylece onlar ve çocukları O'nu bütün yürekleriyle, bütün canlarıyla sevecekler ve yaşayacaklardı.

Nihayetinde, Allah'ın telkinlerine yanıt vererek (*bkz. Elç. 5:31*), günahlarından gerçekten tövbe etmeleri gerekecekti. Ellen G.White, farklı bir tarihsel konudan bahsediyor olmasına rağmen şöyle yazmıştı: “Halk, Allah'ın kutsal yasasını çiğneyerek O'nun şerefini lekeledikleri için değil, günahları kendi üzerlerine sıkıntı getirdiği için kederliydi. Gerçek tövbe günahattan ötürü üzüntü duymaktan daha fazlasıdır. Kötülükten kararlılıkla dönmek demektir.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 557. Bu, Yasa'nın Tekrarı 30:1-10 ayetlerinde görebileceğimiz bir gerçektir.

Kolay olan günahlarımızın sonuçları için üzülme ile günahların kendisi için üzülme arasındaki farkı nasıl bilebiliriz? Bu ayrım neden çok önemli?

Töbve Edin ve Tanrı'ya Dönün

Eski Ahit elbette töbve kavramı ile doludur. Aslında, Vaftizci Yahya görevine töbve çağrısıyla başlamıştı.

Matta 3:1-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde “geri dönme” düşüncesi ne şekilde karşımıza çıkıyor? Başka bir deyişle, Vaftizci Yahya onlara Yasa'nın Tekrarı kitabında bulunanı yansıtan neyi yapmalarını söylüyordu? Ayrıca, sözleri neden özellikle Ferisiler ve Sadukiler'le ilgiliydi?

İsa da hizmetine töbve çağrısıyla başlamıştı.

Markos 1:15 ayetini okuyun. İsa ne diyor ve neden töbveyi müjdeyle ilişkilendiriyor?

İster Vaftizci Yahya özel olarak dini önderlerle konuştuğunda olsun, ister İsa bir bütün olarak ulusa konuştuğunda olsun, düşünce aynıdır. Bizler günahkârlarız ve Mesih günahkârları kurtarmak için gelmiş olsa da, günahlarımızdan töbve etmeliyiz. Bu töbve (ister dinden dönen biri olarak, ister günaha düşen sadık bir Hristiyan olarak ya da yeni din değiştiren biri olarak) eski günahkâr yollarımızdan dönmeyi gerekli kılar. Günahkârlığımızı kabul etmeli ve (sadece sonuçları için değil) günahlarımız için töbve etmeliyiz. Bu günahları ortadan kaldırmak için bilinçli bir seçim yapmalı ve tamamen İsa'nın erdemlerine dayanarak RAB'in sözünü can kulağıyla dinlemeli, buyruklara özenle uymalıyız. (bkz. Yas. 15:5).

Bazı Kutsal Kitap araştırmacıları Yeni Ahit'te Yasa'nın Tekrarı kitabında ifade edildiği şekliyle töbve kavramının yankılarını görüyorlar. Örneğin, Petrus ulusu İsa'yı çarmıha gerdikleri için suçladığında, birçok kişi “yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, ‘Kardeşler, ne yapmalıyız?’ diye sordular.” (Elç. 2:37). Yani, günahlarını fark ederek onun için üzuldüler (“yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular”) ve incittikleri Tanrı'yla barışmak için şimdi ne yapmaları gerektiğini öğrenmek istediler.

Bu hepimizin durumuyla hemen hemen aynı değil mi: Tanrı'yı inciten günahkârlar?

Elçilerin İşleri 2:38 ayetini okuyun. Petrus sorularına nasıl cevap verdi ve bu olay gerçek töbvenin ardındaki ilkeyi nasıl ortaya koyuyor?

EK ÇALIŞMA: “Hristiyan deneyiminde ileri doğru her adımımızda tövbemiz derinleşecektir. Rab bağışladığı kişilere, Kendi halkı olarak kabul ettiği kişilere ‘O zaman kötü yollarınızı, ve iyi olmayan işlerinizi anacaksınız; ve fesatlarınızdan, ve mekruh işlerinizden ötürü kendinizden tiksineceksiniz’ der. (Hezekiel 36:31). Yine, şöyle diyor: ‘Seninle yeniden antlaşma yapacağım, benim RAB olduğumu anlayacaksın. Bütün yaptıklarımı bağışladığımda, anımsayacak ve utanacaksın. Utancından bir daha ağzını açmayacaksın. Egemen RAB böyle diyor.’ (Hezekiel 16:62, 63). O zaman dudaklarımız kendimizi övmek için açılmayacaktır. Yeterliliğimizin yalnızca Mesih’te olduğunu bileceğiz. Elçinin itirafını kendimizin gibi benimseyeceğiz. ‘İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum.’ (Romalılar 7:18). ‘Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih’in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O’nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için.’ (Galatyalılar 6:14).” — Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s.124.

“Allah’ın iyiliği seni tövbeye yönelt[ir]’ (Romalılar 2:4, [KM]). Tehlikeye düşmüş her canın boynuna altın bir zincir, ilahî sevginin merhamet ve şefkati geçirilir. Rab şöyle beyan ediyor: ‘Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim’ (Yeremya 31:3).” — Ellen G. White, *Mesih’in Örnek Dersleri*, s. 158.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Tövbe etmemiz gerekli olsa da, tövbeyi övgüye değer bir şey yapma, sanki bizi Allah’ın önünde doğru yapan şey tövbe eyleminin kendisiymiş gibi davranma tuzağından kaçınmak için nasıl daha dik-katli olabiliriz? Allah’ın huzurunda doğru olmamızın tek yolu nedir?
- ② “İsa’ya ihanet eden Yahuda, O’nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüşü başkâhinlere ve ileri gelenlere geri götürdü. ‘Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim’ dedi. Onlar ise, ‘Bundan bize ne? Onu sen düşün’ dediler. Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı” (Mat. 27:3–5). Şüphesiz, Yahuda İsa’ya yaptıkları için üzgündü (sonuçta kendisini öldürdü). O halde neden eylemleri gerçek bir tövbe olarak kabul edilmiyor?
- ③ İnsanın günahkâr olduğu gerçeği, hatta kendi günahkârlığımızı bizi (onları yargılamadığımızı göre) başkalarının ve Allah’ın önünde nasıl alçakgönüllü tutmalıdır? Bizim kurtuluşumuzun çarmıha, başka bir deyişle Tanrı’nın Oğlu’nun ölümüne mal olduğu gerçeği neden günahın gerçekte ne kadar kötü olduğunu bize göstermelidir?

Müjdecî, İmanını Televizyonda Paylaşıyor

Yazan: *ChanMin Chung*

Lübnan'daki Arjantinli müjdecî Carlos Biaggi, Ağustos 2020'de güçlü bir patlamanın Beyrut'u sarsarak yaklaşık 200 kişinin ölümüne yol açmasının ardından dünyanın dört bir yanından gelen mesajlar ve dualarla dolup taştı.

Carlos'un aldığı mesajlardan biri, daha önce Paraguay'da birlikte müjdecî olarak hizmet verdiği Arjantinli bir pastörden geldi.

Arkadaşı, "Buenos Aires medyasıyla temaslarımız var. Biri seninle röportaj yapmak isterse kabul eder misin?" Diye yazdı.

Carlos'un istekli olduğunu söylemesinden dakikalar sonra, arkadaşı 24 saat canlı yayın yapan ulusal haber kanalı olan C5N televizyonundan bir gazetecinin ertesi gün bir canlı röportaj yapmak istediğini yazdı. "Görüşme sırasında uygun bir zaman bulduğunuzda kişisel tanıklığınızı verin çünkü büyük bir televizyon kanalı olduğu için röportajın kısa olacağını sanıyorum, büyük olasılıkla en fazla beş dakikanız var. On dakika sürerse mucize olur" dedi.

Arjantin'de ve İspanyolca konuşulan dünyanın diğer bölgelerinde canlı yayınlanan röportaj şaşırtıcı bir şekilde dokuz dakika elli saniye sürdü. Bu süre zarfında, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Orta Doğu Üniversitesi'nde işletme fakültesi dekanı olan Carlos, Beyrut limanında bir deponun patlamasından hemen sonra yüzünde hissettiği sıcak hava dalgasını anlattı. Adventist Kilisesi ve Adventistleri Geliştirme ve Yardım Ajansı'nın trajediye karşılık verme çabalarından bahsetti. Televizyon sunucusunun isteği üzerine, Tanrı'nın onu Lübnan'da çalışmaya nasıl çağırdığına dair kişisel tanıklığını da paylaştı.

Carlos, Filipinler'deki Adventist International Institute of Advanced Studies'ten işletme alanında doktora yaptıktan sonra, Tanrı'nın ondan Beyrut'a gitmesini ettiğini söyledi.

"Beni burada çalışmaya davet ettiler ve" Gerçek şu ki bu kolay olmayacak "dedi. Ama dedim ki, "Tanrı Lübnan'a gitmemi isterse giderim. Gitmemi istemezse, gitmem. "Ailesi ya da arkadaşları ne derse desin, Tanrı bana buranın olmamı istediği yer olduğunu göstermeliydi.

"O gün dua ettim ve Kutsal Kitap'ımdan Yeşaya 6'yı açtım. Okuduklarımız, Tanrı'nın benim için planını doğruladı çünkü Yeşaya, "Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?" sözleriyle bunu cevaplıyordu" Diye bitirdi. Bunun bir işaret olduğunu biliyordum ve Tanrı'ya şükrettim."

Bu müjdecilik öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 2. Görev Hedefi'ni tanımlıyor: "Erişilemeyen ve ulaşılamayan insan grupları arasında 10/40 Window boyunca büyük şehirlerde Adventistlerin ve Hristiyanlık dışı inanışları erişimini güçlendirmek ve çeşitlendirmek." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin.

Anımsayın, Hiç Unutmayın

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 9:8–17; Say. 4:32–39; Va. 14:12; Yas. 4:9, 23; Yas. 6:7; Yas. 8:7–18; Ef. 2:8–13.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrınız RAB’bi çölde nasıl kızdırdığınızı anımsayın, hiç unutmayın. Mısır’dan çıktığımız günden buraya varıncaya dek, RAB’be sürekli karşı geldiniz” (Yasa’nın Tekrarı 9:7).

Tüm Kutsal Kitap boyunca önümüze iki sözcük çıkmaktadır: *hatırlamak* ve *unutmak*. Her ikisi de insani bir şeyden, zihnimizde olan bir şeyden bahsetmektedir. Her ikisi de fiildir ve zıt anlamlıdır: hatırlamak unutmamak, unutmak ise hatırlamamak anlamına gelir.

Allah, halkına sık sık onlar için tüm yaptıklarını hatırlamalarını; onlara duyduğu merhameti ve onlara karşı olan iyiliğini hatırlamalarını söyler. Eski Ahit’in büyük bölümü, peygamberlerin halka, yani İbrani halkına, Rab’in onlar için yaptıklarını unutmamalarını söylemesinden oluşmaktadır. Fakat ayrıca, en önemlisi, O’nda neye çağrıldıklarını ve bu çağrıya karşılık olarak nasıl bir halk olmaları gerektiğini unutmamaları gerekiyordu. “RAB’in işlerini anacağım, evet, geçmişteki harikalarını anacağım” (Mez. 77:11).

Bugün bizim için hem toplumsal hem de kişisel düzeyde durum farklı mı? Allah’ın bizim için yaptıklarını unutmak ne kadar kolay?

Bu hafta, Yasa’nın Tekrarı kitabında açıklandığı şekliyle Allah’ın yaşamlarımızdaki etkileşimini hatırlama ve unutmama ilkesini işleyeceğiz.

*4 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gök Kuşağını Anımsamak

Kutsal Kitap'ta "anımsamak" sözcüğü ilk kez Yaratılış 9. bölümde (dünya çapındaki tufandan sonra), Rab Nuh'a gökkuşağını tüm yeryüzüyle yaptığı antlaşmanın bir işareti olarak gökyüzüne koyacağını ve bir daha asla tüm dünyayı bir tufanla yok etmeyeceğini söylediğinde ortaya çıkıyor.

Yaratılış 9:8-17 ayetlerini okuyun. “Anımsamak” sözcüğü burada nasıl kullanılıyor ve buradaki kullanım şeklinden Allah’ın bizim için yaptıklarımızı nasıl hatırlamamız gerektiği konusunda ne öğrenebiliriz?

Allah’ın vaadini ve antlaşmasını hatırlatmak için elbette gökkuşağına ihtiyacı yoktur. O sadece insanların anlayabileceği şekilde konuşmuştu. Tersine, gökkuşağı biz insanların Allah’ın sözünü ve dünyayı bir daha suyla yok etmeme vaadini hatırlamamız içindir. Başka bir deyişle gökkuşağı insanların Allah’ın yaptığı bu özel antlaşmayı hatırlamalarına yardımcı olacaktı. Gökkuşağı her ortaya çıktığında, Allah’ın halkı sadece Allah’ın dünya hakkındaki, işlediği günaha dayanan hükmünü hatırlamakla kalmayacak, aynı zamanda O’nun dünyaya olan sevgisini ve onu bir daha tufana uğratmayacağı vaadini de hatırlayacaktı.

Dolayısıyla, burada hatırlama kavramının ne kadar önemli olduğunu görüyoruz: Allah’ın vaatlerini hatırlama, Allah’ın uyarılarını hatırlama, Allah’ın dünyadaki işini hatırlama.

Doğa yasalarının sürekliliğine dayanarak birçok bilim insanının dünya çapında bir tufanın hiç gerçekleşmemiş olduğunu savunduğu bugünlerde, gökyüzündeki gökkuşağı daha da önemli hale gelmektedir. Ellen G. White’in Tufan gelmeden önce de birçok insanın doğa kanunlarının sürekliliğinin dünya çapında bir tufanın meydana gelme olasılığını ortadan kaldırdığı konusunda aynı fikre sahip olduklarını yazmış olması ne kadar büyüleyicidir. O, bilge kişilerin, “doğa kanunlarının bizzat Allah’ın dahi değiştiremeyeceği kadar sağlam bir şekilde tesis edilmiş olduğunu iddia ettiklerini” yazmıştı. Bkz. *Atalar ve Peygamberler*, s. 97. Bu yüzden Tufan’dan önce, doğa kanunlarına dayanarak insanlar bunun gerçekleşemeyeceğini savunuyorlardı; Tufandan sonra ise insanlar, doğa kanunlarına dayanarak bunun asla gerçekleşmemiş olduğunu iddia ediyorlar.

Ancak Allah Kutsal Kitap’ta bize Tufan’dan bahsediyor ve sadece Tufan’ın gerçekleştiğine dair değil, aynı zamanda bir daha asla bir Tufan yapmayacağına dair vaadini gösteren bir işaret veriyor. Yani, gökkuşağının ne anlama geldiğini hatırladığımızda, Allah’ın bu güzel renklerle gökyüzünde yazılmış olan Sözü’nün doğru olduğuna dair güvenceye de sahip olmuş oluyoruz. Ve eğer bu vaatte O’nun Sözü’ne güvenebiliyorsak, neden O’nun Sözü’nün bize söylediği her şeye de güvenmeyelim?

Bir daha bir gökkuşağı gördüğünüzde Allah’ın vaatlerini düşünün. Tüm bu vaatlere güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Geçmiş Günlerle İlgili

Yasa'nın Tekrarı 4. bölümde, Rab'bin Musa aracılığıyla halkına verdiği, Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak sahip oldukları büyük ayrıcalıklara ilişkin harika öğütleri okumuştuk. Rab onları "Mısır'da gözlerinizin önünde... denemelerle, belirtilerle, şaşılası işlerle, savaşla, güçlü ve kudretli elle, büyük ve ürkütücü olaylarla" kurtarmıştı (*Yas. 4:34*). Başka bir deyişle, Allah sadece sizin için büyük bir şey yapmakla kalmamış, bunu sizin için ne kadar büyük şeyler yaptığını hatırlamanıza ve asla unutmamanıza yardımcı olacak şekillerde yapmıştı.

Yasa'nın Tekrarı 4:32-39 ayetlerini okuyun. Rab onlara neyi hatırlamalarını söylüyordu ve bunları hatırlamaları neden bu kadar önemliydi?

Musa halka tüm geçmişe, hatta yaratılışın kendisine bakmalarını söyleyerek, onlara tarihte kendileri için yapılan gibi bir şey yapılıp yapılmadığını soruyor. Aslında onlardan sorgulamalarını istiyor; yani, kendi başlarına araştırmalarını ve kendi yaşadıklarına benzer bir şeyin yaşanıp yaşanmadığını görmelerini istiyor. Musa onlara birkaç soru sorarak, Rab'bin onlar için ne yaptığını ve böylelikle, hayatlarındaki güçlü işleri için O'na ne kadar minnettar ve müteşekkir olmaları gerektiğini kendi başlarına anlamalarını sağlamaya çalışıyordu.

Bu işlerin en önemlisi Mısır'dan kurtuluştu ve sonra da, belki bazı yönlerden daha da şaşırtıcı olan, Sina'da onlarla konuşması ve ateşin içinden onlara sözlerini duyurması vardı.

Yasanın Tekrarı 4:40 ayetini okuyun. O halde, Musa bu sözlerden halkın Allah'ın onlar için yaptıklarına ilişkin hangi sonuca varmalarını istemişti?

Rab tüm bu şeyleri bir amaç gütmeyen yapmamıştı. Onlarla yaptığı antlaşmaya uyup üzerine düşen yükümlülüğü yerine getirerek, halkını kurtarmıştı. Mısır'dan kurtarılmışlardı ve Vaat Edilmiş Ülke'ye girmek üzereydiler. Allah Kendi payına düşeni yapmıştı, şimdi de onlar kendi paylarına düşeni yapmaya, yani itaat etmeye çağırıyorlardı.

Bu örnek Yeni Ahit'te ifade edilen kurtuluş planını nasıl yansıtır? İsa bizim için ne yaptı ve bizim için yaptıklarına nasıl karşılık vermemiz gerekiyor? (bkz. Va. 14:12.)

Unutmamaya... Dikkat Edin

Yasa'nın Tekrarı 4:9, 23 ayetlerini okuyun. Rab burada onlara ne yapmalarını söylüyor ve bu öğüt ulus için neden bu kadar önemli?

Bu iki ayette de baskın olan aynı iki fiildir: "Dikkat etmek" ve "unutmak." Rab'bin onlara söylediği şuydu: *Dikkat edin ki unutmayasınız.* Yani, Rab'bin sizin için ne yaptığını da sizinle yaptığı antlaşmayı da unutmayın.

"Dikkat etmek" fiili (Yasa'nın Tekrarı 4: 9 ayetinde farklı bir biçimde de kullanılmış ve "kendini sakın" diye tercüme edilmiştir), tüm Eski Ahit boyunca kullanılmıştır ve "tutmak", "gözetmek" "saklamak" veya "korumak" manasına gelmektedir. Kutsal Yazı'da ilk olarak karşımıza çıktığı yerin, günahattan bile önce, Rab'bin Âdem'e vermiş olduğu bahçeye "bakmasını" söylerken olması ilginçtir. (bkz. Yar. 2:15).

Şimdiyse Rab insanların her birine ayrı ayrı (buradaki fiil tekildir), unutmamak için dikkat etmelerini söylüyor. Buradaki, hafızada tutma anlamında "unutma" değil de (zamanla ve gelecek yeni nesillerde bu da olacak olsa da), daha çok sözleşme yükümlülükleri konusunda gevşek olma anlamındadır. Yani, kim oldukları ve bunun Allah karşısında, diğer İbraniler karşısında, aralarındaki yabancıların karşısında ve çevrelerindeki uluslar karşısında nasıl yaşayacakları konusunda ne anlama geldiğine dikkat etmeleri gerekiyordu.

Yasa'nın Tekrarı 4:9 ayetini tekrar okuyun (ayrıca bkz. Yas. 6:7 ve Yas. 11:19), fakat çocuklarını ve torunlarını eğitmekle ilgili olan son bölüme odaklanın. Bunun unutmamalarına yardımcı olmakla ilgisi nedir?

Musa'nın onlara unutmayın, bunları "aklınızdan çıkarma[mayın]" demesinden hemen sonra bunları gelecek nesillere ve sonraki nesillere öğretmelerini söylemesi bir tesadüf değildir. Bunun sebebi sadece çocuklarının bunları duymalarının gerekli olması değil, belki de daha önemlisi, Allah'ın onlar için yaptıklarının öykülerinin tekrar tekrar anlatılmasıyla, halkın bu şeylerin ne olduğunu asla unutmayacak olmasıydı. Sonuçta Rab'bin seçilmiş halkı için neler yaptığına dair bilgisi korumanın daha iyi bir yolu olabilir mi?

Başka insanlara Rab'le olan deneyiminizi anlatmak sadece onlara değil, kendinize de nasıl bir fayda sağladı? Allah'ın rehberliğini anlatmak, O'nun rehberliklerini unutmamanıza nasıl yardım etti?

Yiyip Doyunca

Yedinci Gün Adventistleri® Genel Konferansı'nda 34 yıl çalışmış olan eski bir kilise önderi, yıllar önce karısıyla birlikte bir havalimanına indiklerinde bir parça bavullarını nasıl kaybettiklerine dair anısını anlatmaya başladı. “Tam orada,” dedi, “bagaj taşıma bandının yanında ve herkesin önünde dizlerimizin üzerine çöküp dua ederek Rab'den kayıp valizimizi bize geri getirmesini dile-dik.” Sonra, “yıllar sonra aynı şey oldu” dedi: Uçaktan inmişler fakat bir parça bavulları inmemiş. Sonra ne olduğunu anlattı. “Merak etme,” demiş karısına, “sigorta bunu karşılayacak.”

Bu hikâyeyi aklınızda tutarak 8:7–18 ayetlerini okuyun. Rab burada halkına hangi uyarıda bulunuyor ve bu bugün bizim için de ne anlama gelmelidir?

Rab'be sadık olmalarının onlara ne getireceğine bakın. Sadece harika ve zengin bir ülkeyi, “sıkıntısız ekmeğe yiyebilecekleri, hiçbir şeye gereksinim duymayacakları bir ülkeyi” (bkz. Yas. 8:9) mülk edinmekle kalmayacak, aynı zamanda o topraklarda fazlasıyla bereketleneceklerdi: Sığırlar, davarlar, altın, gümüş ve güzel evler. Yani, onlara bu hayatın sunduğu tüm maddi rahatlıklar verilecekti.

Peki ya sonra? Zenginliğe ve fiziksel refaha her seferinde eşlik eden tehlikeyle karşı karşıya kalacaklardı, yani, onlara “bu serveti toplama yeteneğini verenin” (Yas. 8:18) sadece Rab olduğunu unutacaklardı.

Belki ilk başta değil, ama yıllar geçtikçe ve ihtiyaç duydukları tüm maddi rahatlığa sahip olduklarında, geçmişlerini, Rab'bin onları “o geniş ve korkunç çölden” (Yas. 1:19) nasıl geçirdiğini unutacaklar ve aslında bu kadar başarılı olmalarını sağlayan şeyin kendi zekaları ve yetenekleri olduğunu düşüneceklerdi.

Bu açık biçimde Rab'bin onları yapmamaları için uyardığı şeydi (ve ne yazık ki, özellikle sonraki peygamberleri okurken görüyoruz ki, tam olarak böyle oldu).

Bu sebeple, bu refahın ortasında Musa onlara, bunu onlar için yapanın yalnızca Rab olduğunu hatırlamalarını ve onlara verdiği maddi nimetlerle aldanmamalarını söylüyor. Yüzyıllar sonra, İsa'nın Kendisi de tohum benzetmesinde “zenginliğin aldatıcılığı” (Mar. 4:19) konusunda uyarıda bulunmuştu.

Burada ne kadar paraya ve maddi varlığa sahip olursak olalım, hepimiz topraktaki bir çukuru bekleyen et ve kandan ibaretiz. Servet bizi yerdeki o çukurdan kurtarabilecek tek Kişi'ye olan ihtiyacımızı unutmamıza neden olabileceği için, bu durum bize servetin getirdiği tehlikeler hakkında ne söylemelidir?

Köle Olduğunu Anımsa

Yasa'nın Tekrarı 5:15; Yasa'nın Tekrarı 6:12; Yasa'nın Tekrarı 15:15; Yasa'nın Tekrarı 16:3, 12 ve Yasa'nın Tekrarı 24:18, 22 ayetlerini okuyun. Rab özellikle neyi asla unutmamalarını istiyor ve neden?

Gördüğümüz üzere, tüm Eski Ahit boyunca Rab sürekli olarak halka Çıkış'ı, Allah tarafından Mısır'dan mucizevi bir şekilde kurtarılmalarını hatırlatıyor. İbadet eden Yahudiler, günümüze kadar binlerce yıldır Rab'bin onlar için yapmış olduğu şeyin bir anması olan Fısh kutlamasını yerine getirirler. "RAB'bin size söz verdiği topraklara girdiğiniz zaman bu töreye uyacaksınız. Çocuklarınız size, 'Bu törenin anlamı nedir?' diye sorduklarında, 'Bu RAB'bin Fısh kurbanıdır' diyeceksiniz, 'Çünkü RAB Mısırlılar'ı öldürürken evlerimizin üzerinden geçerek bizi bağışladı' " (*Çık. 12:25–27*).

Günümüz kilisesi için Fısh, bize Mesih'te sunulan kurtuluşun bir simgesidir: "Çünkü Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi" (*1Ko. 5:7*).

Efesliler 2:8-13 ayetlerini okuyun. Bu Uluslardan olan imanlılara neyi hatırlamaları söyleniyor? Yasa'nın Tekrarı kitabına İbranilere hatırlamaları söylenenlerle nasıl bir benzerlik gösteriyor?

Pavlus bu insanların, Allah'ın Mesih'te onlar için ne yaptığını, onları neyden kurtardığını ve Allah'ın onlara merhamet etmesi sayesinde şimdi nelere sahip olduklarını hatırlamalarını istiyordu. İsraililerde olduğu gibi, onların Allah'ın övgüsünü kazanmalarını sağlayacak hiçbir şeyleri yoktu. Tersine, onları Mesih İsa'da oldukları kişiye dönüştüren, "vaade dayanan antlaşmalara yabancı" olmalarına rağmen onlara verilen Allah'ın lütfuydu.

Çöldeki Yahudiler için, Efes'teki Hristiyanlar veya dünyanın herhangi bir yerindeki Yedinci Gün Adventistleri için, Allah'ın Mesih'te bizim için yaptığını hatırlamak ve asla unutmamak son derece önemlidir. Öyleyse şu sözler boşuna değil: "Mesih'in yaşamını tasavvur etmek için her gün düşünceli bir saat geçirmemiz iyi olur. Nokta nokta ele almalı ve hayal gücünün her sahneyi, özellikle de kapanışları kavramasına izin vermeliyiz. Bu şekilde O'nun bizim için yaptığı büyük fedakarlığın üzerinde durduğumuzda, O'na olan güvenimiz daha devamlı hale gelecek, sevgimiz hızlanacak ve O'nun Ruhu ile daha derinden doldurulacağız."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 83.

EK ÇALIŞMA: “Allah’ın insanlarla Kendisi arasındaki antlaşmasının işareti olarak bulutlara güzel gökkuşağını koymakla gösterdiği tenezzül ve hata yapan yaratıklarına karşı merhameti ne harikadır! Rab, yaya baktığında Kendi ahdini hatırlayacağını bildiriyor. Bu O’nun unutulabileceğini ima etmiyor; ancak Kendisini daha iyi anlayabilmemiz için O bizimle kendi dilimizde konuşuyor. Allah’ın amacı, gelecek nesillerin çocukları göklerde boyulu boyunca uzanan görkemli kemerin anlamını sorduklarında anne–babalarının tufan öyküsünü anlatmaları ve onlara Yüceler Yücesi’nin yayı eğerek suların bir daha asla taşarak tüm yeryüzünü kaplamayacaklarının güvencesi olarak bulutlara yerleştirdiğini söylemeleriydi. Böylece nesilden nesile insan için ilahî sevgiye tanıklıkta bulunacak ve onun Allah’a güvenini sağlamlaştıracaktı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s 107.

Hristiyanlığın kuruluşundan bu yana, bugün dünyanın bazı ülkelerindeki kilisenin sahip olduğu zenginliğe ve beden rahatlığına sahip bir kilise hiç olmamıştır. Soru şudur: Ne pahasına? Böyle bir zenginlik kesinlikle bizim maneviyatımızı etkileyecektir, hem de olumsuz yönde. Bu nasıl olabilir? Zenginlik ve maddi bolluk ne zamandan beri Hristiyan erdemleri olan özveriyi ve fedakârlığı besliyor? Çoğu durumda bunun tersi gerçekleşmektedir: İnsanlar ne kadar çok şeye sahipse, o kadar kendi kendine yeter hale gelirler ve Allah’a o kadar az bağımlı olma eğiliminde olurlar. Zenginlik ve refah, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar birçok tehlikeli manevi tuzağı da beraberinde getirirler.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Zenginlik (ki bu çok göreceli olabilir; yani ülkesinde zengin sayılmayan biri başka bir ülkede süper zengin olarak görülebilir) ve bunun maneviyatımızı nasıl etkilediği konusunu tartışın. “Parası olanların” zenginliğin yol açabileceği bazı manevi tehlikelerden kendilerini korumalarının yolları nelerdir?
- ❷ Mesih’in hayatının son anları, bunların Allah’ın bize olan sevgisi hakkında söyledikleri ve bu sevginin gerçekliğini neden asla unutmamamız gerektiği konusunda sınıfta konuşun. Allah’ın iyiliğini gösteren başka neler aklınıza geliyor ve neden bu gerçeği her zaman aklımızda tutmalıyız?
- ❸ Kutsal Kitap tufanın (ve gökkuşağının) gerçekleşmiş olduğunu söylese de, bazı bilim insanları dünya çapında bir tufan olmadığını söylüyor. Aynı şekilde Kutsal Kitap altı gün süren bir yaratılış (ve o yaratılışın hatırlanması için Yedici Gün Sebt’i) olduğunu söylese de, bazıları altı gün süren bir yaratılışın olmadığını söylüyorlar. Bu durum, kültürün inanç üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü ve olumsuz olabileceği konusunda bize ne söylemelidir?

İlk Kez Ziyaret Eden Kişi Her Şeyi Bilir

Yazan: *Eliane Hosokawa Imayuki*

Brezilyalı göçmen Sandra Sato, yeni aldığı ehliyet için Tanrı'ya şükretmek için doğrudan Japonya'nın Kakegawa şehrindeki Yedinci Gün Adventist kilisesine gitti.

Tanrı'ya ehliyetini alırsa otomobile gideceği ilk yerin kilise olacağına söz vermişti.

O akşam Sandra, Tokai Christian Center kilisesinin üyelerine, Tanrı'nın ehliyet almak için dualarına cevap verdiğini sevinçle söyledi.

"Ben de vaftiz için hazırım" dedi.

Kilise üyeleri şaşırdı. O akşama kadar Sandra'yı dah önce hiç görmemişlerdi.

Sandra'nın bazı üyelere dönüp onlara isimleriyle hitap etmesiyle şaşkınlıkları arttı.

"Çoğunuzu tanıyorum. Sosyal medyada canlı kilise yayınlarını izliyorum" dedi.

Sonra hikayesini anlattı. Sandra ve eski bir Adventist olan kocası, Japonya'nın merkezindeki fabrikalarda binlerce Brezilyalı göçmenle birlikte çalışmıştı.

Din hakkında tartışırken kocası, eğer ibadet etmek isterse, yalnızca bir Adventist kilisesine gitmesini kabul edeceğini söylemişti. O, başka bir Hristiyan mezhebine mensuptu. Sandra, kocasının eski inancından etkilenerek Tokai Christian Center kilisesinden canlı yayın izlemişti. Kocasının yardımıyla Kanal Umut'un Brezilya'daki şubesi tarafından sağlanan Kutsal Kitap derslerini tamamladı. Daha sonra, ehliyetini alırsa kiliseye bizzat katılmaya başlayacağına dair Tanrı'ya söz vermişti.

Tokai Christian Center'ın pastörüyle Kutsal Kitap'ı çalıştıktan sonra Sandra vaftiz edildi. Vaftiz törenine kocası dahil hiçbir aile üyesi katılmadı. Ancak imanı güçlü kaldı. Onun girişimiyle, başka bir şehir olan Iwata'da Mesih'i tanımak isteyen insanlar için küçük bir Kutsal Kitap çalışma grubu kuruldu. Tanrı'nın sözü Japonya'da yayılıyor.

Önümüzdeki hafta, Tanrı'nın Iwata'daki küçük grubu Brezilyalı göçmenleri bereketlemek için nasıl kullandığını okuyun. Sandra, çevrimiçi hizmetlerini izledikten sonra Tokai Christian Center kilisesine yakınlık duydu. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularımızın bir kısmı, birçok Japon insanının, özellikle de gençlerin İnternet aracılığıyla İsa hakkında bilgi edinmesine yardımcı olacak bir projeye gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Sonraki Metinlerde Yasa'nın Tekrarı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2Kr. 22, Neb. 9:6, Yer. 7:1-7, Mez. 148:4, Yer. 29:13, Mik. 6:1-8, Dan. 9:1-19.

HATIRLAMA METNİ: “Öyleyken RAB atalarınızı sevdi, onlara bağlandı. Bugün olduğu gibi, onların soyu olan sizleri bütün halkların arasından seçti” (Yasa'nın Tekrarı 10:15).

Kutsal Kitap'la, özellikle de Eski Ahit'le ilgili büyüleyici şeylerden biri de, kendisine ne kadar sık atıfta bulunduğudır. Yani, Eski Ahit'in sonraki yazarları ne demek istediklerini anlatmak için önceki yazılardan yararlanır, onlara atıfta bulunurlar.

Örneğin Mezmur 81, Mısır'dan Çıkış kitabına geri döner ve Mezmurcu şu sözleri yazarken On Emir'in başlangıcından neredeyse kelimesi kelimesine alıntı yapar: “Seni Mısır'dan çıkaran Tanrın RAB benim” (Mez. 81:10).

Tüm Eski Ahit boyunca, Yaratılış kitabına (özellikle Yaratılış öyküsüne) atıfta bulunulur; örneğin “Ben Yeremya yere baktım, şekilsizdi, boştu, Göğe baktım, ışık yoktu” (Yer. 4:23; Ayrıca bkz. Yar. 1:2).

Ve evet, Eski Ahit'in sonraki yazarları, örneğin peygamberler, birçok kez eski İsrail'in antlaşma uyarını sürdürdüğü yaşamında çok merkezi bir işlevi bulan Yasa'nın Tekrarı'nın kitabına atıfta bulundular. Bu hafta kitabın sonraki yazarlar tarafından nasıl kullanıldığına odaklanacağız. Yasa'nın Tekrarı'nın hangi kısımlarını kullandılar ve bugün bizi ilgilendiren hangi önemli konulara değindiler?

*11 Aralık Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yasa Kitabı

Kral olduğunda sekiz yaşında olan Yahuda Kralı Yoşiya, savaş alanındaki ölümden önce 31 yıl (M.Ö. 640 – M.Ö. 609) hüküm sürdü. Hükümdarlığının on sekizinci yılında, en azından bir süreliğine, Tanrı'nın halkının tarihini değiştiren bir şey oldu.

2. Krallar 22. bölümü okuyun. Bu olaydan hangi dersleri çıkartabiliriz?

Araştırmacılar, pek çok yıllar boyunca halk için kayıp olduğu anlaşılan “Yasa Kitabı'nın” (2Kr. 22:8) Yasa'nın Tekrarı kitabı olduğu sonucuna uzun zaman önce varmışlardır.

“Yoşiya bu eski el yazmasında kayıtlı olan teşvikleri ve uyarıları ilk kez duyduğunda derinden etkilendi. Allah'ın İsrail halkının önüne koyduğu seçimi, ‘yaşamı ve ölümü, bereketi ve laneti’ (Yasa'nın Tekrarı 30:19) daha önce hiç bu denli belirgin bir şekilde kavramamıştı. . . Kitap, Allah'ın Kendisine tamamen güvenenleri tümüyle kurtarma isteğine dair güvencelerle doluydu. Allah onların Mısır'daki esaretten kurtuluşlarını sağladığı gibi, aynı şekilde onları Vaat Edilen Ülke'ye yerleştirmek ve yeryüzündeki ulusların başı yapmak için kudretle çalışacaktı.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 2*, s. 235; (Peygamberler ve Krallar, s. 393.)

Bir sonraki bölümün tamamı boyunca Kral Yoşiya'nın nasıl ciddi bir şekilde RAB'bin yolunu izlemeye, O'nun buyruklarını, öğütlerini, kurallarını candan ve yürekte uygulamaya çalıştığını görebiliriz (bkz. 2Kr. 23:3; Yas. 4:29, Yas. 6:5, Yas. 10:12, Yas. 11:13). Bu reform “Kâhin Hilkiya'nın RAB'bin Tapınağı'nda bulunduğu kitapta yazılı yasanın ilkelerini yerine getirmek amacıyla, cincileri, ruhçuları, aile putlarını, öteki putları, ayrıca Yahuda ve Yerusâlim'de görülen bütün iğrençlikleri silip süpür[meyi]” de kapsıyordu (2Kr. 23:24).

Yasa'nın Tekrarı, çevrelerindeki ulusların uygulamalarına kapılmaları için uyarılar ve öğütlerle doluydu. Yoşiya'nın eylemleri ve Samiriye'deki putperest rahiplerin idam edilmesi de dahil olmak üzere yaptığı her şey (2Kr. 23:20), Tanrı'nın halkının kendilerine emanet edilen hakikatten ne kadar uzaklaşmış olduklarını gözler önüne seriyordu. Olmaları gereken kutsal halk olarak kalmak yerine, genellikle *Biz Rabbimizle iyiyiz, teşekkür ederiz* diye düşünmelerine rağmen dünyaya taviz vermişlerdi.

Ne kadar tehlikeli bir aldatmaca!

Kendi evlerimizde ve hatta kilise kurumlarımızda, Rab'be gerçekten tüm kalbimiz ve canımızla hizmet etmek için hangi şeyleri iyice düzenlememiz gerekebilir?

Göklerin Gökleri

Yasa'nın Tekrarı kitabı, yasanın ve antlaşmanın yalnızca İsrail'in Tanrı ile olan ilişkisi için değil, aynı zamanda "seçilmiş" halk olarak ulusun amacı için de merkezi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır (*Yas. 7:6, Yas. 14:2, Yas. 18:5*).

Yasa kavramının ve İsrail'in seçilmiş olma durumunun vurgulandığı Yasa'nın Tekrarı 10:12–15 ayetlerini okuyun. Peki, Kutsal Kitap "göklerin gökleri" ifadesiyle ne demek istiyor? Musa bu ifadeyle ne anlatmak istiyor?

"Göklerin gökleri" ifadesinin ne anlama geldiği, en azından buradaki bağlamda tam olarak açık değildir, ancak Musa Tanrı'nın ihtişamına, gücüne ve görkemine işaret ediyor. Yani, sadece göğün kendisi değil, "göklerin gökleri" de O'na aittir. Bu, büyük olasılıkla Tanrı'nın tüm yaratılış üzerindeki tam egemenliğine işaret eden bir deyimdir.

Aşağıdaki, ilk kez Yasa'nın Tekrarı kitabında geçen ifadelere dayanan ayetleri okuyun. Her birinde hangi noktaya değiniliyor ve Yasa'nın Tekrarı kitabının oradaki etkisini nasıl görüyoruz?

1Kr. 8:27 _____

Neb. 9:6 _____

Mez. 148:4 _____

Özellikle Nehemya 9. bölümde, Yaratan'ın Allah olduğu ve sadece O'na ibadet edilmesinin gerekli olduğu vurgusu açıktır. "Gökleri, göklerin göklerini, bütün gök cisimlerini, yeryüzünü ve içindeki her şeyi, denizleri ve içlerindeki her şeyi sen yarattın" (*Neb. 9:6*). Aslında, Nehemya 9:3 ayetinde, büyük olasılıkla Yoşiya zamanındaki gibi Yasa'nın Tekrarı kitabı olan "Yasa Kitabı'nı okudular" diyor. Bu, birkaç ayet sonra Levililer'in Tanrı'ya övgülerinin ve ibadetlerinin ortasında neden doğrudan Yasa'nın Tekrarı kitabından gelen bu "göklerin gökleri" ifadesini kullandıklarını da açıklıyor.

Tanrı sadece yeryüzünün değil, "göklerin gökleri'nin" de yaratıcısıdır. Şimdi, bunun çarpmıha giden aynı Tanrı olduğunu düşünün! Tanrı'nın bizim için yaptıklarına karşılık olarak O'na ibadet etmek neden bu kadar uygun bir cevaptır?

Yeremya'da Yasa'nın Tekrarı

Yıllar önce, genç bir adam, bir agnostik ne olduğuna ve kendisini nereye götürdüğüne bakmaksızın tutkulu bir biçimde hakikatin peşine düştü. Nihayetinde sadece Baba Tanrı'ya ve İsa'ya iman etmekle kalmadı, aynı zamanda Yedinci Gün Adventist mesajını da kabul etti. Kutsal Kitap'taki en sevdiği ayet, "Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız" diyen Yeremya 29:13 ayetiydi. Yıllar sonra Kutsal Kitap çalışırken bu ayeti yeniden buldu, ancak çok daha eski olan Yasa'nın Tekrarı kitabında. Yani, Yeremya onu Musa'dan almıştı.

Yasa'nın Tekrarı 4:23-29 ayetlerini okuyun. İsrail'e verilen bu söz hangi konudur ve bugün bizimle nasıl ilişkilendirilebilir?

Daha önce gördüğümüz gibi, Yasa'nın Tekrarı kitabı Kral Yoşiya döneminde yeniden keşfedilmişti ve Yeremya da hizmetine Yoşiya'nın hükümdarlığı sırasında başlamıştı. Bu nedenle, Yeremya'nın yazılarında Yasa'nın Tekrarı kitabının etkisinin görülmesine şaşmamalı.

Yeremya 7:1-7 ayetlerini okuyun. Yeremya halka ne yapmalarını söylüyor ve bunun Yasa'nın Tekrarı kitabında yazılanlarla ne ilgisi var?

Musa, Yasa'nın Tekrarı kitabında defalarca Kenan ülkesindeki varlıklarının şarta bağlı olduğunu ve itaat etmezlerse Tanrı'nın kendileri için seçtiği yerde kalmayacaklarını vurgulamıştı. Yeremya 7:4 ayetindeki özel uyarıya bakın: Evet, orası Rab'bin tapınağıydı ve evet, onlar seçilmiş halktı, ancak itaatkâr olmadıklarında bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Bu itaat, yabancılara, yetimlere, dullara davranış biçimlerini de kapsıyordu. Bu düşünce, doğrudan Yasa'nın Tekrarı kitabına ve uymaları gereken bazı antlaşma şartlarına kadar uzanıyordu: "Yabancıya ya da öksüze haksızlık etmeyeceksiniz. Dul kadının giysisini rehin almayacaksınız" (Yas. 24:17; ayrıca bkz. Yas. 24:21; Yas. 10:18, 19; Yas. 27:19).

Yeremya 4:4 ayetini okuyun ve Yasa'nın Tekrarı 30:6 ayeti ile karşılaştırın. Oradaki insanlara verilen mesaj nedir ve bu ilke bugün Tanrı'nın halkı için nasıl aynı derecede geçerlidir?

Rab Ne İstiyor?

Peygamberlerin yazılarının çoğu sadakat çağrılarından oluşuyordu. Ve bunlar sadece genel sadakat çağrıları değil, bilhassa ülkeye girmelerinden hemen önce yeniden teyit edilen antlaşmayla İsraililerin üzerine düşen yükümlülüklere uyma çağrılarıydı. Yasa'nın Tekrarı kitabının tasvir ettiği şey budur: İsrail'le Tanrı arasındaki antlaşmanın yeniden onaylanması. Rab şimdi, 40 yıllık sapmadan sonra, antlaşma vaatlerinden, antlaşmayla üzerine düşenlerden geri kalanını yerine getirmek (veya yerine getirmeye başlamak) üzereydi. Bu nedenle, Musa onlara da kendi üzerlerine düşen yükümlülükleri yerine getirmelerini tembih etti. Aslında, peygamberlerin yazılarının çoğu temelde aynıydı: Antlaşmanın kendi üzerlerine düşen kısmını yerine getirmeleri için halka yapılan çağrı.

Mika 6:1–8 ayetlerini okuyun. Rab oradaki insanlara ne söylüyor ve bunun Yasa'nın Tekrarı kitabıyla ilgisi nedir? (Ayrıca bkz. Amo. 5:24 ve Hoş. 6:6.)

Kutsal Kitap araştırmacıları Mika kitabında, Rab'bin halkını “dava ettiği” ya da antlaşmayı ihlal ettikleri için onları sorumlu tuttuğu, “antlaşma davası” olarak bilinen ayetleri görmüşlerdi. Bu vakada, Mika Rab'bin “halkından davacı” (*Mika 6:2*) olduğunu söylüyor. Buradaki “davacı” sözcüğü yasal bir anlaşmazlığı belirtmektedir. Yani, Rab onlara karşı yasal bir dava açıyordu. Buradaki betimleme antlaşmanın (ilişkisel yönüne ilaveten) yasal yönünü vurgulamaktadır. Bu şaşırtıcı olmamalı çünkü sonuçta, antlaşmanın merkezinde yasa vardı.

Mika'nın Yasa'nın Tekrarı kitabından sözleri nasıl da doğrudan aldığına dikkat edelim: “Şimdi, ey İsrail halkı, Tanrınız RAB sizden ne istiyor? Yalnız şunu istiyor: Tanrınız RAB'den korkun, O'nun yollarında yürüyün, O'nu sevin; bütün yüreğinizle, bütün canınızla O'na kulluk edin; üzerinize iyilik gelsin diye bugün size bildirdiğim buyruklarına, kurallarına uyun” (*Yas. 10:12, 13*). Aslında, Mika doğrudan alıntı yapmak yerine, Yasa'nın Tekrarı kitabındaki “buyruklarına uyun” ifadesini, adil ve merhametli olmakla ilgili olan “adil davranın” ifadesiyle değiştiriyor.

Burada görülüyor ki, dinin ve dindarlığın dış görünüşü ne olursa olsun (birçok hayvan kurbanlığı, yani “binlerce koç”), İsrail'in Tanrı ile olan antlaşma ilişkisini oluşturan şey bu değildi. Göz diktikleri tarlaları zorla aldıktan, evlere el koyduktan, birini evinden, bir başkasını mirasından ettikten sonra, bu dış görünüşteki dindarlığın ne kıymeti var? (*bkz. Mik. 2:2*) İsrail dünyaya bir ışık olacaktı ve uluslar şaşkınlıkla şöyle diyeceklerdi: “Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!” (*Yas. 4:6*). Bu nedenle, bilgelikle ve anlayışla davranmaları gerekiyordu ve insanlara karşı adil ve merhametli olmak da buna dahildi.

Daniel'in Duası

Tüm Eski Ahit'te en ünlü dualardan birisi Daniel 9. bölümdedir. Daniel, Yeremya peygamberi okuyarak İsrail'in yetmiş yıllık "ıssız[lığın]" (Daniel 9:2) yakında sona ereceğini öğrendiğinde, ciddiyetle dua etmeye başladı.

Bu çok etkileyici, bir yandan hem kendi günahlarını hem halkının günahlarını itiraf ederken, aynı zamanda başlarına gelen felaketin ortasında Tanrı'nın adaletini kabullendiği dokunaklı ve gözyaşıyla dolu bir duaydı.

Daniel 9:1–19 ayetlerini okuyun. Yasa'nın Tekrarı kitabıyla doğrudan ilgili olan hangi konuları bulabilirsiniz?

Daniel'in duası, antlaşmayla üzerlerine düşen yükümlülükleri yerine getirmedikleri takdirde tam olarak başlarına gelecek olan şeylerle ilgili Yasa'nın Tekrarı kitabında aldıkları uyarının bir özetidir. Daniel iki kez kesinlikle Yasa'nın Tekrarı'nı içeren "Musa'nın Yasası'na" (*Dan. 9:11, 13*) atıfta bulunuyor. Bu durumda özellikle ondan bahsediyor da olabilir.

Yasa'nın Tekrarı kitabında söylendiği gibi itaat etmedikleri için ülkeden sürülmüşlerdi (*bkz. Yas. 4:27–31 ve Yas. 28*). Musa'nın söyledikleri (*Yas. 31:29*) tam olarak gerçekleşmişti.

İsrail'i çevreleyen ulusların onlar için "Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!" (*Yas. 4:6*) demeleri yerine, İsraililerin onların önünde "alay konusu" (*Dan. 9:16*) olmaları ne kadar üzücüdür.

Daniel tüm gözyaşları ve yalvarışları içindeyken, felaket vurduğunda pek çok kişinin sorduğu şu bilinen soruyu asla sormadı: "Neden?" Hiç sormadı çünkü Yasa'nın Tekrarı kitabı sayesinde tüm bunların neden olduğunu tam olarak biliyordu. Başka bir deyişle, Yasa'nın Tekrarı kitabı Daniel'e (ve diğer sürgünlere) başlarına gelen belanın sadece kötü kader ya da kötü bir tesadüf değil, tam olarak uyarıldıkları şeyin, yani itaatsizliklerinin bir neticesi olduğunu anlamaları için bir içerik sunmuştu.

Ancak, ve belki daha da önemlisi, Daniel'in duası bu olaylara rağmen hala umut olduğu gerçeğini ifade ediyordu. Her ne kadar öyle görünse de Tanrı onları terk etmemiştir. Yasa'nın Tekrarı kitabı sadece durumlarını anlamaları için bir kaynak sağlamakla kalmamıştı, aynı zamanda yenilenme vaadine de işaret ediyordu.

Daniel 9:24–27 ayetlerindeki, İsa ve O'nun çarmıhtaki ölümü hakkındaki peygamberlik sözünü okuyun. Bu peygamberlik sözü neden Daniel'e (ve geri kalanımıza) İsrail'in sürgünü ve geri dönüş vaadi bağlamında verildi?

EK ÇALIŞMA: “Bu [Mika 6:1–8], Eski Ahit’in en harika metinlerinden biridir. Aynı Amos 5:24 ve Hoşea 6:6 gibi sekizinci yüzyıl peygamberlerinin mesajının somut örneklerindedir. Metin, peygamberin halkı Yahve’nin kendilerine karşı yönelttiği suçlamayı duymaya çağırıldığı güzel bir antlaşma davası örneği ile başlıyor. Jüri dağlar ve tepelerdir çünkü uzun zamandır oradalar ve Tanrı’nın İsrail’le olan ilişkisine tanıklık eden onlardı. Tanrı, İsrail’i doğrudan antlaşmayı çiğnemekle suçlamak yerine, onlara kendisine karşı herhangi bir suçlamaları olup olmadığını soruyor. ‘Ey halkım, sana ne yaptım?’ diyor RAB, ‘Sana nasıl yük oldum, yanıtla.’ Yoksullardan bazıları adaletsizlik karşısında ‘iyi işler yapmaktan yorulmuş’ olabilirler. Bazı arazi sahipleri kısa yoldan zengin olma fırsatlarıyla karşılaşınca antlaşma yasalarına uymaktan bıkmış olabilirler.”—Ralph L. Smith, *Word Biblical Commentary, Micah-Malachi*, 32. Cilt, s. 50.

“Bunun ardından gelen reformda, kral [Yoşiya] dikkatini putperestliğin geride kalan her izini yok etmeye çevirdi. Ülkede yaşayanlar çevre ulusların tahta ve taş putların önünde eğilme geleneklerini o kadar uzun zamandır izliyorlardı ki, bu kötülüklerin tüm izlerini silmek neredeyse insan gücünün üzerinde görünüyordu. Ancak Yoşiya ülkeyi temizleme çabasına azimle devam etti.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 2*, s. 240-241, (*Peygamberler ve Krallar*, s. 401).

TARTIŞMA SORULARI:

❶ Elbette, bizler Yedinci Gün Adventistleriyiz ve mevcut gerçek mesajımızla kendimizi (haklı olarak) eski İsrail’in bir zamanlar bulunduğu yerde görüyoruz: Çevremizdeki dünyanın iştihaya ihtiyaç duyduğu gerçeklere sahibiz. Bu bizim için büyük bir ayrıcalıktır. Peki, bu ayrıcalıkla gelen sorumluluklarımızı ne kadar iyi bir şekilde yerine getirdiğimizi düşünüyorsunuz?

❷ Daniel olduğunuzu, ulusunuzun işgal edildiğini ve mağlup edildiğini gördüğünüzü ve tüm dini inancınızın merkezi olan tapınağın putperestler tarafından yıkılmış olduğunu bildiğinizi hayal edin. O halde, Yasa’nın Tekrarı kitabındaki bilgiler o durum içindeyken onun için (ya da başka herhangi bir Yahudi için) nasıl güçlü bir iman kaynağı olabilir? Yani, gerçekleşen her şeyi ve neden gerçekleştiklerini anlamasına kitap nasıl yardımcı oldu? Benzer şekilde, bir bütün olarak Kutsal Yazı anlayışımız, Kutsal Yazı hakkında sahip olduğumuz bilgi olmasaydı bizim için çok cesaret kırıcı olabilecek zorlu zamanlarla ve olaylarla başa çıkmamıza nasıl yardımcı olur? Cevap Kutsal Kitap’ın imanımız için ne kadar merkezi olması gerektiği konusunda bize ne öğretmeli?

❸ Sınıfta Daniel 9:24-27 ayetlerindeki 70 hafta peygamberlik sözünün üzerinden geçin. Bu peygamberlik sözünde antlaşmanın nasıl bir işlevi vardır ve antlaşma kavramı neden onun için ve bizim için bu kadar önemlidir?

Tanrı'nın Mükemmel Zamanlaması

Yazan: *Eliane Hosokawa Imayuki*

Japonya'nın merkezindeki fabrikalarda uzun saatler çalışan binlerce Brezilyalı göçmenden biri olan Marcia Yuassa, hastalandıktan sonra evde dinlenmek zorunda kaldı.

Şiddetli ağrılarla boğuşurken ailesine nasıl bakacağını ve hatta nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu. Ölmesine izin vermemesi için Tanrı'ya yakardı.

Hasta halde fazla bir şey yapamadığı için internette çok zaman geçirdi.

Bir gün, Brezilya'da bir Yedinci Gün Adventist doktorunun yaptığı Kutsal Kitap temelli çevrimiçi bir dizi sağlık kursuna rastladı. Bulabildiği her YouTube videosunu izledi ve sağlıklı bir yaşam tarzının çeşitli yönlerini öğrendikçe Şabat Günü'nü de duydu.

Daha sonra, sosyal medyadan Brezilya'daki gençlik arkadaşlarını araştırırken, yakın zamanda bir profil oluşturmuş eski bir sınıf arkadaşı buldu. Marcia eski arkadaşıyla mutlu bir şekilde yeniden bağlantı kurdu ve şevkle ona sağlık ve Şabat hakkında yeni öğrendiklerini anlattı.

Arkadaşı dikkatle dinledi ve Marcia konuşmasını bitirdiğinde o, İsa'ya Şabat Günü tapındığını söyledi. Marcia ile iletişimini kaybettikten sonra Yedinci Gün Adventisti olmuştu. İki kadın birlikte Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladı.

Bir süre sonra arkadaşı, bölgedeki Adventist kilisesi ve pastörünün iletişim bilgilerini gönderdi. Ama Marcia kilisenin adresine baktığında, başka bir şehirde, araba kullanmadığı için ziyaret edilemeyecek kadar uzakta olduğunu fark etti. Yine de kiliseyi aradı ve pastörün karısı olan benimle konuştu.

Şaşırarak yaşadığı şehir olan Iwata'da küçük bir Kutsal Kitap çalışma grubunun kurulduğunu ve ilk kez toplanacağımızı söyledim.

Üç gün sonra grup, Marcia'nın evine bir kilometre daha az uzaklıkta, oraya yürü-yebileceğ kadar yakın bir yerde buluştu. Tanrı hastalığını iyileştirdi ve 54 yaşındaki Marcia o zamandan beri hiçbir toplantıyı kaçırmadı.

Marcia, Şabat Günü'nü İnternet aracılığıyla öğrendi. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebte Sunularının bir kısmı, birçok Japon insanının, özellikle de gençlerin İnternet aracılığıyla İsa hakkında bilgi edinmesine yardımcı olacak bir projeye gidecek. Cömert sunularımız için teşekkür ederiz.

Yeni Ahit'te Yasa'nın Tekrarı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 4:1–11, Yas. 8:3, Elç. 10:34, Gal. 3:1–14, Elç. 7:37, İbr. 10:28–31.*

HATIRLAMA METNİ: “İsa ona şu karşılığı verdi: ‘İnsan yalnız ekmele yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar’ diye yazılmıştır” (*Matta 4:4*).

Yeni Ahit Eski Ahit'le doludur. Yani, Yeni Ahit'in esinlenmiş yazarları, Eski Ahit'in esinlenmiş yazarlarını yetkili bir kaynak olarak görüp onlardan alıntı yapmışlardır. İsa Kendisi “diye yazılmıştır” (*Mat. 4:4*) dedi. Bu, “Eski Ahit'te yazılmıştır” anlamına gelmektedir ve O, Eski Ahit'teki yazıları kast ederek, “Kutsal Yazılar yerine gelin diye oldu” (*Mar. 14:49*) demiştir. İsa Emmaus yolunda iki öğrenciyle karşılaştığında, onlara Kendisinin Kim olduğunu göstermek için bir mucize gerçekleştirmek yerine “Musa'nın ve bütün peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı” (*Luk. 24:27*).

Yeni Ahit yazarları iddialarını desteklemek, hatta doğrulamak için gerek doğrudan alıntı yaparak, gerekse göndermelerle ya da öykülerden veya peygamberlik sözlerinden bahsederek sürekli olarak Eski Ahit'i kullandılar.

Sıklıkla alıntı yapılan veya atıfta bulunulan kitapların arasında da, (Mezmurlar ve Yeşaya ile birlikte) Yasa'nın Tekrarı kitabı bulunmaktadır. Matta, Markos, Luka, Elçilerin İşleri, Yuhanna, Romalılar, Galatyalılar, 1 ve 2. Korintliler, İbraniler, pastör mektupları ve Vahiy'e kadar hepsi Yasa'nın Tekrarı kitabından alıntı yapar.

Bu hafta bu örneklerden birkaçına bakacağız ve onlardan hangi gerçeği, mevcut gerçeği çıkarabileceğimizi göreceğiz.

*18 Aralık Sebte Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Diye Yazılmıştır”

Matta 4:1-11 ayetlerini okuyun. İsa çölde Şeytan'ın ayartmalarına nasıl karşılık verdi ve O'nun cevabında buradaki bizler için bulunacak önemli ders nedir?

İsa Şeytan'la çekişmedi ya da tartışmadı. Sadece Allah'ın Sözü olan Kutsal Yazı'dan alıntı yaptı, çünkü “Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir” (İbr. 4:12). Ve her seferinde alıntı yaptığı Söz Yasa'nın Tekrarı kitabındandı. İsa'nın çölde alıntı yapmak için İsraililere çölde verilmiş olan metinleri tercih etmiş olması ne kadar ilginçtir.

İlk ayartıda İsa Yasa'nın Tekrarı 8:3 ayetinden alıntı yaptı. Musa, Rab'bin man vermek de dahil olmak üzere onca yıl boyunca çölde onlara nasıl baktığını kadim İsrail'e anlatıyordu. Bunların hepsi saflaştırma sürecinin bir parçasıydı çünkü Rab onlara manevi dersler öğretmek istiyordu. Bu dersler arasında, “insanın yalnız ekmele yaşamadığını, RAB'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını” öğretmek de vardı. *Tanrı sizi gıdayla doyurmakla kalmadı, O aynı zamanda ruhsal beslenmenizi de sağlıyor. İkincisini almadan sadece ilkini alamazsınız.* İsa ekmele simgesini Yasa'nın Tekrarı kitabıyla bağlantı kurmak, ayrıca Şeytan'a ve onun İsa'ya aşılama çalıştığı şüpheye ders vermek için kullandı.

İkinci ayartıda İsa, Musa'nın halka “Massa'da olduğu gibi, Tanrınız RAB'bi denemeyeceksiniz” diyerek Massa'daki isyanlarını hatırlattığı Yasa'nın Tekrarı 6:16 ayetine gidiyor (bkz. Çık. 17:1-7). “Ayartı” sözcüğü “deneme” veya “sınama” manasına gelebilir. Rab onlara bakacak kudrette olduğunu ve bunu istediğini onlara defalarca ve tekrar tekrar göstermişti. Yine de, sıkıntı zamanlarında onlar “Acaba RAB aramızda mı, değil mi?” diye haykırmışlardı (Çık. 17:7). İsa, Şeytan'ı azarlamak için işte bu hikâyeden Tanrı Sözü alıntısı yaptı.

Üçüncü ayartıda, Şeytan bu sefer Mesih'in yere kapanıp kendisine tapmasını sağlamaya çalıştı. Bu, onun gerçekte kim olduğunun ve aslında ne istediğinin ne kadar açık ve pervasız bir ifşasıydı! İsa, tartışmak yerine Şeytan'ı azarladı ve yeniden Tanrı Sözü'ne, yani Yasa'nın Tekrarı'na geri döndü. Burada Rab, eğer isyan edip diğer tanrılara tapınırlarsa başlarına ne geleceği konusunda halkı uyarıyordu. “Tanrınız RAB'den korkacaksınız; O'na kulluk edecek[siniz]” (Yas. 6:13). Yani, sadece ve sadece O'na kulluk edeceksiniz.

İsa'nın karakterini daha fazla yansıtmak ve O'nun gibi Şeytan'ın ayartmalarına direnmek için Tanrı Sözü'nü araştırarak kendi yaşamlarımıza daha fazla güç almayı nasıl öğrenebiliriz?

Ayrımcılık Yapmak

Yasa'nın Tekrarı 10. bölümde Musa (yine) İsrail'in tarihini anlatıyordu ve (yine) halkına sadakatli olmayı nasihat etmek için bu hikayeleri kullandı. Ve bu uyarının ortasında başka bir şey söyledi.

Yasa'nın Tekrarı 10:17-19 ayetlerini okuyun. Oradaki insanlara verilen önemli mesaj nedir ve bu mesaj bugün Tanrı'nın kilisesiyle neden alakalıdır?

“Kimseyi kayırmayan” ifadesi, İbranice bir mecazdan tercüme edilmiştir ve kelimenin tam anlamıyla “ayrımcılık yapmayan” anlamına gelir. Bu ifadenin, yargıç veya kralın yargılanan kişinin yüzünü gördüğü ve bu kişinin mevkisine (önemli kişi veya sıradan biri) göre bir karar verdiği hukuksal bir durumdan geldiğine inanılıyor. Burada, Yasa'nın Tekrarı kitabında kastedilen, Rab'bin büyük gücüne ve kudretine rağmen insanlara bu şekilde davranmadığıdır. O, mevkilerine bakmaksızın herkese karşı adildir. Bu gerçek elbette, İsa'nın yaşamında ve O'nun toplumda en hakir görünen kişilere dahi davranış biçiminde ortaya konmuştu.

Elçilerin İşleri 10:34, Romalılar 2:11, Galatyalılar 2:6, Efesliler 6:9, Koloseliler 3:25 ve 1. Petrus 1:17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Yasa'nın Tekrarı 10:17 ayetinden ne şekilde yararlanıyorlar?

Bu bahislerin her birinde koşullar çok farklı olsa da (Efesliler'de Pavlus efendilere kölelerine nasıl davrandıklarına dikkat etmelerini söylüyor; Romalılar'da yine Pavlus, söz konusu kurtuluş ve suçlama olduğunda, Yahudiler ve Uluslardan olanlar arasında hiçbir fark olmadığı gerçeğinden bahsediyor) hepsi Yasa'nın Tekrarı'na ve Tanrı'nın “ayrımcılık yapmadığı” düşüncesine geri dönüyor. Eğer “tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi... ulu, güçlü, heybetli Tanrı” bunu yapmıyorsa, o zaman kesinlikle biz de yapmamalıyız.

Özellikle, Pavlus'un bunu Romalılar kitabındaki kullanımında müjdenin bir ifşasını görebiliriz: Mevki açısından kim olursak olalım, hepimiz aynı düzlem üzerindeyiz. Hepimiz Tanrı'nın kurtarıcı lütfuna muhtaç düşkün varlıklarız. İyi haber şu ki, mevkimiz ne olursa olsun, İsa Mesih'teki kurtuluş hepimize sunulmuştur.

Ne sıklıkla, hatta fark etmeden, “ayrımcılık yapıyorsunuz” ve bu davranışın ne kadar günahlı olduğunu bize neden çarmıh göstermektedir?

Ağaç Üzerine Asılan Herkes Lanetlidir

Galatyalılar 3:1-14 ayetlerini okuyun. Pavlus burada bugün bizimle alakalı olan ne söylüyor ve ne demek istediği açıklamak için Yasa'nın Tekrarı 27:26 ve Yasa'nın Tekrarı 21:22, 23 ayetlerini nasıl kullanıyor?

Ne yazık ki, yasayı, yani On Emir'i tutmamak için bu yasayı bir tür gerekçe olarak kullanmak Hristiyanlıkta yaygındır. Elbette bu sav, sanki diğer dokuzunun aksine bu emrin tutulması bir şekilde Pavlus'un burada bahsettiği yasacılığın bir ifadesiymiş gibi, gerçekten dördüncü emri yerine getirmemek için bir neden olarak kullanılıyor.

Ancak, Pavlus yasaya aykırı konuşmuyordu ve bu metindeki hiçbir şey kesinlikle Sebt Günü emrini çiğnemeyi haklı gösteremez. Anahtar, Pavlus'un "Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır" dediği ve ardından Yasa'nın Tekrarı 27:26 ayetinden alıntı yaptığı Galatyalılar 3:10 ayetinde bulunabilir. Mesele yasaya itaat etmek değil, yasanın gereklerini yapmış olmaya güvenmektir. Bizim gibi düşkün varlıklar için imkânsız olmasa da zor bir durum.

Pavlus'un vurgulamak istediği şey, bizim kurtarılmamızın yasanın işleriyle değil, iman aracılığıyla bize verilmiş olan Mesih'in bizim için ölümüyle olmasıdır. Burada vurguladığı şey Mesih'in çarmıhta bizim için yaptığıdır. Pavlus bu konuyu açıklamaya yardımcı olması için tekrar Yasa'nın Tekrarı kitabına, bu sefer 21:23 ayetine başvuruyor. İsa gibi, Pavlus da Eski Ahit'in yetkisini göstererek "diye yazılmıştır" diyor ve sonra da büyük bir suç işleyen, bu nedenle idam edilen ve belki başkaları için caydırıcı olur diye ağaca asılan bir kişiyle ilgili bir metinden alıntılar yapıyor.

Ancak Pavlus bunu Mesih'in bizim yerimize ölmüş olmasının bir simgesi olarak kullanıyor: Mesih yasanın laneti ile yüzleşerek "bizim için lanetlendi," yani öldü. Bu, herkes yasayı ihlal ettiği için, tüm insanların yüzleşeceği lanettir. Ancak, müjdenin iyi haberi şudur: Bizim olması gereken lanet, "bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye" çarmıhta O'nun oldu (*Gal. 3:14*).

Ya da Ellen G. White'in dediği gibi: "Mesih'ten başka hiç kimse düşkün insanı yasanın lânetinden kurtararak yeniden Gökle uyumlu hale getiremezdi. Mesih günahın suç yükünü ve utancını Kendi üzerine alacaktı; bu günah kutsal olan Allah'ın gözünde o kadar iğrençti ki, Baba ile Oğlu'nu ayırmalıydı."— Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 63.

Yaptığımız tüm yanlışlar için adil bir ceza alırsanız neyle karşı karşıya kalacağınızı düşünün. Fakat siz buna mecbur kalmayasınız diye Mesih hatalarımızın cezasını Kendisi taşıdığına göre, O'nun fedakarlığına nasıl karşılık vermelisiniz?

Senin Gibi Peygamberim

Rab İsrailileri etraflarındaki ulusların uygulamalarına kapılmamaları için defalarca uyarılmıştı. Aksine, onların bu uluslara tanıklık etmeleri gerekiyordu (*Yas. 4:6-8*). Yasa'nın Tekrarı 18:9-14 ayetlerinde Musa, onların "Rab'bin yapanlardan tiksindiği" (*bkz. Yas. 18:12*) bazı uygulamaları hakkında İsrailileri uyarıyor. Ardından, bu konuda onlara "Tanrınız RAB'bin önünde yetkin olun" (*Yas. 18:13*) diyor.

Yasa'nın Tekrarı 18:15-19 ayetlerini okuyun. Musa burada onlara ne diyor? Sonra bunu Elçilerin İşleri 3:22 ve Elçilerin İşleri 7:37 ayetleriyle karşılaştırın. Petrus ve İstefanos Yasa'nın Tekrarı 18:18 ayetini nasıl kullanıyorlar?

Musa, Sina'daki antlaşmaya atıfta bulunarak, İsraililerin Tanrı'nın yasasının vahyi sırasında (*Çık. 20: 18-21*) Musa'nın kendileriyle Tanrı arasında bir arabulucu, bir aracı olarak hareket etmesini nasıl istediklerinden bahsediyor. O sırada Musa onlara, Rab'bin iki kez aralarından Musa gibi bir peygamber çıkaracağına dair söz veriyor (*Yas. 18:15, 18*). Bağlam göz önüne alındığında, burada vurgulanan, diğer şeylerin yanı sıra bu peygamberin Musa gibi halk ve Rab arasında bir aracı olacağı düşüncesidir.

Yüzyıllar sonra hem Petrus hem İstefanos İsa'dan bahsederken bu metinden alıntı yaptılar. Petrus'a göre, İsa "Tanrı'nın... kutsal peygamberlerinin ağzından bildirdiği" (*Elç. 3:21*) peygamberlik sözlerinin yerine gelmesiydi ve bu nedenle önderler O'na ve O'nun söylediklerine itaat etmeliydiler. Yani Petrus, Yahudilerin iyi bildiği bu metni kullanmış ve O'na yaptıkları için tövbe etmeleri gerektiği düşüncesiyle, doğrudan İsa'yla ilişkilendirmişti (*Elç. 3:19*).

Daha sonra, Elçilerin İşleri 7: 37 ayetinde, Petrus'un durumundan farklı bir bağlamda olsa da İstefanos da İsa'yı duyururken bu ünlü vaade atıfta bulunmuş ve onun İsa'ya işaret ettiğini iddia etmişti. İstefanos, Musa'nın tarihteki işleyle ve Yahudilere önderlik ediliyle İsa'ya delalet ettiğini söylüyordu. Yani, İstefanos da Petrus'un yaptığı gibi halka İsa'nın peygamberlik sözünü yerine getirdiğini ve O'nu dinlemeleri gerektiğini göstermeye çalışıyordu. Kendisine yöneltilen "Musa'ya ve Tanrı'ya karşı küfür dolu sözler" (*Elç. 6:11*) söyleme suçlanmasının aksine, İstefanos İsa'nın Mesih olduğunu ve Tanrı'nın Musa aracılığıyla vaat ettiği peygamberlik sözünün doğrudan tamamlanması olduğunu duyuruyordu.

Bu ayetler bize İsa'nın Kutsal Kitap'ın tamamında ne kadar merkezi olduğunu ve neden tüm Kutsal Kitap anlayışımızın Mesih merkezli olması gerektiğini ne şekilde gösteriyor?

Korkunç Bir Şey

İbraniler kitabı, tüm derinliği ve yüceliği ile birçok yönden, İsa'ya inanan Yahudi imanlılara uzun bir öğüt niteliğindedir. Ve onları yapmaya teşvik ettiği şey şuydu: *Rab'be sadık kalın!*

Bu sadakat, elbette, Tanrı'nın kim olduğuna ve en güçlü şekilde Mesih'in çarmıhında ifade edilmiş olan karakterine ve iyiliğine olan sevgimizden kaynaklanmalıdır. Yine de bazen isyan etmenin korkunç sonuçlarının ne olacağı insanlara hatırlatılmalıdır. Yani, nihayetinde İsa'nın günahlarımızın cezasını ödeyerek bizim için yaptığı şeyi kabul etmezsek, bu cezayı kendimiz ödemek zorunda kalacağımızı hatırlamalıyız. Bu da “ağlayış ve dış gırcıtsı,” ardından da ebedi yok oluş demektir (*Mat. 22:13*).

İbraniler 10:28-31 ayetlerini okuyun. Pavlus ne diyor ve bu nasıl bizim için de geçerlidir?

Pavlus'un Yahudi imanlıları Tanrı'ya sadık kalmaya teşvik etmek için, daha önce Tanrı'ya sadık kalmaları için Yahudi imanlıları teşvik eden Yasa'nın Tekrarı kitabından alıntı yapması ne kadar ilginçtir! Pavlus, ölüm cezasıyla yargılanan kişinin ancak en az iki kişi aleyhine tanıklık ettikten sonra ölümle cezalandırılabilmesi gerçeğine ilişkin Yasa'nın Tekrarı 17:6 ayetinden alıntı yapıyor.

Ancak Pavlus bu alıntıyı bir konuyu vurgulamak için yapıyor. Eğer Eski Antlaşma altında sadakatsizlik bir kişiyi ölüme götürebiliyorsa, şöyle diyor Pavlus: “Allah'ın Oğlu'nu ayak altında çiğneyenin ve onunla kutsal kılındığı antlaşma kanını bayağı sayanın ve inayet Ruh'una hakaret edenin, ne kadar daha kötü bir cezaya lâyık sayılacağını sanırsınız?” (*İbr. 10:29 CAN*). Başka bir deyişle, onlardan daha fazla ışığa ve gerçeğe sahipsiniz ve günahlarınız için Tanrı'nın Oğlu'nun kurban edildiğini biliyorsunuz. Bu yüzden, eğer sadakatini yitirirseniz, siz onlardan daha suçlu olacaksınız.

Pavlus daha sonra savını desteklemek için hemen Yasa'nın Tekrarı'na, bu sefer 32:35 ayetine geri dönüyor. Mesih'te onlara verilenler ve onlar için sağlanan imkâna dair sahip oldukları bilgi dikkate alındığında, “öç benimdir” diyen Rab döneklilikleri ve sadakatsizlikleri için “halkını yargılayacak[tır]” (*İbr. 10:30*). Sonuçta Allah, Yeni Antlaşma Yahudilerinin gördüklerini görmeyenleri, yani Tanrı'nın sevgisinin çarmıhta eksiksiz bir biçimde ifşa edildiğini görmeyen atalarını yargılamıştı. Yani, Pavlus temelde şunu söylüyordu: *Ders alın.*

“RAB kendi halkının hakkını koruyacak[tır]” (Yas. 32:36). Bu yargılanmada tek umudumuz nedir (bkz. Rom. 8:1)?

EK ÇALIŞMA: Eski Ahit'in kendi kendisinden alıntı yapması gibi (bazı peygamberler örneğin Musa'nın beş kitabından alıntılar yapmış veya bunlara atıfta bulunmuşlardır), Yeni Ahit de doğrudan alıntılar, bahisler ve Eski'ye atıflarla doludur. Mezmurlar, Yeşaya ve Yasa'nın Tekrarı en çok alıntı yapılanlar arasındadır. Yeni Ahit yazarları da sıklıkla, İbrani Kutsal Kitabı'nın bilinen en eski Grekçe çevirisi olan ve bazen "Grekçe Eski Ahit" diye tanımlanan Septuaginta'dan alıntı yapıyorlardı. Tevrat veya Tora diye bilinen Kutsal Kitap'ın ilk beş kitabı M.Ö. üçüncü yüzyılda, Eski Ahit'in geri kalanı ise M.Ö. ikinci yüzyılda tercüme edilmişti.

Yeni Ahit'in esinlenmiş yazarlarının Eski Ahit'i nasıl kullandıklarına bakarak, Kutsal Kitap'ın nasıl yorumlanacağı konusunda çok şey öğrenilebilir. Öğrenebileceğimiz ilk derslerden biri de, bugünkü birçok Kutsal Kitap araştırmasının aksine, Yeni Ahit yazarlarının Eski Ahit kitaplarının gerçekliğini veya yetkisini hiçbir şekilde sorgulamadıklarıdır. Örneğin, onların yazılarında Âdem ve Havva'nın varlığı, Düşüş, Tufan, İbrahim'in çağrısı gibi Eski Ahit hikayelerinin tarihselliği hakkında hiçbir şüphe ortaya konmamıştı. Bunları sorgulayan "ilim" yalnızca insan şüpheciligidir ve Yedinci Gün Adventistleri'nin yüreklerinde de zihinlerinde de onun yeri olmamalıdır.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Yedinci Gün Adventistleri olarak bize verilen tüm ışık göz önünde bulundurulduğunda, bu, bize verilen hakikatlere sadık kalmanın üzerimize yüklediği büyük sorumluluğa dair bize ne öğretmelidir?
- 2 Yasa'nın Tekrarı 18:9-14 ayetlerini tekrar okuyun. "Rab'bin yapanlardan tiksindiği" şeylerin günümüzdeki karşılıkları nelerdir ve onlardan kaçındığımızdan nasıl emin olabiliriz?
- 3 Tüm insanlık içerisinde neden Mesih'in çarmıhtaki ölümünün evrensel geçerliliğini anlayan Hristiyanlar asla "ayrımcılık yapmamalıdır" (Pazartesi gününün dersine bakın)? Kendi içimizdeki bunu yapma eğilimini nasıl fark edebiliriz (ve içimizde en azından bunu yapma eğiliminin olduğunu inkâr edersek kendimizi kandırmış olmaz mıyız?)? Haç ve haçı önümüzde tutmak, bizi bu yanlış tutumdan nasıl kurtarabilir?

Unutulmaz Doğum günü

Yazan: *Ob Dongjun*

Dokuz yaşındaki Ji-yul, Güney Kore kırsalındaki okulunda popüler bir çocuktur. Öğretmeni sınıfın temizlenmesine yardım ettiği için onu sever.

Ama Ji-yul'un bir sorunu vardı. Arkadaşları okuldan sonra oyun oynamak için evine gitmek istememişlerdi. Ji-yul sık sık arkadaşlarının evlerine gider ve yeni oyuncaklarını, akvaryumlarını ve evcil hayvanlarını görürdü. Ama kimse onun evine gelmek istemiyor gibiydi. Evine neden gelmediklerini anlayamamıştı.

Bir gün, Ji-yul okuldan sonra bir arkadaşını oynamaya davet ettiğinde, çocuk, "Annem seninle okulda oynayabileceğimi söyledi ama evinize gelemem" dedi.

Ji-yul "Annen niye böyle bir şey söyledi?" Diye sordu.

Arkadaşı, "Evinizin bir kilise olduğu için" diye yanıtladı.

Ji-yul, Yedinci Gün Adventisti bir pastörün oğludur ve evi, Yedinci Gün Adventist kilise binasının bir kanadında yer almaktadır. Semtin diğer sakinlerinin çoğu, şehir merkezindeki diğer Hristiyan mezheplerine ait üç büyük kiliseye gitmektedir. Ji-yul'un arkadaşlarının ebeveynleri, çocuklarının Adventist kilisesinin içindeki eve gitmesini istememişti.

Ji-yul, ebeveynlerin okuldaki konuşmadan bahsetti. Ailesi, Ji-yul'un bu sorunun nasıl çözüleceğini düşündü. Ji-yul'un yakında doğum gününü kutlayacağı akıllarına gelince, dışarda kutlamak yerine ilk defa evde kutlama yapmaya karar verdiler. Ji-yul ciddiyetle dua etti. "Lütfen arkadaşlarının doğum günü partisine gelmesine ve iyi vakit geçirmesini sağla ve ebeveynlerinin kiliseye karşı iyimser olmasına yardım et" diye dua etti.

Ji-yul, kilisenin adının ve yerinin yazdığı doğum günü davetiyeleri yaptı. Küçük hediyelerle birlikte kartları tüm sınıf arkadaşlarına verdi.

Sonunda Ji-yul'un doğum günü geldi çattı. Parti 11'de başladığında on arkadaş, bu günü onunla birlikte kutlamak için geldiler. Ji-yul çok mutluydu. İlk defa evde arkadaşlarıyla oynayabiliyordu.

O günden itibaren, kilisede başka bir etkinlik planı varsa, Ji-yul davetiyeler yapar ve bunları sınıf arkadaşlarına dağıtır. Arkadaşları kiliseye ne kadar sık gelirse evinde o kadar çok eğleneceğini öğrenmiştir. Şimdi düzenli olarak evine oyun oynamak için gelen üç arkadaş var. Bir gün kilisede arkadaşlarının kendisiyle birlikte ibadet etmeleri için dua ediyor.

Bu müjdecî öyküsü, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin "I Will Go" planının 6 Numaralı Rubsal Büyüme Hedefini gösteriyor: "Çocukların, gençlerin ve genç yetişkinlerin katılımını, onları elde tutmayı, ıslahını ve katılımını artırmak." IWillGo2020.org adresinden daha fazla bilgi edinin. Bu çeyrek, On Üçüncü Sebti Sunularınız Güney Kore'deki iki hizmet projesini destekleyecek.

Musa'nın Dirilişi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Say.20:1-13, Yas. 31:2, Yas. 34:4, Yas. 34:1-12, Yab. 9, 1Ko. 15:13-22.*

HATIRLAMA METNİ: “Oysa Başmelek Mikail bile Musa'nın cesedi konusunda İblis'le çekişip tartışırken, söverek onu yargılamaya kalkışmadı. Ancak, ‘Seni Rab azarlasın’ dedi” (*Yabuda 9*).

Tüm çeyrek boyunca gördüğümüz üzere, Yasa'nın Tekrarı kitabının merkezindeki ölümlü Musa'dır. Musa'nın hayatı, karakteri ve mesajları tüm kitaba yayılmıştır. Evet, Yasa'nın Tekrarı Tanrı ve O'nun *'am yisra'el*, yani, İsrail halkına olan sevgisiyle ilgili olsa da, Tanrı bu sevgiyi göstermek ve halkı İsrail'le konuşmak için genellikle Musa'yı kullanmıştır.

Artık Yasa'nın Tekrarı çalışmamızın sonuna, yani çeyreğin sonuna geldiğimizde, Musa'nın da hayatının, en azından buradaki hayatının sonuna gelmiş oluyoruz.

Ellen G. White'in ifade ettiği gibi: “Musa tek başına ölmesi gerektiğini biliyordu; hiçbir dünyevî dostunun son saatlerinde ona hizmet etmesine izin verilmeyecekti. Karşısındaki sahnenin gizemi ve dehşetinden yüreği burkuldu. Maruz kaldığı en çetin deneme, gözettiği ve sevdiği halkından, çoktan beridir hem ilgisiyle hem de canıyla bağlı olduğu halktan ayrılmaktı. Ancak Allah'a güvenmeyi öğrenmişti ve sorgusuz bir imanla kendini ve halkını O'nun sevgisiyle merhametine teslim etti.” — *Atalar ve Peygamberler*, s. 470.

Musa'nın yaşamı ve hizmeti gibi, ölümü ve dirilişi de Tanrı'nın karakteri hakkında çok şey ortaya koydu.

*25 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Musa'nın Günahı: 1. Bölüm

Tanrı döneklilik ettikleri ve çölde başıboş gezdikleri zamanlarda bile İsraililerin ihtiyaçlarını mucizevi bir şekilde gidermişti. Yani, her ne kadar hak etmeseler de (ve çoğu zaman böyleydi) Tanrı'nın lütfu onlara akıyordu. Bugün bizler de her ne kadar hak etmiyor olsak da O'nun lütfunu alanlarız. Sonuçta, hak etseydik lütf olmazdı, öyle değil mi?

Rab'bin çölde mucizevi bir şekilde onlara sağladığı yiyecek bolluğunun yanı sıra, O'nun lütfunun bir başka tezahürü de, özellikle kuru, sıcak ve ıssız bir çölde yokluğu kısa süre içinde mahvolmalarına yol açacak suydurdu. Pavlus bu deneyimleri hakkında konuşurken şöyle yazmıştı: “Hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih'ti.” (1Ko. 10:4). Ellen G. White da şöyle ekliyor: “ Yolculukları sırasında ne zaman su isteseler, kamplarının yanında kaya yarıklarından sular fışkırdı.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 411.

Çölde Sayım 20:1–13 ayetlerini okuyun. Orada ne oldu ve yaptığı şey yüzünden Rab'bin Musa'ya verdiği cezayı nasıl anlıyoruz?

Bir noktada Musa'nın yaşadığı hayal kırıklığını görmek ve anlamak zor değil. Rab'bin onlar için tüm yaptıklarından, belirtilerden, harikalardan ve mucizevi kurtuluşlarından sonra işte nihayet Vaat Edilen Ülke'nin sınırlarındaydılar. Peki, sonra ne oldu? Halk birdenbire su sıkıntısı çekmeye başladı ve Musa ile Harun'a karşı planlar yapmaya başladılar. Rab daha önce onlar için sık sık yaptığı gibi, şimdi de onlara su sağlayamaz mıydı? Elbette sağlayabilirdi ve bunu tekrar yapacaktı.

Bununla birlikte, Musa'nın kayaya iki kez vururken söylediklerine bakın. “Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin!” dedi, “Bu kayadan size su çıkaralım mı?” (Say. 20:10). Onlara “başkaldıranlar” demesinden kızgın olduğu açıkça anlaşılıyor.

Kızgın olması çok kötü bir şey olsa da, sorun kızgınlığı değildi. Sorun, sanki bir insan kayadan su çıkarabilirmiş gibi, “bu kayadan size su çıkaralım mı?” demesiydi. Kızgın olduğu için, o anlığına böyle bir mucizeyi yapanın aralarında işleyen Tanrı'nın gücü olduğunu unutmuş gibiydi. Tüm insanlar bir yana, o bunu biliyor olmalıydı.

Kızgın olmakta haklı olduğumuza inanıyor olsak bile, ne sıklıkla kızgınlıkla bir şeyler söylüyoruz, hatta yapıyoruz? Durmayı, dua etmeyi ve yanlış bir şey söylemeden ve yapmadan önce bunun yerine doğruyu söylemek ve yapmak için Tanrı'nın gücünü aramayı nasıl öğrenebiliriz?

Musa'nın Günahı: 2. Bölüm

Çölde Sayım 20:12, 13 ayetlerini yeniden okuyun. Rab, yaptığı şey yüzünden oraya gidemeyecek olmasıyla ilgili Musa'ya hangi belirli sebebi gösterdi? Ayrıca, Yasa'nın Tekrarı 31:2 ve Yasa'nın Tekrarı 34:4 ayetlerine bakın.

Bu metne göre, Musa'nın günahı zaten yeterince kötü olan kendini Tanrı yerine koyma teşebbüsünden daha da fazlasıydı. Ayrıca bir inanç eksikliği göstermişti ve böyle bir şey yapmanın Musa gibi biri için mazereti olamazdı. Sonuçta söz konusu olan, yanan çalıdan beri (*Çık. 3:2-16*), çoğu insandan farklı olarak Tanrı ile bir deneyim yaşamış biriydi ama buna rağmen metne göre Musa Tanrı'ya "güvenmemişti"; yani Rab'bin söylediğine inanmamış ve bu sebeple İsraililerin önünde Rab'bin "kutsallığını saymamıştı" (*bkz. Say. 20:12*). Başka bir deyişle, Musa sakinliğini korusaydı ve onların sapkınlıklarının ortasında Allah'a olan inancını ve güvenini göstererek doğru olanı yapsaydı, halkın önünde Rab'bi yüceltecek ve yeniden onlar için gerçek imanın ve itaatın bir örneği olacaktı.

Musa'nın, Rab'bin kendisine özellikle yapmasını söylediği şeye nasıl itaatsizlik ettiğine de dikkat edin.

Çölde Sayım 20:8 ayetini okuyun. Rab Musa'ya ne yapmasını söylemişti, Musa ne yaptı? (*Say. 20:9-11*)?

Dokuzuncu ayette, Musa Rab'bin kendisine buyurduğu gibi değneği eline alıyor. Buraya kadar iyi. Ancak 10. ayete göre, Tanrı'nın kudretinin şaşırtıcı bir ifadesi olarak içinden suyun akacağı kayayla konuşmak yerine, Musa kayaya vuruyor ve bunu iki kere yapıyor. Evet, bir kayaya vurmak ve ardından ondan gelen suyu kullanmak mucizevi bir şey fakat bu kesinlikle onunla konuşmak ve ardından suyun aktığını görmek kadar mucizevi değildir.

Elbette, yüzeysel bakıldığında Tanrı'nın Musa hakkındaki hükmünün aşırı olduğu düşünülebilir çünkü onca yaşadığı şeyden sonra Vaat Edilmiş Ülke'ye geçmesine izin verilmeyecekti. Bu hikâye anlatıldıkça insanlar onun neden tek bir aceleci hareketi yüzünden uzun zamandır beklediği şeyden men edildiğini merak ettiler.

Sizce İsraililer Musa'nın başına gelenlerden hangi dersi almalıydı?

Musa'nın Ölümü

Zavallı Musa! Buraya kadar gelmiş, çok şey yaşamış ancak yüzyıllar önce Avram'a verilen "Bu toprakları senin soyuna vereceğim" (*Yar. 12:7*) sözü yerine getirilirken, o dışarıda bırakılmıştır.

Yasa'nın Tekrarı 34:1–12 ayetlerini okuyun. Musa'ya ne oldu ve Rab onun hakkında, onun ne kadar özel bir adam olduğunu gösteren ne söyledi?

"Musa tek başına kaldığında, Allah'ın seçilmiş halkıyla kader birliği etmek üzere Mısır'daki sarayın şereflerinden ve müstakbel kralıktan vazgeçtiğinden beri tecrübe ettiği değişiklikler ve zorluklarla dolu hayatını gözden geçirdi. Çölde Yitro'nun sürülerini güttüğü uzun yılları, yanan çalıda Meleğin görünüşünü ve İsrail'i kurtuluşa ulaştırmak için aldığı çağrışı hatırladı. Seçilmiş halkın yararına Allah'ın gücüyle yapılan muhteşem mucizeleri ve O'nun çölde dolaşarak ve isyanla geçirdikleri yıllarda onlara gösterdiği sabırlı merhameti tekrar izledi. Allah'ın onlar için yaptığı her şeye rağmen, Musa'nın şahsi dualarına ve çalışmalarına rağmen, Mısır'dan çıkan sayısız kalabalıktan yalnızca iki yetişkin Vaat Edilen Ülke'ye girebilecek kadar sadık bulunmuştu. Musa çalışmalarının semeresini gözden geçirirken, denemelerle ve fedakârlıkla dolu hayatı neredeyse boşa geçmiş gibi görünüyordu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 471.

Yasa'nın Tekrarı 34:4 ayeti çok ilginç bir şey söylüyor. "İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a, 'Senin soyuna vereceğim' diye ant içtiğim ülke budur." Rab, atalara ve çocuklarına bu toprağı onlara vereceğine dair defalarca söylediği sözleri burada da neredeyse kelimesi kelimesine kullanarak şimdi de Musa'ya tekrar ediyordu.

Rab ayrıca Musa'ya "ülkeyi sana gösterdim, ama oraya gitmeyeceksin" dedi (*Yas. 34:4*). Musa'nın bulunduğu yerden, Rab'bin ona işaret ettiği her yeri (Moav'ı Dan'l, Naftali'yi ve daha da ötesini) çıplak gözle görmesi imkânsızdı. Ellen G. White'n bu konu söyledikleri çok açıktır: Bu sadece ülkenin değil, onlar mülkiyeti ele geçirdikten sonra oranın nasıl görüneceğinin doğüstü bir ifşasıydı.

Bir anlamda, Rab burada sanki Musa ile dalga geçiyormuş gibi görünüyordu: *Bana, olması gerektiği gibi basitçe itaat etmiş olsaydın sen de burada olabilirdin, ya da böyle bir şey.* Aslında burada Rab her şeye ve hatta Musa'nın hatasına rağmen, ona atalarla ve İsrail'in kendisiyle yapmış olduğu antlaşmanın vaatlerine sadık kalacağını gösteriyordu. Göreceğimiz üzere, Rab bu sadık ama kusurlu hizmetkârı için daha da iyi bir şey planlıyordu.

Musa'nın Dirilişi

“Böylece RAB’bin sözü uyarınca RAB’bin kulu Musa orada, Moav ülkesinde öldü. RAB onu Moav ülkesinde, Beytpeor karşısındaki vadide gömdü. Bugün de mezarının nerede olduğunu kimse bilmiyor” (*Yas. 34:5, 6*). Böylece, bu birkaç ayet ile İsrail’in yaşamı için son derece önemli bir kişi olan ve yazılılarıyla sadece İsrail’i değil bugün sinagogu ve hatta kiliseyi beslemeyi sürdüren Musa öldü.

Musa öldü, gömüldü, halk yas tuttu ve hepsi bu kadardı. Burada kesinlikle Vahiy’in sözlerindeki ilke geçerlidir: “ ‘Yaz! Bundan böyle Rab’be ait olarak ölenlere ne mutlu!’ diyordu. Ruh, ‘Evet’ diyor, ‘Uğraşlarından dinlenecekler. Çünkü yaptıkları onları izleyecek’ ” (*Vahiy 14:13*).

Bununla birlikte, Musa’nın ölümü onun yaşam öyküsünün son bölümü değildi.

Yahuda 9 ayetini okuyun. Burada ne oluyor ve bu metin Musa’nın daha sonra Yeni Antlaşma’da ortaya çıkışını açıklamaya nasıl yardımcı olur?

Bize sadece kısa bir bakış verilmiş olsa da burada ne kadar inanılmaz bir sahne tasvir ediliyor. Mikail, yani Mesih’in Kendisi, Musa’nın bedeni hakkında şeytanla tartışıyor. Peki bunu nasıl yapıyor? Musa’nın bir günahkâr olduğuna şüphe yok; aslında, bilinen son günahı, yani Tanrı’ya ait olan övgüyü üstlenmesi, Lucifer’in kendisini cennetten attırmasına neden olanla aynı türden bir günahı: “Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi’yle eşit kılacağım” (*Yşa. 14:14*). Musa’nın bedeni konusundaki ihtilaf, Mesih’in Musa’ya vaat edilen dirilişi talep etmesinden kaynaklanmış olmalıydı.

Peki Mesih bunu bir günahkâr için, yani yarasını çığnemiş biri olan Musa için nasıl yapabilir? Cevap elbette sadece çarmıh olabilir. Tıpkı tüm hayvan kurbanlarının Mesih’in gelecekteki ölümünü işaret etmesi gibi, Rab da gelecekteki çarmıha bakarak Musa’nın bedeninin dirilişini talep ediyordu. “Musa günahın sonucunda Şeytan’ın denetimi altına girmişti. Kendi erdemlerine göre ölümün yasal tutsağıydı; ancak unvanını Kurtarıcı’nın adıyla koruyarak sonsuz hayata diriltildi. Musa mezardan yüceltilmiş olarak çıktı ve Kurtarıcısıyla birlikte Allah’ın Kenti’ne yükseldi.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 479.

Musa’nın bu öyküsü kurtuluş planının derinliğini anlamamıza nasıl yardım ediyor, öyle ki çarmıhtan önce dahi Musa ölümsüzlüğe diriltilebilmişti?

Hepimizin Dirilişİ

Yeni Ahit'te eklenen ışıkla birlikte değerlendirildiğinde, Musa'nın Vaat Edilen Ülke'nin dışında bırakılmış olması sonuçta pek bir ceza gibi görünmüyor. Dünyevi bir Kenan ve sonrasında da (bilinen tüm tarihinde savaşa, işgale ve ıstıraha mesken olmuş bir yer olan) dünyevi Yeruşalim yerine, "göksel Yeruşalim" (*İbr. 12:22*) onun evi oldu ve bugün bile olmaya devam etmektedir. Elbette çok daha iyi bir mesken!

Musa, Kutsal Kitap'ta ölümlerin dirilişinin bilinen ilk örneğiydi. Hanok ölümü görmeden göğe alınmıştı (*Yar. 5:24*) ve İlyas da aynı şekilde (*2Kr. 2:11*), ancak yazılı kayıtlara göre Musa sonsuz yaşama diriltilen ilk kişiydi.

Musa'nın yerde ne kadar uyduğunu bilmiyoruz, ama onun açısından bunun bir önemi yoktu. Öldüğünde gözlerini kapadı ve ister üç saat, ister 300 yıl geçmiş olsun, onun için bir fark yoktu. Tarih boyunca tüm ölümler için de durum aynıdır; deneyimleri, en azından ölü oldukları sürece, Musa'ninkinden farklı olmayacaktır. Ölümde gözlerimizi kapatırız ve bundan sonra gördüğümüz ilk şey ya İsa'nın İkinci Gelişİ ya da maalesef son yarıdır (*bkz. Va. 20:7-15*).

1. Korintliler 15:13-22 ayetlerini okuyun. Burada hangi büyük vaat bulunmaktadır ve neden ancak ölümlerin dirilişine kadar Mesih'te uyduklarını kavradığımızda Pavlus'un sözleri de anlam kazanır?

Diriliş umudu olmasa hiçbir umudumuz bulunmamaktadır. Mesih'in dirilişİ bizim güvencemizdir; Mesih, Kurbanlık Kuzumuz olarak çarmıhta "günahlardan arınmayı sağladıktan sonra" (*İbr. 1: 3*), öldü ve dirildi. O'nun dirilişİ sayesinde bizim güvencemiz bulunmaktadır. Musa da günaha düşmüş bir insanın ölümden dirilmesinin ilk örneğidir. Musa, Mesih'in yapacağı şey sayesinde diriltildi; ve Mesih'in yapmış olduğu şey sayesinde biz de, aynı şekilde diriltileceğiz.

Böylelikle, sonunda bocalamış olsa bile, Musa'da imanla kurtuluşun, sadakat ve Tanrı'ya güvenle dolu bir yaşamda ortaya çıkan bir imanla kurtuluşun örneğini bulabiliriz. Ve Yasa'nın Tekrarı kitabında da baştan sona Musa'nın Allah'ın halkına benzer bir iman çağrısı yapmaya çalıştığını, Vaat Edilmiş ülkenin sınırında bulunan bizlere verildiği gibi onlara da verilmiş olan lütfâ benzer bir karşılık vermeleri için çağrıda bulunduğunu görebiliriz.

Bizi iman etmeye çağırın da bu aynı Tanrı değil mi? Musa'nın daha önce Yasa'nın Tekrarı kitabında uyarılmış olduğu aynı hataları yapmadığımızdan emin olmak için ne yapabiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Öfkeyle ‘Bu kayadan size su çıkaralım mı?’ diye haykırdıklarında, insanî zayıflıklara ve ihtiraslara sahip adamlar olarak sanki güç kendilerindeymiş gibi, kendilerini Allah’ın yerine koymuş oldular. Halkın sürekli söylenmesinden ve isyanından usanarak Musa Her Şeye Gücü Yeten Yardımcısı’nı gözden kaybetti, ilahî güç olmadığına ise insanî zayıflık sergileyerek sicilini lekeledi. Görevinin sonuna kadar pak, kararlı ve özverili durabilecek olan adam en sonunda yenik düşmüştü. Allah’ın yüceltilmesi gerekirken, İsrail topluluğu önünde şerefine leke sürüldü.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 418.

“Musa, İsa’nın görünümünün değiştiği dağda, dönüştürülmüş olan İlyas’la birlikte yer aldı. Onlar Baba’dan Oğul’a ışık ve yücelik taşıyıcıları olarak gönderildiler. Böylece Musa’nın yüzyıllar önce ettiği dua sonunda yerine gelmiş oldu. Halkın mirası içinde yer alan ‘güzel dağ’ üzerinde durarak, İsrail’e verilen tüm vaatlerin odak noktasında yer alan Kişi’ye tanıklık etti. Gök tarafından böylesine şerefendirilen bu adama ölümlü bedende verilen görünümün son sahnesi işte bu oldu.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 479.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bir anlamda, evet, Musa ölümünden kısa bir süre sonra diriltilmiş ve göğe götürülmüştü. Ama aynı zamanda, zavallı Musa (sanıyoruz ki) burada aşağıdaki korkunç karmaşaya da tanık oluyor. İkinci Geliş’te yeryüzündeki tüm mücadele sona erdikten sonra, çoğumuz diriltileceği için ne kadar şanslıyız. Öyleyse bu hangi yönlerden Musa’nın tecrübe ettiğinden daha büyük bir berekettir?
- ❷ Musa’nın ölümünün ve daha sonra da dirilişinin öyküsü genelde Eski Ahit’e dayanıyor olsa da, Yeni Ahit’in bizi Eski Ahit’ten daha ileriye götürdüğünü ve gerçekten de ona yeni bir ışık tutabileceğini bize nasıl gösteriyor?
- ❸ Bir anlık öfkeyle taş vurma da dahil olmak üzere Musa’nın hayatının öyküsü, yasanın işlerinden bağımsız olarak imanla yaşamının ve imanla kurtarılmanın ne anlama geldiğine dair nasıl bir örnek teşkil etmektedir?
- ❹ Zamanın sonundaki diriliş vaadi hakkında sınıfta konuşun. Bu neden tüm umutlarımız için bu kadar merkezidir? Ayrıca, Tanrı’ya bu konuda, yani bizi ölümden dirilteceği konusunda güvenebiliyorsak, diğer her şey için de O’na güvenmemiz gerekmez mi? Sonuçta, bizim için

Delikanlı Noel Müziği Yapıyor

Yazan: *Andrew McChesney*

Miharu Shimizu'nun kilisesi her yıl Japonya'nın Tokyo kentinde özel bir Noel programı düzenlemektedir. Miharu, buna kendisinin her yıl katılabildiğini ve bir şekilde Mesih'in doğumuyla ilgili sevincini paylaşabilmesini diledi. Bir sonbahar, üniversite-deki ilk yılında bir öğretmen ondan bir müzikalin sözlerini yazmasını istedi.

Müzikal, sınıfındaki 30 öğrencinin tamamı için final sınavı oldu. Miharu'nun senaryoyu ve şarkı sözlerini yazması, öğretmenin ise müziği bestelemesi gereki-yordu. Daha sonra sınıf dört gruba ayrılır ve her grup müzikali öğrenip söyledi.

Küçük bir duadan sonra Miharu, Noel ilahileri hakkında kısa bir hikaye hazırladı. Şarkılar İsa'ya Noel'de sunulan övgülerle doluydu. Öğretmenin veya sınıf arkadaş-larının ne düşüneceğinden emin değildi. Hiçbiri Hristiyan değildi. Miharu sekiz dakikalık müzikali teslim ettiğinde öğretmen tek bir kelimeyi değiştirmede. "Sözler çok asil" dedi.

Sınıf müzikali öğrenip prova ederken, Miharu kilisedeki Noel programını hatırladı. Belki müzikali Noel programına katkısı olabilirdi.

O Noel'de yedi sınıf arkadaşı müzikalini, Tokyo'daki gençler için bir kilise olan Setagaya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nde çalarken o da piyano çaldı. Genç Adventistler perde arkasındaki prodüksiyona yardımcı oldular.

Müzikali izlemek için Miharu'nun beklediğinden daha fazla insan geldi. Küçük kilise binasına yaklaşık 75 kişi yığıldı ve Şabat günlerinde genellikle sadece 25 kilise üyesinin ibadet ettiği bir mekandan adeta taştlar.

Miharu buna çok sevindi. Seyircilerle bir bağ hissetti. Kendisinin ve onların Noel'in gerçek ruhunu paylaştıklarını gördü. Bu, İsa'nın insanları çok sevdiğinin ve dünyaya gelmesinin neşesiydi. Miharu, sınıf arkadaşlarından birinin dinleyiciler arasında oturmasından özellikle mutluydu. Daha sonra sınıf arkadaşı Kutsal Kitap dersleri istedi.

Miharu, gelecek Noel için bir müzikal daha bestelemeye karar verdi. Dedesinin nasıl Yedinci Gün Adventisti olduğu hakkında bir müzikal yazdı. Yeni müzikalde yer alacak sınıf arkadaşları bulmak kolay oldu. Önceki Noel müzikalini beğendiler ve tekrar şarkı söylemeye heveslilerdi. Yeni katılımcılardan biri, Kutsal Kitap dersleri alan sınıf arkadaşlarıydı. 19 yaşındaki Miharu, İsa'nın müzikal yeteneklerini sınıf arkadaşlarını kendisine çekmek için kullanması için dua ediyordu.

Üç yıl önce Miharu'nun Setagaya Kilisesi'nin bir gençlik müjdeleme eğitim merkezi kurmasına yardım eden On Üçüncü Sebt Sunularımız için teşekkür ederiz. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunularının bir kısmı, çevrimiçi hizmet aracılığıyla daha fazla Japon gence ulaşacak.